

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 25
17 de juliol de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 15, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre l'atorgament del tercer grau penitenciari a dos expresidents de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (tram. 310-00120/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre les prioritats legislatives en matèria d'ocupació (tram. 310-00130/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat (tram. 310-00131/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat del 2013 i del 2014 (tram. 310-00122/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes davant l'extinció de convenis a causa de la reforma laboral (tram. 310-00126/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la distribució dels recursos de la política agrària comuna (tram. 310-00127/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre el futur de l'Hospital de Viladecans (tram. 310-00123/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a millorar el nivell d'anglès als centres docents (tram. 310-00124/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre les accions per a garantir l'alimentació i la igualtat d'oportunitats en el lleure dels infants (tram. 310-00125/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre l'inici de les obres d'adaptació dels accessos de l'estació Rambla Just Oliveras de la línia 1 del metro (tram. 310-00128/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre el procés de canvi de grau penitenciari dels antics gestors de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (tram. 310-00129/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre la política de direcció del president i del vicepresident de Transports Metropolitans de Barcelona (tram. 310-00121/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la impunitat de la corrupció (tram. 317-00073/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'assumpció de responsabilitats polítiques pel cas Palau (tram. 317-00071/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva autoritat per a liderar la lluita contra la corrupció (tram. 317-00072/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'actual període de sessions (tram. 317-00077/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el cas Palau i el finançament de Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 317-00076/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la transparència del Govern i de Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 317-00075/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu darrer viatge al Brasil amb relació als objectius que s'havia fixat (tram. 317-00074/10) p. 25

→

Declaració

del Parlament de Catalunya d'adhesió a la Declaració universal sobre els arxius (tram. 401-00006/10) p. 26

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 27

Decret llei

3/2013, del 25 de juny, sobre el règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal funcionari al servei de l'Administració de justícia a Catalunya (tram. 203-00007/10) p. 27

Procediment

per a elegir tres síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/09) p. 36

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona (tram. 284-00007/10) p. 43

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00008/10) p. 43

Interpel·lació

al Govern sobre els clubs esportius (tram. 300-00077/10) p. 43

Proposició de llei

de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (debat de totalitat) (tram. 202-00021/10) p. 46

Proposició de llei

de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (debat de totalitat) (tram. 202-00027/10) p. 48

Proposició de llei

de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (debat de totalitat) (tram. 202-00035/10) p. 58

Interpel·lació

al Govern sobre l'impuls de la celebració dels Jocs del Mediterrani a Tarragona el 2017 (tram. 300-00079/10) p. 70

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques públiques de la memòria (tram. 300-00075/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la comunicació i la producció audiovisuals (tram. 300-00080/10) p. 78

Interpel·lació

al Govern sobre la cultura (tram. 300-00081/10) p. 82

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 15.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Declaració del Parlament de Catalunya d'adhesió a la Declaració universal sobre els arxius (tram. 401-00006/10). Grups parlamentaris. Substanciació.
3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
4. Decret llei 3/2013, del 25 de juny, sobre el règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal funcionari al servei de l'Administració de justícia a Catalunya (tram. 203-00007/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 115, 49).
5. Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (tram. 202-00021/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 39, 19).
6. Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (tram. 202-00027/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 43, 24).
7. Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 202-00035/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Mixt. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 83, 25).
8. Procediment per a elegir tres síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/09). Grups parlamentaris. Designació.
9. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona (tram. 284-00007/10). Grups parlamentaris. Designació.
10. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00008/10). Grups parlamentaris. Designació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els clubs esportius (tram. 300-00077/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la celebració dels Jocs del Mediterrani a Tarragona el 2017 (tram. 300-00079/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques de la memòria (tram. 300-00075/10). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la comunicació i la producció audiovisuals (tram. 300-00080/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre la cultura (tram. 300-00081/10). Alicia Alegret Martí, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre la rebaixa del tipus impositiu en l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 300-00074/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
17. Interpel·lació al Govern sobre les accions que emprendreà amb motiu de l'aprovació del Pla hidrològic de l'Ebre per part de l'Estat (tram. 300-00078/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
18. Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 300-00076/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocultació o dissimulació del rostre en l'espai públic i les mesures que s'han d'adoptar en matèria de seguretat pública (tram. 302-00062/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de prevenció d'incendis (tram. 302-00067/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'ensenyament universitari (tram. 302-00063/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les condicions i les garanties del projecte BCN World (tram. 302-00064/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la proposta del Govern de l'Estat de reforma de l'Administració pública (tram. 302-00065/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública i del sector públic (tram. 302-00066/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la infància (tram. 302-00068/10). Agnès Russiñol i Amat, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier que tenen a mans, i, d'acord amb l'article 143 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia.

Pregunta

al Govern sobre l'atorgament del tercer grau penitenciari a dos expresidents de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (tram. 310-00120/10)

Iniciem aquest primer punt amb la pregunta sobre l'atorgament del tercer grau penitenciari a dos expresidents de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. La formula l'honorable senyor Salvador Milà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, senyores i senyors diputats. Honorable conseller de Justícia, com vostè bé sap, els senyors Enric Roig i Antoni Herce, exdirectius de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya en l'etapa de govern de Convergència i Unió, han de complir quatre anys i mig de presó per haver malversat 2.700.000 euros amb la creació d'uns fons de pensions fraudulents dels quals es van beneficiar.

Voldríem saber per quin criteri penitenciari aquests senyors, quan van ingressar a la presó de Quatre Camins, van anar acompanyats per un alt càrrec del departament i sobretot quin és el tractament penitenciari que els han aplicat o bé quin ha sigut el canvi de conducta, el penediment o els actes de reparació que han portat que en quaranta-vuit dies aquests senyors hagin gaudit del tercer grau i hagin pogut sortir en llibertat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor president, membres del Govern, senyores i senyors diputats, bé, aquests senyors van rebre el tercer grau amb una classificació inicial pels següents motius: primarietat penal i penitenciària, curta condemna, ingrés voluntari, baix risc de comissió de nous delictes i intenció justificada de rescabament de la responsabilitat civil impositada.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor diputat.

Salvador Milà i Solsona

Doncs, anem bé, perquè, per ser primaris, eren prou espavilats, perquè, és clar, aquests senyors resulta que un es va apoderar, concretament el senyor Enric Roig, d'1 milió d'euros, i ha tornat una finca generosament valorada en la meitat d'aquest import, i el senyor Herce es va apropiat de 276.000 euros, més que això, sols n'ha tornat 98.356, i ha arribat a un original acord pel qual pensa tornar dos-cents euros el mes sense interessos, que suposa un termini de quasi disset anys. Déu n'hi do. De penediment, res; de rescabament, res. Aquí on estem és davant d'una actuació absolutament impròpia.

Vostè parla de la qualificació tècnica. Miri, jo vull recordar que, en la compareixença del senyor Homs, quan vam parlar del cas Pallerols, ell es va remetre al Ministeri Fiscal, i va dir: «Nosaltres, el que diu el Ministeri Fiscal.» El Ministeri Fiscal en aquest cas diu que aquests senyors han de tornar a la presó, i les normes dictades pel seu departament diuen que no es pot aplicar el tercer grau fins que no s'hagi superat com a mínim la mitat de la pena.

Per tant, estem davant d'una situació absolutament injusta. Pensi que no sé quin tractament els han hagut de fer a aquests senyors o quina avaluació, però el servei penitenciari està mancat de personal, absolutament; fa dos anys que han acomiadat cinc-cents treballadors d'aquest servei. Com han pogut fer aquesta qualificació?

Ferrocarrils de la Generalitat, d'on es van emportar aquests 2.700.000 euros, estan en aquests moments amb reducció de sou. Vostè creu que això no forma part d'una herència de més de 8 milions i mig d'euros, que, si sumem cas Palau, Pallerols i cas Ferrocarrils de la Generalitat, haurien de començar a reparar, retornant els diners i fent que aquesta gent torni a entrar a la presó?

Potser és això el que espera el país per tenir credibilitat. El cas Bárcenas, senyors, no ho tapa tot. Per desgràcia, també a Catalunya tenim un lamentable cas Bárcenas.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Senyor diputat, durant l'època que vostès van governar es van donar 11.740 tercers graus. D'aquests, més de 5.500 –més de 5.500–, es van donar inicials –vol dir sense el compliment de la pena del 50 per cent que vostè deia–, 5.500, per tant pràcticament la meitat. I es va fer bé. I es va fer d'acord amb allò que marca la llei. I, per tant, abans aquests funcionaris de presons ho van fer bé i ara ho continuen fent bé; no: ho feien bé quan hi eren vostès i malament ara que no hi són vostès, ho feien bé abans i ho fan bé ara.

Es refereix vostè, suposo, al fiscal que ha anunciat que hi recorreria. Jo li diré una cosa. Si vostè agafa les sentències habituals de la Secció 21 de l'Audiència Provincial de Barcelona, acostuma a dir el següent, en referència a la responsabilitat civil que vostè esmentava: «És possible accedir al tercer grau encara que no s'hagi satisfet la responsabilitat civil. El requisit de la satisfacció de la responsabilitat civil planteja la problemàtica que una aplicació rigorosa del precepte sembla òbviament contrària al principi d'igualtat, en relació amb la finalitat resocialitzadora de la pena privativa de llibertat, atès que pot suposar una discriminació per causa de la capacitat econòmica de l'intern.»

Amb això el que fa l'audiència és donar la raó als serveis penitenciaris, que apliquen aquest criteri. El fiscal ho va recórrer, i ho va recórrer d'acord amb el criteri de la fiscalia. I ens sembla molt bé, que ho recorri el senyor fiscal, perquè deu tenir els seus criteris i també deu actuar amb una bona dosi de professionalitat, d'objectivitat i de legalitat, exactament la mateixa amb què actuen els funcionaris de la Direcció General de Serveis Penitenciaris. Els fiscals no actuen amb millor preparació professional ni amb major dosi de legalitat que els funcionaris del Departament de Justícia.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les prioritats legislatives en matèria d'ocupació.

Pregunta

al Govern sobre les prioritats legislatives en matèria d'ocupació (tram. 310-00130/10)

La formula l'il·lustre senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

José Antonio Coto Roquet

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, quina valoració fa el Govern de la Generalitat de l'activitat legislativa en matèria d'ocupació des que vostè, senyor Puig, és conseller d'Empresa i Ocupació?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Sí, senyor diputat, tenint present que la prioritat del Govern de Catalunya en aquests moments és afavorir la recuperació econòmica, la creació d'ocupació; també tenint present com un factor molt important per a la garantia de la pau social i al mateix temps ajudar a la competitivitat de les empreses i la millora de l'ocupabilitat dels nostres treballadors, que és la concertació amb els agents socials i econòmics, crec que estem treballant d'una manera

positiva per poder impulsar aquelles iniciatives legislatives que són necessàries per adaptar el nostre sistema econòmic, social i el nostre model d'ocupació, i, evidentment, per complir amb els nostres compromisos electorals.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, presidenta. Senyor Puig, avui és l'últim ple ordinari d'aquest període de sessions, un període de sessions en què vostè, senyor conseller, s'ha convertit en una espècie de conseller invisible.

Vostè va prometre que abans d'acabar aquest període de sessions presentaria una reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, així com una llei d'emprenedors. Doncs bé, últim Ple del període de sessions i vostè, en aquest període de sessions, no ha presentat cap reforma, cap iniciativa legislativa en aquest Parlament per afavorir la creació d'ocupació.

No sé si és per les seves obsessions separatistes, perquè està segrestat políticament per Esquerra Republicana de Catalunya o perquè no en sap o no l'interessa aquest departament. Però la realitat és que vostès, vostè, el Govern ERC - Artur Mas, practiquen una política zero-zero: zero iniciatives legislatives, zero reformes.

Però, miri, per no fer, ni tan sols presenten el projecte de pressupostos d'aquest any 2013. Quan vostè era conseller d'Interior, vostè es caracteritzava per sortir molt, tot i que no en massa imatges afortunades. En canvi, ara s'ha convertit en un conseller amb una espècie de perfil d'home invisible.

Com sembla que no vol treballar, com aquests primers sis mesos de legislatura en què vostè ha estat conseller d'Empresa s'han convertit en uns mesos que han estat un complet desert en l'àmbit d'Empresa i Ocupació, li recomano com a mínim, senyor conseller, que prengui en consideració les reformes que sí que presentem en aquest Parlament des del Partit Popular català.

Davant la seva paràlisi, hem presentat una reforma en l'àmbit de la Llei d'emprenedoria per tal d'afavorir que els joves i que les persones puguin crear una activitat de negoci; també hem presentat una llei de reforma d'una llei antimorositat perquè les empreses catalanes, els creditors i proveïdors de la Generalitat de Catalunya puguin cobrar en un període de trenta dies, sumat a un codi d'antimorositat que tingui un efecte dominó en el conjunt de l'economia catalana, que afavoreixi l'activitat econòmica.

Per tant, senyor conseller, si no vol treballar, com a mínim deixi que els partits de l'oposició, que en aquest cas el Partit Popular català pugui treballar i pugui presentar les seves iniciatives, i no les tombi, com sembla que van fent vostès, amb l'acord ERC - Artur Mas.

Per això, senyor conseller, dediqui's a treballar, i en cas que no vulgui treballar, com a mínim no es dediqui a tombar permanentment les iniciatives de l'oposició.

Per tant, opti, li ho recomano, senyor conseller, per escoltar i per prendre en consideració les reformes que presenta el Partit Popular català en aquest Parlament, que discrepen molt del que vostè fa, que és paràlisi contínua...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

...i ser segrestat per Esquerra Republicana de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Si no fos perquè estem a la seu del Parlament de Catalunya, em dona la sensació que el seu guió de la pregunta és com d'un còmic, diguem-ho així, allò, imaginari. En qualsevol dels casos, si vol conèixer l'activitat del Govern, per contrarestar, doncs, aquesta visió seva que té –per cert, Govern de Convergència i Unió, amb el suport parlamentari d'Esquerra Republicana, un govern de Convergència i Unió–, doncs, l'activitat en tots els camps de l'economia productiva és intensa, decidida, de projecció internacional, i al mateix temps també escoltant tots els sectors i ajudant en la reactivació econòmica les empreses i els treballadors.

En qualsevol dels casos, si vostè s'interessava de veritat per les iniciatives legislatives, li puc avançar que estem treballant decididament i concertadament, escoltant tothom i negociant, en una nova llei d'ocupació, en un decret de reestructuració del SOC, en una nova llei de cooperatives, en una nova llei, també, de la renda mínima d'inserció, en una nova llei sobre el foment de l'emprenedoria, en una nova llei sobre la formació professional. I, per tant, hi ha tot un ventall d'iniciatives que responen al nostre compromís electoral, a l'acord de legislatura amb Esquerra Republicana i també, evidentment, al nostre programa de govern.

Ara, ja que m'ha fet referència al zero-zero, que suposo que no era pas, diguem-ho així, un *lapsus psique*, deixi'm que li digui que vostès sí que tenen un zero absolut, però rotund –rotund. Fan una llei d'emprenedoria que no serveix per a res, tenint totes les competències a Madrid, que no serveix per a res, i que l'hem d'esmenar radicalment per veure si encertem a promoure d'alguna manera, doncs, la feina dels treballadors que es volen autoocupar, dels emprenedors, en definitiva, dels empresaris, o també, evidentment,

impulsen un canvi del model energètic que, és evident, consensuat amb tots el sector, com vostès estan veient.

Nosaltres ho fem al revés; intentem negociar amb els sectors, amb les persones afectades, amb els empresaris, amb els agents socials, amb els sindicats, amb les patronals. I estic convençut que tirarem endavant un bon paquet legislatiu –aquesta era la seva pregunta, no el guió del còmic que ens ha llegit–, i que, en definitiva, ordenarà l'actitud i la política del Govern per generar, ho repeteixo, la recuperació econòmica que ben aviat arribarà.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat (tram. 310-00131/10)

La formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, portem a aquesta sessió de control una pregunta que comença a ser un clàssic d'aquesta legislatura: quina és la seva previsió, si és que en té alguna, per aprovar i presentar els pressupostos de la Generalitat. Considera, també, que els pressupostos de la Generalitat són un còmic imaginari?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia (Andreu Mas-Colell)

Els objectius de dèficit per al 2013 han passat des del principi de l'any a ara del 0,7 per cent del PIB a l'1,3 per cent del PIB. Aquesta no ha estat una conseqüència automàtica de la flexibilització europea, perquè l'any passat també va haver-hi flexibilització europea i el Govern central va decidir escurçar, fer més petit l'objectiu autonòmic. Per tant, com a mínim, hem progressat de 0,7 a 1,3.

Però això no és al que aspirem; aspirem per a Catalunya a una tercera part de l'objectiu de dèficit per al conjunt espanyol. Sabem que aquesta tercera part no serà l'objectiu assignat; es quedarà per sota. No sabem exactament quin serà l'objectiu assignat. Ens agradaria saber-ho. I sembla molt probable que ho sabrem abans de fi de mes, quan es convoqui el Consell de Política Fiscal i Financera. O sigui que esperarem a fi de mes. I, com hem dit moltes vegades, en funció de quin sigui l'objectiu de dèficit, es prendran les mesures que s'hagin de prendre pel que fa a la continuació del procés pressupostari.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller; crec que vostè pateix exactament el mateix problema que el conseller d'Empresa i Ocupació, que estan més pendents del que passa a Madrid o del que pot passar a Madrid que no pas d'allò que vostès poden fer a Catalunya.

Miri, conseller, segurament –segurament–, no em dec haver explicat bé. Jo li preguntava... –potser no li ho he dit, i per això no m'ha entès, no?, però–, jo li preguntava pels pressupostos del 2014. Perquè, miri, han passat ja gairebé set mesos de l'any 2013, i el peix ja està venut. És aquesta una magnífica mostra de l'estabilitat que Esquerra Republicana ofereix a aquest Govern, que no han estat capaços ni de presentar un projecte de pressupostos per al 2013, sota l'excusa –podem afegir «de mal pagador», per cert– que no coneixen ni els objectius de dèficit. Doncs, miri, el Govern de l'Estat ja ha fixat l'objectiu de dèficit per al 2014, és l'1 per cent, i, per tant, ja no té dubtes per elaborar el projecte de pressupost per al 2014.

Ja entenem, conseller, que potser li ho hauríem de preguntar al senyor Junqueras –per cert, absent avui..., perdó, absent durant tota la legislatura, no de l'escó, no físicament, absent com a cap de l'oposició–, si està disposat a assumir la responsabilitat de permetre-li l'aprovació d'un pressupost «esquilmat», gràcies, en una part molt important, als deutes que va deixar el tripartit.

Sap vostè, conseller, ho sap tot el Govern, ho saben tots els governs, ho sap tota la cambra que els pressupostos d'un govern són l'eina més important per prioritzar la seva acció política. Però aquest Govern ja ha començat les vacances, no les d'aquest estiu, les vacances les va començar l'estiu passat: des del juliol de l'any passat aquest Parlament no aprova per tràmit ordinari cap llei aprovada pel Govern com a projecte de llei.

Li ho repreguntem, senyor conseller: aquest Govern, que amb el suport d'Esquerra Republicana gaudeix d'una magnífica estabilitat parlamentària per crear comissions per a la transició nacional, per fer cimeres i crear comissions per al dret a dividir, per crear fitxers d'incondicionals a la política del Govern... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Santi Rodríguez i Serra

...per tramitar una llei de consultes per la via d'urgència... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Jo ja li he dit que l'objectiu de dèficit del 2013 no el coneixíem. Tenia l'esperança que vostè, que està tan ben assabentat i, a més, és un *insider* en el seu Govern, que potser ara em diria quina seria aquesta xifra, que vostè deu saber perquè, ho repeteixo, està en molts bons termes amb el seu Govern, oi?

Pel que fa al 2014, vostè sap perfectament, o ho hauria de saber, que el Govern central no ha fixat els objectius individualitzats de cada autonomia, o sigui que, pel que fa al 2014, estem exactament igual que estem per al 2013.

I, pel que diu de «pressupost “esquilmat”», doncs, home, una certa raó té, i li diré perquè: perquè el pressupost depèn dels ingressos que rebem del seu Govern, vull dir. Ja sap què vull dir quan dic «el seu Govern», no? Que, per exemple, per a aquest any 2013 –i això sí que ja ho sabem–, s'ha reservat un objectiu de dèficit que és *superior* al dèficit que realment ha fet en l'any 2012. O sigui que el Govern central s'ho posa molt fàcil...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...amb els ingressos dels altres.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat del 2013 i del 2014.

Pregunta

al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat del 2013 i del 2014 (tram. 310-00122/10)

La formula l'illustre senyor Jordi Cañas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Honorable *conseller*, una..., dos preguntas recorren Cataluña, sobrevuelan Cataluña. La primera es por qué, después de 202 días de gobierno... –bueno, de gobierno o de algo parecido–, no tenemos presupuestos 2013 aprobados en esta cámara, y, sobre todo –o principalmente–, si vamos a tener presupuestos de 2014 que podamos debatir y controlar democráticamente en esta cámara los partidos políticos que hacen oposición.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Em sembla que les preguntes importants que sobrevo- len Catalunya i que fan bategar el cor dels catalans no són precisament aquestes; aquestes li deuen preocupar a vostè.

Quan tinguem la xifra de l'objectiu de dèficit, haurem d'analitzar el procés pressupostari i tenim tres escenaris possibles: un és, i depenent de les xifres, una presentació ràpida del pressupost del 2013; un altre és una presentació encavalcada del pressupost del 2013 i del 2014, i el tercer és anar directament al pressupost del 2014. Tot s'analitzarà en funció de l'objectiu de dèficit quan el coneguem.

La presidenta

Per pregaruntar té paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, *conseller*. Sabía que no me iba a contestar. ¿Ustedes saben hacer presupuestos? Sí. ¿Saben ejecutarlos? Y tanto. El problema es que ustedes no quieren explicarlos. De hecho, ustedes están trabajando con unos presupuestos prorrogados del 2012, aquellos que aprobaron con el Partido Popular, ¿se acuerdan? Cuando eran amigos, cuando se intercambiaban favores. Tenemos unos presupuestos.

Ustedes, Convergència i Unió y Esquerra Republicana, o Esquerra Republicana y Convergència i Unió, sí que gobiernan con unos presupuestos, de 2012, que prorrogan, y que sí que tienen un objetivo, que es el 1,3 por ciento. Por eso ustedes en mayo estaban cumpliendo su objetivo del 1,3.

Lo que tienen ustedes es un problema, porque no tenemos presupuestos 2013, pero sí que tenemos recortes y más impuestos.

Tienen ustedes una mayoría parlamentaria para aprobarlos, pero lo que no tienen es la valentía política de asumir el coste social que tiene explicar que ustedes siguen recortando en las clases medias y populares de nuestra comunidad y subiendo los impuestos.

Ustedes dicen que no aprueban presupuestos porque no tienen objetivo de déficit, pero sí tienen un objetivo, que es el de separar, fracturar y dividir la sociedad catalana. Y ese objetivo no requiere de testigos, no requiere de luz y taquígrafos y, sobre todo, lo que no requiere es de nada que le moleste y de nada que explique que aquellos «padres de la patria» que quieren llevar a Cataluña a su independencia son unos negligentes gestores y no tienen ni la más mínima capacidad de gobernar una comunidad.

Mire, ustedes han dimitido de la responsabilidad de gobierno, tienen un comportamiento irresponsable, mentiroso, engañan a los ciudadanos voluntariamen-

te y siembran de inestabilidad, de incertidumbre y de desconfianza Cataluña.

Ustedes viven, y se lo decía el otro día, en el ecosistema del victimismo y el agravio, de la propaganda y la mentira y, sobre todo, de la irresponsabilidad.

Ustedes aplican recortes silenciosos, recortan derechos y suben impuestos a los ciudadanos, sin luz y taquígrafos, y sin control democrático.

Cataluña se merece un gobierno decente, un gobierno responsable, un gobierno que no mienta, Cataluña necesita una alternativa política y esa alternativa se llama Ciudadans.

(Veus de fons.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

És una alternativa que ve de l'ecosistema de l'insult i la demagògia. Deixi'm dir unes paraules sobre les perspectives del pressupost del 2014. Com ja he dit alguna vegada, el 2014 no podrem contemplar un pressupost amb un nivell de despesa inferior a la despesa realment efectuada en el 2013, perquè hem arribat al límit de les retallades que podem realitzar. A partir d'ara, haurem de treballar en molts fronts, tots incidint sobre els ingressos.

I, miri, li faré una proposta. A vostè, que el preocupen tant les retallades... –certament, no el preocupen més que a mi–, a vostè, que el preocupen tant, per què no comencen a fer servir l'estratègia de l'insult i de la demagògia per reclamar els ingressos que correspondrien a Catalunya, ja sigui a mitjà termini amb la reformulació del model de finançament que s'anuncia per al 2015, com, a curt termini, amb la reclamació de la disposició addicional tercera.

I, miri, fins i tot vostès haurien d'estar disposats a reconèixer que el que se'ns devia l'any 2011 per la disposició addicional tercera...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...té una base jurídica molt sòlida, fins i tot, per a vostès. *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures previstes davant l'extinció de convenis a causa de la reforma laboral.

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes davant l'extinció de convenis a causa de la reforma laboral (tram. 310-00126/10)

La formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, si avui la cosa va de còmics, la veritat és que la reforma laboral està suposant un conte de terror per a molts treballadors i treballadores catalanes i d'arreu de l'Estat, i el 7 de juliol passat ja va decaure una norma bàsica de relació laboral com són els convenis.

L'acord de govern de 18 de juny, que varen emprendre vostès, amb sindicats i patronals a Catalunya, suposava un camí per intentar superar alguns d'aquests casos, però, passat aquest 7 de juliol, voldríem saber quina és la seva valoració, quantes patronals sectorials han rebutjat acollir-se a aquest acord de la Generalitat, i, per tant, actuen amb un aire de negociació moltes vegades de mala fe i deixen treballadors sense condicions laborals.

I, també, una altra pregunta: a banda d'aquells convenis, que són d'àmbit català i que, des de la seva conselleria, han treballat per intentar que es reprenguessin les negociacions, quants treballadors catalans... –a causa de l'extinció del conveni estatal o del conveni d'empresa, que ronden el miler, entre ara, el 7 de juliol, i finals d'any–, quants treballadors catalans s'han quedat sense condicions laborals negociades, via negociació col·lectiva, aquest darrer 7 de juliol?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. No, jo no ho qualificaria de «conte de terror». De totes maneres, li agraeixo que aterrem a la política real perquè, entre el guió de còmic d'abans o la fantasia de ciència-ficció més recent, doncs, val la pena que situem, de veritat, les preocupacions dels ciutadans.

Estem en una situació, en aquests moments, en què, malgrat, doncs, l'entrada en vigor de la reforma que significa, evidentment, doncs, la pèrdua de l'ultra activitat dels convenis col·lectius sectorials, a Catalunya queden ja només tretze sectors en els quals aquesta situació s'ha esdevingut, d'alguna manera, i afecta prop de 4.300 empreses i uns 84.000 treballadors.

Des de l'entrada en vigor, el 7 de juliol, que hi havien catorze sectors, ja n'hi ha hagut un que s'ha adherit, d'alguna manera, a la pròrroga i a la continuïtat de la negociació i, per tant, es prorroga l'ultra activitat, queden tretze sectors, que si li interessa, els hi puc detallar, però, li haig de dir que tot el que ha estat fent el Govern fins ara amb aquest acord amb les patronals

i els sindicats, al qual es van adherir també les entitats municipals, crec que ens ha permès situar un bon marc de diàleg, de negociació, d'evitar la conflictivitat laboral i d'assenyalar un camí per a la mediació o, fins i tot, per a l'arbitratge, i, finalment, doncs, per a la intervenció, si escau, del Tribunal Laboral de Catalunya per la via, també, del pacte i de l'acord previ.

Crec que hem generat un bon marc de diàleg que ha de permetre evitar aquestes situacions que anem seguint dia a dia i per les quals, en aquests moments, com li dic, doncs, vetllem d'una manera molt acurada.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Bé. Senyor conseller, comparteixo la valoració que, si al principi teníem per 60 convenis i, després, en queden 13 el 7 de juliol, però 10 més per a finals d'any..., per nosaltres sí que és una situació molt greu, atès que a aquests treballadors d'aquests convenis catalans, convenis provincials catalans o del conjunt del Principat, s'hi han d'afegir els treballadors que estan regits per convenis estatals o per convenis d'empresa, també d'àmbit estatal, que no es tanquen.

I, clar, sí que és una situació molt greu quan una..., en termes reals, el que suposa això és que, per exemple, un treballador del sector del transport de mercaderies, un xofer, que cobri 1.300 euros, pot ser acomiadat i substituït per un altre xofer que en cobri 645; o que un metge de la XHUP –i esperem que això s'impedeixi, i, a més, entenc que des del Departament de Salut hi han eines per impedir-ho, però podria passar, també– passés d'un salari actual de 2.000 euros a ser acomiadat i contractat per un altre a 645. Això és un atac directe a la butxaca dels catalans; això és un atac directe a la capacitat adquisitiva dels treballadors i treballadores.

La reforma laboral ens porta un sistema de relacions laborals en què no és veritat que aquest fos l'únic sistema per abordar situacions d'empreses en crisi; poden despenjar-se del conveni; poden aplicar l'article 41 i modificar condicions substancials de llocs de treball; tenen més facilitats per a l'acomiadament col·lectiu, i, per tant, el conveni no és necessari destrossar-lo per la situació d'empreses en crisi. Hi ha moltes altres vies. El marc espanyol de relacions laborals que se'ns imposa...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...és conflicte d'avaluació interna... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, coincideixo amb vostè que la reforma laboral és millorable. Sí, ho hem dit des del primer moment. I varem anunciar que faríem un balanç crític i que analitzaríem de quina manera podíem, si més no, proposar –i això s'està fent també en el Congrés dels Diputats i esperem que havent tornat el mes de setembre se'n pugui parlar tant allà com aquí–..., per intentar aportar propostes que millorin i que perfeccionin una reforma que, d'altra banda, era necessària i una reforma sense la qual avui estaríem pitjor del que no estem. I em sembla que això està reconegut jo diria que per la majoria dels agents econòmics i socials, tant patronals com sindicats.

És evident que hi han situacions en què la capacitat d'intervenció o de prevenció de l'Administració ha desaparegut, però jo crec que el bon nivell de relacions laborals que hi ha a Catalunya ha de permetre..., com per exemple en el sector de transports, de mercaderies, a petició d'un sindicat, ens reunirem el dia 25 de juliol, o altres convenis sectorials que anem abordant i que estic convençut que hi haurà...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...aquesta capacitat de conveniar... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la distribució dels recursos de la política agrària comuna.

Pregunta

al Govern sobre la distribució dels recursos de la política agrària comuna (tram. 310-00127/10)

La formula l'ihustríssim senyor Dionís Guiteras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, un cop s'ha assolit l'acord entre la Comissió Europea, el Consell i el Parlament Europeu per tirar endavant l'acord polític de distribució de la PAC per al nou exercici 2014-2020..., que, bé, això de posar-se d'acord políticament en unes reunions que duren dos dies a tota velocitat, sense parar, per arribar a un acord polític, i després falta l'altre acord, que és el tècnic, on hi haurà una pila de discussions i que porta un any d'endarreriment

respecte a la data que s'havia d'haver iniciat de l'aplicació d'aquest nou període de la PAC. És un acord que realment s'ha d'agafar amb pinces.

Per tant, el ministre espanyol, el senyor Arias Cañete, ha enviat una enquesta amb el títol «Reflexiones para la definición del modelo de aplicación de la nueva PAC en España», amb unes cinquanta-dues preguntes. I això ho ha enviat a les comunitats autònomes, a tot el sector, demanant la seva opinió sobre els assumptes més espinosos que ha de configurar la nova PAC dintre de l'Estat espanyol. Per nosaltres és, com sempre, una manera que busca el ministeri, que busca l'Estat espanyol, de legitimar la seva única via, que és la de la nacionalització de la política agrària comunitària; és una manera de buscar legitimitat per fer entrar amb calçador els interessos que té el govern de torn, perquè això ho han fet tots els governs i els seus acòlits.

És fàcil entendre per què es fa així: és una manera de demanar a totes les comunitats autònomes i a tots els agents del sector que es posicionin mirant només els seus propis interessos, perquè així gestionar aquest orgue de gats només sigui responsabilitat del ministeri i apliqui la seva única via. Ho veu igual, això, conseller?

És un qüestionari que no té cap tipus de vinculació, no és gens vinculant, i, a més a més, fa que tothom, això, tiri del seu carro. Conseller, com ho farem? Quina posició tindrà el Govern per defensar la nostra posició catalana respecte a aquest desgavell i aquest marc de males intencions?

Només he vist una cosa interessant en aquest qüestionari. Ens pregunta també si volíem fer-ho d'una manera regional, o si fins i tot volíem que les comarques agràries siguin les que vinculin i que tinguin poder de decisió. Amb això almenys el Moianès és reconegut.

Conseller, com ho veu? Què és el que ha fet fins ara i com ho vol tirar endavant, per poder defensar els interessos d'un sector tan important i estratègic com és...

La presidenta

Senyor diputat...

Dionís Guiteras i Rubio

...el sector agrícola?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com vostè sap, aquest és un procés que no ha comen-

çat ara, sinó que ja fa temps que l'estem treballant. De fet, el Govern ha intentat treballar amb el sector, que ens ha permès tenir –març del 2012– una posició comuna, una posició comuna que per primera vegada s'aconsegueix a Catalunya, i es va fer una comissió de seguiment de la PAC amb totes les persones i entitats del sector; es va fer també un acord de la taula de concertació, i també va ser referendat per la Comissió d'Agricultura del Parlament de Catalunya. Vull recordar que en aquesta comissió, en aquest grup de treball, també hi havia els grups parlamentaris. És cert que a Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, doncs, hi havia alguns «reparaments» en alguns aspectes molt concrets, que vull fer-hi referència.

Hem defensat també aquest posicionament davant de la Unió Europea, davant del Parlament Europeu, que per primera vegada també inicia la seva participació en aquest procés de la PAC. Hem defensat també aquestes posicions davant del ministeri per conformar la posició de l'Estat, i, de fet, s'han reconegut alguns importants aspectes que nosaltres hem aportat. Però, certament, hi ha amenaces, i comparteixo la reflexió que fa vostè. I una de les principals amenaces són aquests criteris de recentralització que l'Estat vol fer i vol dur a terme. I ha enviat aquest qüestionari, algunes preguntes de les quals sincerament li dic que nosaltres no contestarem, perquè no hi estem d'acord, i algunes altres les contestarem, perquè no tenim tota la informació que té l'Estat que no ens vol donar, i amb algunes altres no hi estem d'acord, i, per tant, les contestarem absolutament en contra, no?

Aquí també vull fer esment, no?, que hi ha amenaça del PDR estatal, que vol fer l'Estat, i que això pot suposar, doncs, una minva de les nostres competències. Aquí també hi ha una amenaça de no respectar les competències exclusives que vull recordar que tenim a Catalunya en matèria d'agricultura i ramaderia i, a partir d'aquí, doncs, intentar que hi hagi sectors amenaçats, com pot ser el boví, l'oví o el cabrum, els fruits secs..., com ja vaig contestar també una pregunta parlamentària al passat Ple en aquesta cambra, doncs, en aquest mateix sentit, no? I intentar buscar també un major cofinançament comunitari, per intentar tenir més oportunitats.

Espero tornar... Des de la setmana passada, que hem rebut aquest comentari, estem treballant amb el sector, i també s'han convocat els grups parlamentaris. Espero demà, que hi ha convocada una taula agrària, per poder buscar un altre acord a Catalunya, per defensar-lo. Els propers dies 24 i 25, per tant, dimecres i dijous de la setmana que ve, hi haurà una d'aquestes reunions tan intenses a què vostè feia referència, també a Madrid, en el mateix sentit, per poder defensar-ho. I espero que també tots els grups de la cambra puguin defensar amb força i amb convicció la legalitat vigent, la llei vigent, que dona a Catalunya...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...competències exclusives en matèria d'agricultura.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el futur de l'Hospital de Viladecans.

Pregunta

al Govern sobre el futur de l'Hospital de Viladecans (tram. 310-00123/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller Ruiz, l'any 2008, suposo que tots recordarem que l'antic Govern tripartit va anunciar que començaria les obres del nou Hospital de Viladecans l'any 2010. Però l'any 2010 –i jo li ho puc dir, perquè també hi vaig anar– hi havien unes herbes així d'altres, allà no s'havia iniciat absolutament res, i tot i que en aquella època, com tots sabem, el Govern tripartit el que prioritzava era la inversió en infraestructures, i de vegades només en projectes d'infraestructures, per sobre de la resposta de les necessitats de salut de la població, que ja llavors es veia que eren canviants. Sense anar més lluny, al Baix Llobregat el 2010 ja es van posar en marxa dos equipaments nous.

Tot i això, quan diem que les necessitats de salut eren canviants..., doncs, perquè tots sabem que la tendència a la cronificació de moltes malalties, el creixement de la cirurgia major ambulatoria, la major capacitat de resolució de l'atenció primària o el millor seguiment domiciliari de determinats pacients feien i fan que la necessitat de llits d'aguts hagi disminuït i que el model d'atenció no estigui tan centrat en els hospitals d'aguts. Malgrat aquests patrons, com ja he dit, el tripartit continuava prioritzant la inversió en infraestructures, més que a respondre a les noves necessitats.

Ara el nostre Govern sí que està realitzant tota una revisió dels plans funcionals dels diferents equipaments previstos en el pla d'inversió, per tal d'adaptar-los a la nova realitat sanitària, social i pressupostària, però també està duent a terme un procés de reassignació de la cartera de serveis, per tal d'oferir una atenció més adequada al lloc, i també el servei més idoni. I també el que es busca és la coordinació de tots els dispositius que hi han en aquests moments.

Aquesta reorganització és el que s'està produint en aquests moments en el Baix Llobregat. I el que també veiem és que en aquests moments que s'està fent aquesta reorganització, que per nosaltres era clara, estan sortint en els mitjans de comunicació, i també en el boca-orella, informacions que estan posant molt neguitosa la població de Viladecans i el seu entorn.

És per això que nosaltres, conseller, li volem preguntar de primera mà quines són realment les previsions

del Govern en relació amb el futur de l'Hospital de Viladecans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, jo li contestaré a la pregunta en base a tot allò que hem lliurat documentalment a les autoritats locals interessades pel futur Hospital de Viladecans.

Miri, l'Hospital de Sant Llorenç, avui, és un hospital que té l'encàrrec per part del Servei Català de Salut de donar protecció a 180.000 habitants: els habitants de Viladecans, Castelldefels, Gavà, Begues i Sant Climent. Per tant, aquesta és l'obligació que té aquest hospital, amb la categoria que ha tingut sempre d'hospital general bàsic de referència per a aquesta població.

A partir d'aquí, què trobem en aquests moments? Trobem que aquest hospital ha de recuperar una activitat que en aquests moments és fora del territori. Aquest territori genera unes 15.000 atencions amb ingrés hospitalari en el sistema sanitari públic. D'aquestes, 8.000 aproximadament es resolen a Viladecans, i se'n van fora unes 7.000. D'aquestes 7.000, no està justificat que se'n vagin al voltant de les 1.400. El primer objectiu és recuperar aquesta activitat per a l'Hospital de Viladecans.

En segon lloc, és lògic que aquest hospital interaccioni –amb aquell concepte que tingui serveis al territori i no tingui serveis als hospitals– amb l'Hospital de Bellvitge, interaccioni amb l'ICO.

Quin és el futur de l'Hospital de Viladecans? És evident que en aquests moments no podem construir un nou equipament, i, encara que fos així, donades les circumstàncies i l'entorn, hauríem de revisar el dimensionament d'aquest equipament i les funcions d'aquest equipament.

En un context que no hem d'oblidar: per a 940.000 habitants del Baix Llobregat tenim 5 hospitals generals –un d'ells extraordinari nivell, com Bellvitge–, 2 hospitals monogràfics –l'ICO i l'Hospital de Sant Joan de Déu, d'Esplugues–, 2 hospitals de salut mental de la categoria i del nivell de Sant Boi i 42 àrees bàsiques de salut; això per a 940.000 habitants. Per tant, és evident que no tothom pot estar satisfet, perquè el té més a prop o el té més lluny, però això és l'oferta de serveis que hi ha en aquell territori per a 940.000 habitants.

Crec que no cal que creem problemes allà no hi són. Jo crec que hem de ser... Home, més enllà de..., quan fem propostes determinades i les expliquem als responsables, no hem de crear neguits allà on no hi són, per buscar no sé quins rèdits, i no hem de confondre –i crec que això és una confusió involuntària–..., que es digui que deixa de ser un hospital de referència,

quan no ho havia sigut mai, i confonguem hospital general bàsic de referència per a una població amb hospital de referència. I crec, honestament, que això és un error de comprensió i que no ha sigut intencionada per a altres finalitats.

Crec que la major eficiència clínica a un conjunt d'aquesta població i amb els enormes dispositius i qualitat de dispositius que tenim és l'objectiu que ha de perseguir el Govern...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...i que tots perseguim.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per millorar el nivell d'anglès als centres docents.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a millorar el nivell d'anglès als centres docents (tram. 310-00124/10)

La formula l'il·lustre senyor Antoni Balasch, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, les societats tenen en l'educació i la formació una eina estructural fonamental que és capaç de generar una ciutadania rica en valors i preparada per als nous reptes que, constantment, van provocant i generant els canvis tecnològics vertiginosos i la mobilitat i flexibilitat adaptativa que aquests requereixen. Avui, la porta de casa al món exterior és la pantalla de l'ordinador, i, d'altra banda, el mercat i les relacions laborals i humanes han deixat de ser l'entorn pròxim per a passar a ser el món en la seva globalitat.

En aquest context cal tenir en compte dues reflexions. Primera, és fonamental que cada societat tingui una llengua i una cultura que, com a eixos identitaris, ajudin a vertebrar la seva singularitat i que, com a eixos cohesionadors, permetin aplegar tota la ciutadania. Segona, més enllà d'aquesta primera dimensió cultural vertebradora, els individus han de tenir les plenes capacitats que els permetin interaccionar d'igual a igual amb tota la resta de cultures, amb tota la resta de nacions.

El sistema i el procés educatiu formen els infants amb l'objectiu que, més enllà de ser ciutadans amb valors, tinguin les capacitats necessàries per a respondre i adaptar-se als requeriments als quals s'han d'enfrontar. En aquest context globalitzat, l'ús i el coneixement de les diferents llengües són ja avui imprescindibles per interactuar en el marc lingüístic i cultural com-

plex. És, doncs, des d'aquest punt de vista que cal proporcionar els instruments necessaris per garantir les oportunitats de comunicació i d'aprenentatge.

Coherent amb tot aquest context exposat, la LEC fixa en el seu títol segon els principis generals de regulació del règim lingüístic i determina els nivells competencials en el marc europeu de referència per a l'aprenentatge, l'ensenyament i l'avaluació de les llengües. En coherència amb la LEC, els objectius de govern 2013-2016 deixen també molt clara la necessitat de millorar i ampliar la competència lingüística i comunicativa de l'alumnat.

Tanmateix, i en aquesta mateixa línia, el Departament d'Ensenyament va determinar uns objectius d'ofensiva de país a favor de l'èxit escolar 2012-2018. Entre aquests objectius s'explicitava la necessitat de millorar la competència dels alumnes en llengües estrangeres a partir d'un nou model d'ensenyament plurilingüe.

Per tot això, consellera, ens agradaria saber quines són les mesures per a millorar el nivell d'anglès als centres docents que té previst implementar.

Gràcies, consellera; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, el que vostè acaba de dir és ben cert, perquè la millora del coneixement de l'anglès ha esdevingut un objectiu estratègic de primer ordre i, per tant, el concepte d'èxit escolar ja ha d'incloure el grau de domini que es prevegi per a cada nivell i per a cada edat. I això com ho fem? Tenint en compte percentatges? Tenint en compte hores? No, aquí ve l'aposta metodològica d'aquest marc plurilingüe que ahir mateix presentàvem el Govern. Què vol dir? Que si amb relació a les quatre competències bàsiques al voltant de tot un idioma, que són entendre, parlar, llegir i escriure..., el marc europeu ens dona unes especificacions que ens permeten identificar i acreditar aquests diferents nivells i la seva evolució.

Per això, què farem? Busquem una presència més gran de la llengua estrangera, sobretot de l'anglès, en el disseny curricular, però sense renunciar que el marc conceptual de la matèria sigui fet en la llengua vehicular normalment emprada. Això què comporta? Comporta tenir preparades –i així ho estem fent ara, per poder-ho presentar el curs vinent– unitats de continguts curriculars que es puguin intercalar al llarg del curs i incloure-les en diferents matèries perquè una part d'aquells continguts pugui ser treballada en anglès. Això vol dir garantir la millor presència, les hores d'exposició... Perquè, miri, hi ha un element que costa molt de determinar, que és quin és el grau d'exposició lingüística que té un jove a una determinada llengua. Aquest és el que determina la familiaritat amb la llengua, i després, a partir de l'aprenentatge formal, com adquireix el seu domini.

Per tant, avui dia no té sentit, després de trenta anys de normalització lingüística, d'haver consolidat el nostre model, plantejar el tema del domini de les llengües estrangeres per ordres ni per percentatges, sinó que el que cal és posar en evidència que aquestes habilitats es poden anar adquirint sense renunciar al fet que el marc conceptual de cada assignatura sigui amb el català, però alhora fent activitats de continguts curriculars, tant poden ser en plàstica, com en història, com en ciències, com en matemàtiques, però que en el seu conjunt donen aquest domini.

Aquest...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...sí, acabo–, aquest projecte només es pot fer amb...
(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre les accions per garantir l'alimentació i la igualtat d'oportunitats en el lleure dels infants.

Pregunta

al Govern sobre les accions per a garantir l'alimentació i la igualtat d'oportunitats en el lleure dels infants (tram. 310-00125/10)

La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, com bé sabeu, vivim en un país on l'any 2008, sortint d'una època de bonança econòmica, ja patíem una pobresa estructural elevadíssima, d'un 19 per cent. En l'actualitat, aquells qui no van prevenir aquesta pobresa estructural, aquells qui no van lluitar suficientment per la prevenció de la pobresa estructural, ara volen solucions, ara demanen actuacions d'urgència, volent donar a entendre que, hipotèticament, el Govern no actua ni ha actuat fins ara per resoldre els casos d'extrema necessitat. No volen reconèixer el gran esforç que s'està fent des de totes les administracions, però també des de la Generalitat de Catalunya, per atendre els infants i els adults en situació de vulnerabilitat que tenen dificultats per satisfer les seves necessitats bàsiques.

Així, doncs, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem posar en valor que el Govern de la Generalitat actua i atén les persones que ho requereixen, fent-ho directament, o bé a través del suport material i econòmic tant a les entitats del tercer sector com als ens locals. En aquest sentit, vostè ens avançava fa poc temps que durant el darrer any, tot i la malaurada, diguem-ne, realitat de recursos públics,

ja coneguda, el Govern de la Generalitat ha destinat recursos públics per valor de 480 milions d'euros a fer front a aquestes situacions de necessitat; o bé, per exemple, també amb la creació de la Taula d'Excedents Alimentaris, que tan bona feina està fent. Sabem de la voluntat del Govern per fer front a aquesta realitat, a aquesta crua, dura i creixent realitat de persones que viuen en situació de vulnerabilitat, i així ens ho demostra aquest Govern dia a dia, intentant cercar també noves vies d'actuació per atendre les necessitats de les persones. I celebrem, consellera, que treballin decididament, deixant al marge campanyes alarmistes que volen generalitzar casos concrets, que evidentment existeixen i que s'han d'atendre.

Per tant, consellera, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem saber quines són les actuacions que darrerament estan portant a terme des del Govern per pal·liar els casos de necessitat social que la crisi econòmica ha provocat tant en adults com en infants.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, pregunta vostè per les accions i les iniciatives. En aquest sentit, jo he de dir-li que moltes d'elles són aquelles amb les quals treballem i posem en pràctica des de ja fa temps amb recursos ordinaris i, evidentment, altres accions més noves i amb recursos extraordinaris.

Li començaria parlant d'aquells recursos que es posen a disposició dels ens locals en el marc del contracte programa, mitjançant els ajuts d'urgència social, que s'adrecen a cobrir necessitats bàsiques de les persones amb majors necessitats, derivades pels mateixos serveis socials, fonamentalment en l'àmbit alimentari i de subministraments, i no només durant l'estiu, sinó durant tot l'any, evidentment.

També podríem parlar, en l'àmbit de l'equitat en el lleure i en l'accés a les activitats socioeducatives, de les més de les vuit-centes places becaades que dins del programa «L'estiu és teu», de la xarxa d'albergs de la Generalitat, posem a disposició dels joves amb especial vulnerabilitat. Estaríem aquí parlant d'equipaments públics que posem, com sempre però amb major intensitat, a disposició dels infants i joves de famílies amb majors dificultats econòmiques.

Però també parlem de becar cases de colònies, casals i altres activitats de lleure en el marc dels convenis amb les entitats i federacions de lleure, precisament formalitzades ahir, on a petició del Govern, però evidentment acceptat i entès perfectament per part d'aquestes entitats i federacions, s'accentuen i prioritzen les places becaades a aquests joves amb risc social.

Li podria parlar també d'una altra iniciativa, el programa «Jugar i llegir», que vostès ja coneixen –n'hem parlat en aquesta cambra–, que es desenvolupa també en els casals cívics. Per tant, novament equipaments públics posats a disposició dels infants i joves provinents d'entorns més desfavorits, fins a cent cinquanta infants d'entre quatre i dos anys, on s'incorpora enguany l'esmorzar o el berenar per tal de garantir aquests àpats als seus participants.

I si parlem d'alimentació –vostè ja hi ha fet referència–, amb una eina potent, concretament estic parlant de la Taula de Distribució Solidària d'Aliments –la coneixen, perquè es va constituir fa més d'un any–, ahir mateix es va reunir, en una de les seves múltiples reunions, però en aquest cas en plenari, per tal de valorar les actuacions fetes fins ara i per intensificar tot allò que té a veure amb la major captació de recursos. I en aquest sentit es va poder anunciar que s'incrementen els convenis amb les empreses distribuïdores d'aliments, amb la millora dels circuits de distribució i amb la revisió de les tipologies de productes alimentaris, per adequar-encara més a les necessitats reals.

Per tant, tot un seguit de mesures i d'accions concertades, amb una gran complicitat i coordinació entre els diferents agents i les diferents administracions, com vostè ha dit, amb la finalitat de cobrir aquestes necessitats...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

...tenint en compte sempre la dignitat de les persones.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'inici de les obres d'adaptació dels accessos de l'estació Rambla Just Oliveras de la línia 1 del metro.

Pregunta

al Govern sobre l'inici de les obres d'adaptació dels accessos de l'estació Rambla Just Oliveras de la línia 1 del metro (tram. 310-00128/10)

La formula l'exceHentíssim senyor Celestino Corbacho, del Grup Parlamentari Socialista.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, l'any 2011 l'Ajuntament de l'Hospitalet va aprovar una moció a través de la qual demanaven a la seva consellera la urgent actuació per fer les obres necessàries i convertir l'estació del metro Just Oliveras en una estació adaptada, atenent al fet que és l'única estació de l'Hospitalet en què encara no s'han suprimit les barres urbanístiques.

Al maig del 2012 es va aprovar en la Comissió de Territori i Sostenibilitat una resolució que instava que presentessin un calendari per a l'adjudicació d'aquestes obres. Fins al dia d'avui vostès no han fet res. I, per acabar-ho de rematar, en el passat Ple una diputada del seu grup li va fer una pregunta amiga sobre aquest particular, i vostè, aprofitant l'ocasió i la pregunta, ens va fer una dissertació sobre l'origen del ferrocarril.

Avui, senyor conseller, jo li pregunto el que realment volen saber els veïns de l'Hospitalet, que és: té previst la seva conselleria començar les obres d'adaptació d'aquesta estació l'any 2013, sí o no?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Excel·lentíssim senyor diputat, bé, en primer lloc, em temo que no podré ser gaire original, perquè el que li hauré de respondre tindrà a veure amb el que li vaig respondre fa just quinze dies a l'altra diputada, en aquest cas a la diputada Meritxell Borràs, o el que li hauria de respondre a la diputada també de l'Hospitalet senyora Anna Simó, si es tornés a interessar per aquesta mateixa qüestió. Vostès em poden preguntar en forma «amiga» o en forma «enemiga» –no sé si s'ha d'interpretar d'aquesta manera– sobre una mateixa qüestió, i jo sempre els hauré de donar la mateixa resposta.

El Govern de Catalunya estem decidits i determinats a mantenir un model d'excel·lència amb relació a l'accessibilitat, ho hem fet en tot el sistema metropolità, ho hem fet a Barcelona, ho hem fet al conjunt de Catalunya en allò que ens correspon a Ferrocarrils de la Generalitat i ho farem, evidentment, també a l'Hospitalet. El projecte executiu està en aquests moments acabant-se, l'aprovaré aquest estiu, i el segon semestre de l'any n'iniciarem la licitació, talment com vaig tenir ocasió d'explicar –crec que no prou clarament, a la vista que vostè m'ho torna a preguntar– a la diputada Borràs.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Celestino Corbacho i Chaves

Bé, senyor conseller, ja veig que no em respon. En definitiva, el que m'està dient és (*remor de veus*)..., el que m'està dient és: «Continuarem parlant d'aquesta situació.» Vostè sempre es remet als pressupostos, però, si jo he de fer cas de la resposta del conseller d'Economia aquest any, el 2013 no hi haurà pressupostos, el 2014 no sabem si hi haurà pressupostos. Venim del 2011. Llavors, jo li repregunto... Jo fins i tot em faig càrrec que vostè ara, com no té pressupost, no pot gestionar absolutament res i no pot donar una res-

posta concreta i clara i concisa, si podrà o no fer les obres aquest any. Però li repregunto: suposant que el 2014, a part de la consulta, tinguem pressupostos, vostè es pot comprometre avui que la primera partida que col·locarà vostè en la seva conselleria serà l'adaptació d'aquesta estació, atenent que no va formar part de la previsió que vostès mateixos van fer l'any 2011, de rehabilitar i habilitar dotze estacions menys la de l'Hospitalet? Això és una repregunta. Senyor conseller, no se'n vagi per les rames, digui'm «sí» o «no».

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Bé, a veure si ho torno a poder explicar d'una forma encara més precisa i més clara. Li ho reitero: aquest és un projecte que farem. El projecte executiu l'aprovaré aquest estiu; el segon semestre de l'any està previst que s'engegui el procés de licitació d'aquesta actuació, una actuació que té un pressupost previst de 2,9 milions d'euros. I, per tant, previsiblement, quan s'adjudiqui aquesta obra es començarà, talment com vaig tenir ocasió d'explicar fa quinze dies i com, si és oportú, ho tornaré a explicar quan m'ho torni a preguntar alguna altra diputada de l'Hospitalet o d'allà on sigui. Agraeixo que els preocupi tant aquesta qüestió, però aquesta qüestió es farà i, per tant, durant el 2014 aquesta serà una obra que deixarem enrere definitivament.

A partir d'aquí, jo li puc anar explicant els detalls de l'actuació, li puc explicar el procés de licitació, podem anar fent tot el control que sigui necessari, però em temo que l'única cosa que ha fallat aquí, que no li han permès a vostè preguntar primer, abans que algun altre grup parlamentari igualment preocupat. (*Aplaudiments.*)

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el procés de canvi de grau penitenciari dels antics gestors de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el procés de canvi de grau penitenciari dels antics gestors de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (tram. 310-00129/10)

La formula l'illustre senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, ens veiem forçats a insistir-hi: després de tan sols quaranta-vuit dies a presó, es van classificar inicialment en el tercer grau penitenciari, que implica un règim de semilibertat,

els prevaricadors i malversadors senyors Herce i Roig. La pregunta és senzilla: per què?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, membres del Govern, senyores i senyors diputats... Senyor diputat, jo ho he dit i n'he explicat clarament els motius. Els motius, que es van prendre per unanimitat per la junta de tractament..., és una proposta per unanimitat de la junta de tractament, de bons i grans professionals de l'Administració de justícia, en concret de la Direcció General de Serveis Penitenciaris. I els motius van ser: primarietat penal –per tant, primer delictes–, curta condemna, ingrés voluntari, baix risc de comissió de nous delictes i intenció justificada de rescabament de la responsabilitat civil imposada. Aquests són els motius.

El temps. El temps màxim, en principi, ha de ser de quatre mesos; quaranta cinc dies –quaranta-cinc dies– és el procés que va trigar, en aquest cas. Jo els he de dir que si vostès mateixos preguntessin als companys que hi havien abans en el departament de Justícia..., vostès van arribar a donar tercers graus en un mes. I no passa res, i està ben fet, i es va fer en trenta dies, alguns casos en què vostès van donar el tercer grau.

I es va fer bé en aquell moment, s'ha tornat a fer bé en aquest moment, perquè els funcionaris de l'Administració de justícia –en aquest cas, de serveis penitenciaris– ho van fer molt bé, i també en la seva època i en la nostra.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Ferran Pedret i Santos

Bé. Potser la decisió s'ajusta formalment a la legalitat; jo això no li ho discuteixo en aquest moment, sembla que ho fa la fiscalia. Jo el que faré en aquest moment és dir-li el que vostè, si és honest, i jo sabem, el que aquesta cambra i la ciutadania saben o sabran, i és que aquesta decisió no es pot qualificar com a habitual o ordinària. Aquesta decisió és sospitosament excepcional.

L'excepcionalitat rau en la celeritat amb què es classifica inicialment en el tercer grau, en el fet que en quaranta-vuit dies d'observació és absolutament impossible, materialment impossible, saber si hi ha una evolució que justifiqui aquesta classificació en el tercer grau. L'excepcionalitat també rau en el fet que hi ha una elevada responsabilitat civil derivada del delictes que està pendent de satisfer més de 2 milions d'euros, senyor conseller. L'excepcionalitat també està en què creiem –i creiem que així quedarà acreditat– que no es compleixen els requisits d'excepcionalitat

de l'article 104, del Reglament penitenciari. I també rau en el fet que el mateix dia que se'ls classifica en el tercer grau se'ls trasllada a un centre obert, quan el període d'espera és normalment d'un mes.

Li ho pregunto, i li demano dos segons d'introspecció i de reflexió abans de contestar-me: vostè està en condicions d'afirmar en aquesta cambra que ni vostè ni cap dels seus subordinats va donar cap indicació o instrucció amb relació a aquest afer?

I li recordo que tant el seu partit com el Partit Popular aquests dies estan sent víctimes propiciatòries de les hemeroteques.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Germà Gordó.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè ho ha dit, es va seguir la normativa vigent. I es va fer bé i es va fer d'acord amb allò que marca, sobretot, d'acord amb allò que diu l'article 72 de la Llei orgànica general penitenciària, que diu, textualment, que «no es pot classificar cap reclus en un grau superior d'allò que li pertoca d'acord amb la normativa vigent». I creuen, els funcionaris de presons, per unanimitat, que aquest és el grau que els correspon.

Quant a la celeritat, ja els ho dic, la celeritat és un màxim de quatre mesos. Vostès van arribar a donar tercers graus amb molta més celeritat. Jo he d'interpretar que es va fer bé i ho interpreto d'aquesta manera.

Sobre el recurs que fa el fiscal; el recurs del fiscal no és una cosa estranya, recorre molts tercers graus. El jutjat de vigilància penitenciària dirà el què.

I, respecte a allò que faci el jutjat de vigilància penitenciària, encara es podran interposar els recursos corresponents. Jo abans els he parlat justament d'una sentència de l'audiència que el que feia era contradir allò...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

...que havia dit el jutge del jutjat de vigilància penitenciària i contradir allò que havia dit el fiscal, i donava la raó als funcionaris de serveis penitenciaris.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política de direcció del president i del vicepresident de Transports Metropolitans de Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre la política de direcció del president i del vicepresident de Transports Metropolitans de Barcelona (tram. 310-00121/10)

La formula la senyora Isabel Vallet, del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Tenint en compte que el Govern de la Generalitat, a través de l'àrea metropolitana de Barcelona, finança l'empresa pública TMB, nosaltres voldríem saber quin és el grau d'exigència de responsabilitats respecte al malbaratament dels recursos públics que està fent el Govern, doncs, a la direcció de TMB. I, en un moment com el d'ara, que s'està tramitant la llei de transparència, com és que..., quina és la decisió que sosté mantenir 603 directius fora de conveni? Quins són els seus sous? Com és que es manté això amb una total opacitat? Quin és el preu de mantenir els cotxes oficials, places de pàrquing i transport d'autocars privats per a les oficines, una situació surrealista, doncs, tenint en compte que és una empresa de transport públic?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, encara que vostè, de fet, no atén la pregunta precisa que ens havien formulat, sinó que es remet a unes altres qüestions, jo, d'entrada, li vull manifestar que Transports Metropolitans de Barcelona és un operador de transport públic que depèn orgànicament de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i, en concret, de l'Ajuntament de Barcelona, no de la Generalitat de Catalunya. Tot i així, evidentment la Generalitat de Catalunya hi tenim representació i hi fem una aportació important per garantir el sosteniment del sistema. I la veritat és que tots els indicadors d'avaluació i de qualificació ens demostren, doncs, que l'activitat que duu a terme aquest operador és, com a mínim, notable, eh? I així ens ho indiquen tots els elements de valoració.

No sé, en definitiva, a quina qüestió precisa, vostè, es refereix. Si me la precisa més, intentaré donar-li la resposta en la mesura que estigui en el meu coneixement.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la senyora diputada.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, de qüestions precises n'hi he dit dos: el manteniment dels directius fora de conveni..., però n'hi diré unes quantes més: l'import de contractar com a tècnic assessor el senyor Miguel Ángel Martín López,

després de dimitir de l'Entitat Metropolitana del Taxi; també, l'import de contractar el senyor José Vicente Muñoz, exdiputat a les Corts espanyoles, que va marxar en excedència i que ara torna com a adjunt a la direcció; el pagament de 2 milions d'euros per cobrir els sindicats de Comissions Obreres, UGT i el SIT, que no van fer la denúncia, doncs, dels quinze minuts de l'entrepà que la direcció incomplia; el dispendi de més de 500.000 euros per tres alliberats sindicals de la UGT que, per sentència judicial, s'han vist obligats a readmetre; la despesa del bufet Garrigues per tots els judicis que vostès han perdut intentant il·legalitzar vagues, en concret, les de 2012, i intentant enviar a la presó, en un acte de represàlia sindical, dos conductors per fer pública una acusació a un altre conductor; el preu d'acomiar Andreu de Cabo, que ha hagut de ser readmès per sentència i ratifica la repressió sindical, i, en concret, també, i, per últim, el preu i les costes de l'advocada i l'anul·lació de la sanció que per sentència judicial diuen, no?, que responen a l'actuació temerària i de mala fe de la direcció del tribunal.

Si vostè creu que això és una gestió eficaç, que és una gestió notable i que els indicadors són correctes, doncs, nosaltres entenem que en un context de retallades de serveis, en un context de pujada de preu del transport públic, el que menys es pot fer és exigir la dimissió, doncs, del president de TMB i del vicepresident, del senyor Joaquim Forn i del senyor Dídac Pestaña –que cobra com el president de la Generalitat, per cert–, per polítiques i direccions il·lícites, opaques i de repressió sindical que malbaraten els diners públics.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí, moltes gràcies. En primer lloc, una afirmació, jo crec, descriptiva, eh? Transports Metropolitans de Barcelona té un consell d'administració, té un consell de direcció, té uns directors de serveis, té un gerent. I, per tant, qüestions de tipus estrictament laboral, qüestions que hagin pogut haver-hi en aquests moments que hagin pogut acabar, fins i tot, a Magistratura de Treball, doncs, es dirimeixen en el marc en el qual s'han de dirimir. Per tant, no crec que hagin de ser objecte de control polític, perquè, en definitiva, doncs, jo crec que la companyia es mesura i s'avalua per uns altres paràmetres.

La veritat és que els paràmetres que nosaltres avaluem com a govern són francament notables. Perquè, fixin-se vostès que tenim una realitat objectiva, que és que hi ha un dèficit en l'operació, i és evident que en aquests moments el model, doncs, genera haver d'aportar en recursos pressupostaris una quantitat ingent per part del Govern de Catalunya, per part del conjunt del sistema metropolità i de la ciutat de Barcelona. I que, malgrat això... –de fet, i això és mèrit del consell d'administració i del seu president–, s'ha aconseguit mantenir uns estàndards de qualitat, una valoració notable del servei. I, a més a més, en aquests

moments tenim un conveni signat, acordat també sindicalment, que fa possible, entre d'altres coses, que no s'hagi hagut d'acomiar, de moment, a ningú i que, a més a més, els estàndards de seguretat i de qualitat siguin els adequats.

A partir d'aquí, si vostè vol portar qüestions de tipus particular en el plenari que debat de qüestions d'interès general, doncs, bé, vostè pot fer-ho sempre que ho consideri oportú. Sorprèn que una bancada que s'atribueix sempre la representació del poble i, per tant, de les esquerres, doncs, vingui amb assumptes estrictament privats aquí en seu parlamentària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Iniciem les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la impunitat de la corrupció (tram. 317-00073/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia. Presidenta, gràcies. Bon dia, president. Resulta avui èticament obligat i políticament imprescindible i socialment urgent abordar els darrers esdeveniments amb relació a la metastasi de la corrupció als Països Catalans i a l'Estat espanyol, i amb l'horror quotidià. No podem debatre sobre la dimensió real de la corrupció, un debat sempre pendent, en un «quarto» fosc, sense llumins; és impossible saber-ne la dimensió real; poder, silenci i opacitat, *omertà*, massa sovint van de la mà.

Del que sí que voldríem preguntar, requerir i exigir és sobre quelcom pitjor que la mateixa corrupció, que és la impunitat de la corrupció.

Ahir vam escoltar en aquesta casa, el cinisme de l'apologia de la impunitat, en boca del cínic Narcís Serra, que deia que ningú busqués responsable de la caiguda d'onze caixes.

Però li parlarem des de l'experiència viscuda, els darrers vint anys, a les comarques dels Països Catalans, on hem definit, constatat i catalogat cinc vies catalanes cap a la impunitat: l'arxiu i la no-investigació, el tracte privilegiat i preferent –el cas Turisme o Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que ha sortit avui–, el pacte amb la fiscalia avalat per la Generalitat com el cas Pallerols, la dilació provocada –Núñez i Navarro avui hauria de ser a la presó, el pitjor cas de frau massiu a Hisenda i que ve de principis dels noranta– o l'indult vergonyant i humiliant que el PP va concedir a Unió en el cas Treball; dos-cents polítics indultats en els últims deu anys.

La percepció majoritària i la realitat política posen de manifest no només la corrupció, sinó la impunitat efectiva de la corrupció, que és una realitat jurídica

–amb encaix jurídic, això li ho reconeixem, «feta la llei, feta la trampa»– i que és inadmissible i insuportable.

I la pregunta, a cavall de l'ètica política i del futur que ens espera, és, com diria Mònica Terribas: per què? Per què hi ha un règim efectiu d'impunitat cap a la corrupció?, per què el poder és un delinqüent sempre impune, que diria Leonardo Sciascia? I on neix, qui l'avalua i qui l'empara i què hem de fer per evitar la impunitat efectiva de la corrupció?

Gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, vostè parla d'impunitat davant de la corrupció. Jo crec que s'ha de parlar, també, com a mínim en igualtat de pla i de condicions, de si els casos de corrupció o de suposada corrupció són tractats o no són tractats, si surten o no surten i si es jutgen o no es jutgen amb totes les garanties.

Per tant, és veritat que hi ha corrupció? N'hi ha, segur. És veritat que hi ha irregularitats? Segur que n'hi ha. Estem en una societat que es pot defensar davant d'això, que té mecanismes per fer-ho, que té instruments per defensar-se? Doncs, també és evident. Perquè, si no fos així, i tenim molts altres països on les coses no són d'aquesta manera, les coses ni sortirien com surten ni es jutjarien com es jutgen.

Per tant, vostè parla d'impunitat, té tot el seu dret a fer-ho, però jo li parlo, també, d'un sistema que, malgrat tot, és capaç de defensar-se davant dels casos de corrupció o de suposada corrupció que puguin anar sortint.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. Jo crec que és un sistema capaç d'indultar i de tractar privilegiadament, ara per ara, la corrupció. Deia un company de Ribes que amagar el cap sota l'ala no serveix de res, ni tan sols per amagar el cap sota l'ala. Però jo penso que, a nivell internacional, el reconeixement, la reparació i les garanties de no-repetició ens han de portar també..., perquè, si no, hipotéquem la transparència, trepitgem la democràcia i posem pals a les rodes a tot. I a tot també és el procés cap a la plena llibertat política del nostre país.

Aquest país serà lliure si és també lliure de corrupció i, sobretot, lliure de la impunitat de la corrupció, que és...

La presidenta

Senyor...

David Fernández i Ramos

...més insultant que la mateixa corrupció.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo torno a insistir en el mateix concepte que li deia. Vostè diu: «Indultar és avalar la impunitat.» Indultar, de tota manera, vostè m'ha de reconèixer que està dintre d'uns determinats marcs legals. De tant en tant s'utilitza i de tant en tant, no. Però també li diria una altra cosa: de la mateixa manera que s'indulten alguna vegada algunes persones, també moltes vegades ingressen a la presó altres persones.

No, vostè diu «poc», però és més del que sembla. El que passa és que quan això passa, moltes vegades ja s'oblida. Però, si ara jo li fes la llista sencera des dels darrers vint o vint-i-cinc anys de persones vinculades en el món, per exemple, de les institucions públiques que han acabat amb sentències fermes... –que és quan es produeixen realment les proves definitives, no?–, sentències fermes i que han acabat a la presó..., per cert, de diferents formacions polítiques, i no només de les institucions públiques i d'algun partit polític, sinó també de gent del món de les finances o del món de l'economia, si li fes aquesta llista, vostè veuria que a la presó també hi va gent. I això és una prova que el sistema, malgrat tot, es pot defensar davant d'aquestes irregularitats que de tant en tant es cometen.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'assumpció de responsabilitats polítiques pel cas Palau (tram. 317-00071/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president..., señor Mas, usted tiene un problema que se llama «4 por ciento». O al menos eso es lo que dicen las conclusiones del juez del caso Palau; una trama, como ya lo calificó en su día el fiscal. Usted dijo que eren elucubraciones y que se lo inventaba prácticamente, en un comunicado, yo creo que lamentable de su partido, en el que se equivocaron profundamente,

descalificando al fiscal. Hoy ya no es el fiscal. Usted dijo aquí que el fiscal no era Dios, ciertamente, el juez tampoco. Pero hoy podemos decir que el juez de instrucción determina que hay diecisiete imputados en el caso Palau, entre ellos el Bárcenas de Convergència, el señor Osàcar, el secretario de finanzas de Convergència Democràtica, imputado por cobro de comisiones ilegales; el señor Camps, exdiputado de Convergència; el señor Colom, alto dirigente de Convergència... En definitiva, señor Mas, esto ya se agota políticamente..., judicialmente, ciertamente, veremos quién va a la cárcel, y no, como se decía, en una sentencia en un juicio oral, pero políticamente, señor Mas, ha llegado el momento de asumir responsabilidades políticas, porque no podemos vincular solo las responsabilidades políticas a una sentencia firme, incluso a un indulto, como se ha dicho aquí.

Por tanto, yo creo que, señor Mas, usted tiene dos opciones, con este problema del 4 por ciento: asumir y decir la verdad –tiene usted la oportunidad de decirlo hoy y también el 31, a pesar de esa convocatoria o esa comisión al margen del hemiciclo–, decir la verdad. Y yo, señor Mas, le pediría dos, dos salidas posibles. Usted puede o asumir que usted era responsable como *conseller en cap* de esos gobiernos que otorgaron, pues, como hemos visto, presuntamente comisiones ilegales y todo lo que nos están explicando el juez, el fiscal y todos los imputados que hay, o, señor Mas, usted asume las responsabilidades y se va, o dimite. O la otra opción, que también es buena: usted, si no tiene nada que ver y como *conseller en cap* no tenía ni idea de lo que sucedía con comisiones ilegales, nos dice quién de su partido es responsable y quién se tiene que marchar, si usted no es el responsable directo.

Solo quedan esas dos opciones, señor Mas; no vale seguir escondiéndose, no haga usted como Rajoy, no siga escondiéndose, asuma la realidad, diga la verdad, haga dentro de su partido limpieza, si es que usted no tiene nada que ver, y, si usted ha participado de esta trama de comisiones ilegales, pues, es usted el que se tiene que ir.

Señor Mas, por favor, denos soluciones. Yo le dije el otro día: «Le quiero creer a usted.» Ojalá usted no tenga nada que ver, pero desde luego su partido, su formación, este Gobierno tiene que dirimir en sede parlamentaria y política también responsabilidades.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, vostè ara parla del 4 per cent. Jo en aquest mateix Parlament vaig sentir a parlar amb gran vehemència del 3 per cent, en els mateixos termes que vostè n'ha parlat, exactament igual, fa bastants anys. I en què va acabar tot allò? Doncs, en re. Ara, abans de no acabar en res van fer totes les investigacions que calia: la fiscalia,

el Govern següent; van mirar pel dret, van mirar pel revés, si era d'un color, si era d'un altre, els detalls, els infims detalls, etcètera, s'ho van mirar tot, i després de tantes i tantes i tantes acusacions i d'haver-s'ho mirat absolutament tot, resulta que allò, doncs, no va tenir més recorregut.

Vostè s'expressa en aquest moment en termes més o menys similars als que jo he sentit altres vegades. Però al final, senyor Rivera, vostè això també m'ho admetrà, i li ho dic en un to, diguem-ne, positiu, no?, vostè m'admetrà que al final s'han d'aportar proves. En un sistema de dret, en un estat de dret, s'han d'aportar proves, no es pot simplement establir suposicions, o no es pot basar les acusacions només en indicis, o les sentències definitives; hi ha unes garanties a què tothom té dret. I si és tothom vol dir tothom: qualsevol implicat té dret a aquestes garanties, sigui d'un color, sigui d'un altre color, sigui de la forma que sigui. Em sembla que això vostè ho pot compartir.

La presidenta

Té la paraula per repreguntar el senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, el senyor Maragall ho va dir; jo li estic llegint el que diuen les conclusions d'un jutge d'instrucció. Per tant, no em digui, no em remeti al senyor Maragall.

I, segon, senyor Mas, jo li ho he dit molt clar: o vostè fa neteja i assumeix responsabilitats dintre del seu partit, o, si no, si vostè calla i atorga, vostè era el conseller en cap...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...i qui ha de marxar és vostè, senyor Mas.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Jo li voldria fins i tot dir una altra cosa, que vostè ha citat en la primera intervenció, no? Vostè parla de l'adjudicació de l'obra pública en aquell moment, dels governs d'aquella època. Miri's vostè tots els expedients que es van fer de contractació i sobretot tots els que es van adjudicar a Ferrovial, que ara estan sota sospita, i digui'm quina d'aquestes adjudicacions es va fer de manera incorrecta. Si me'n citen un, doncs, potser sí que aleshores hi va haver tracte de favor. Però com pot ser que si l'empresa aquella guanya perquè és la més ben situada, com pot ser que a més a més hi hagi un tracte de favor, quan resulta que, simplement, d'acord amb l'ob-

jectivitat del concurs, s'adjudica a l'empresa que havia guanyat aquelles obres?

Doncs, això és el que va passar, i això està investigat del dret i de revés. A partir d'aquí, ara hi ha un jutge d'instrucció, que no és el jutge que dicta la sentència, que diu que hi han uns indicis. Doncs, jo el que espero és que, en el judici, que ara s'ha de fer –el judici encara no s'ha fet, ha de començar–, aquests indicis es converteixin en proves. I li dic una cosa, si realment això és així, jo seré el primer a actuar, senyor Rivera. Ho he fet sempre i ho tornaré a fer un cop més.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva autoritat per a liderar la lluita contra la corrupció (tram. 317-00072/10)

I la formula l'illustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, vostè en un dels primers plens em va dir que vostè era el màxim responsable del Govern en la lluita contra la corrupció. Hi ha fets nous. I jo li vull preguntar, amb les explicacions que dóna avui, que ve donant aquests dies, si vostè creu que té l'autoritat per liderar aquesta lluita contra la corrupció.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, jo no m'he d'atribuir l'autoritat; això ja ho jutjaran vostès. Vostè, ara, suposo que, en la segona part de la pregunta, com que ja la té pensada, dirà que no la tinc. Però, en tot cas, jo no li confirmaré si la tinc o no la tinc. Jo l'única cosa que faré és actuar d'acord amb la meua responsabilitat, tingui l'autoritat o no, doncs això..., ja me l'atorgaran els altres o me la deixaran d'atorgar.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'illustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

No, no la tinc pensada, senyor Mas; el que faig és constatar fets... (*Remor de veus.*) No, constatar fets. Vostès no creuen que hi ha similituds entre el cas Bárcenas i el cas Palau? En tots dos casos hi ha corruptors i corruptes; en tots dos casos, finançament il·legal

i irregular de partits; en tot dos casos, prebendes a favor de determinades obres; en tots dos casos, evasives, parlant de conxorxa, el senyor Homs o la senyora Cospedal. Aquesta és la realitat.

Hi ha una altra coincidència, senyor Mas. En tots dos casos, PP i Convergència i Unió parlen de regeneració democràtica; en tots dos casos, parlen de la lamentable Llei de transparència, la que planteja el Govern el Partit Popular, i vostès convoquen una cimera i anuncien coses que encara no han fet. Se'n recorda? *(Pausa.)* Conclusió de la cimera contra la corrupció: una bona sindicatura de comptes. I avui la sindicatura té menys recursos.

És més, Iniciativa Verds - Esquerra Unida presenta un candidat, que l'avalua una bona praxi. Sí, té el defecte de no haver mirat cap a una altra banda; d'haver investigat en salut, sí, investigat en salut: trenta-nou informes davant de sis. I la seva resposta després d'haver parlat, dialogat i insistit, el veto.

I, el que és més greu, no només veten, sinó que a més aconsegueixen, amb el pacte, amb el pacte amb el Partit Socialista, no només gastar un bon candidat, l'Agustí Colom, sinó que ni aquest grup parlamentari ni cap altre grup parlamentari que no estigui en el règim puguin presentar un candidat fins al 2017 que no miri cap a una altra banda. Aquest és el problema de fons: Bárcenas, cas Palau, el cas Crespo i el que vindrà evidencien la fi de règim.

I ahir un amic em deia: «Joan, és normal: en la fi de règim els que tenen moltes coses per tapar-se el que intenten és que les coses continuïn tapades.»

Li puc ben garantir que aquest grup parlamentari ho farà tot perquè res es tapi, perquè tot es sàpiga i perquè la democràcia no els ho permeti.

Gràcies, moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, com que veig que vostè treu el cas Bárcenas, que no és un cas estrictament català, hi podia haver afegit també el cas dels ERO d'Andalusia, que se l'ha oblidat. Per cert, en un lloc on vostès també estan governant, a Andalusia; no hi tenen directament a veure, però ho estan fent... *(Remor de veus.)*

Si em permeten, podré continuar, eh?, sense autoritat, però podré intentar continuar per dir-los que no és veritat que es miri cap a una altra banda. Vostè ara... Ja he entès la seva pregunta. Vostès avui estan molestos perquè la seva persona, el seu candidat per a la Sindicatura de Comptes és probable que no surti quan es voti. És possible que sigui això. Ho hem entès. Perquè, si vostè no hagués estat preocupat per això realment, no hauria barrejat aquest tema dintre de l'altra pregunta. De fet, el que vostè ens volia preguntar és per què

el senyor Agustí Colom no serà síndic de la Sindicatura de Comptes.

I aleshores jo li faig a vostè dues observacions. La primera, vostès tenen tot el dret del món a tenir un candidat, però la majoria d'aquesta cambra té tot el dret del món a triar els candidats que cregui. I la pregunta és: com pot ser que vostès no hagin aconseguit pràcticament ni un sol suport? Potser el problema el tenen vostès aleshores. Perquè en aquests altres suports pot ser que hi hagin molts partits d'aquesta cambra, molts grups parlamentaris.

I la segona observació. Vostè, si tant interès tenien que el senyor Agustí Colom fos síndic de la Sindicatura de Comptes, per què no ha trucat al senyor Jordi Turull, que és el cap del Grup Parlamentari de Convergència i Unió? *(Forta remor de veus.)* Senyor Herrera, senyor Herrera... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Senyors diputats i senyores diputades. Senyors diputats! *(Pausa.)* Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, a mi se m'ha dit que vostè no s'ha posat en contacte amb el grup parlamentari, vostè, que és el president del grup... *(Remor de veus.)* Intento acabar, si vostès em deixen. Per cert, crec que és un exercici de molt poca elegància democràtica no deixar respondre. Jo els demano que es calmin una mica.

Jo li ho torno a dir. D'acord amb les meves informacions, vostè, que és el que fa la pregunta, que és el president del grup, no s'ha posat en contacte amb el president del Grup de Convergència i Unió.

Si aquesta és la manera d'intentar buscar suports, potser que s'ho facin mirar, senyor Herrera.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'actual període de sessions (tram. 317-00077/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, avui farem la darrera sessió ordinària d'aquest període de sessions.

Nosaltres voldríem preguntar-li quin és el balanç que el president del Govern de la Generalitat fa d'aquest període de sessions.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, doncs, miri, el balanç sempre s'ha de fer atenent les circumstàncies que t'envolten. I atenent les circumstàncies que ens envolten, que vostè coneix perfectament i que no només són catalanes sinó que són del conjunt de l'Estat espanyol, del sud d'Europa i d'una bona part del països de la Unió Europea, atenent totes aquestes condicions que ens envolten, el balanç del que jo crec que s'està fent a Catalunya és un balanç correcte; correcte en la mesura que s'està intentant resoldre els problemes que tenim, que són molt grans i que realment ens falten instruments operatius per poder-ho resoldre. Però, a part d'això, doncs, atenent aquestes circumstàncies, que, hi insisteixo, són duríssimes, un balanç correcte.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Fixi's, estic d'acord amb vostè, és veritat que el balanç es fa d'acord amb el que l'envolta, i vostè està tan ben envoltat amb Esquerra Republicana que el balanç que tenim a Catalunya és paràlisi, desgovern, manca d'instruments, com molt bé vostè ha dit, perquè no tenim el principal instrument de Catalunya, que són els pressupostos. I, a més, un gravíssim cas de presumpta corrupció que els afecta a vostès (*forta remor de veus*), que els afecta...

La presidenta

Senyors diputats...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Aquest deu ser el reflex democràtic que diu el senyor Mas, oi? És aquest. Quan escolten. I és aquest el reflex democràtic, quan –alguns...– hi ha un presumpte corrupte a la presó i acusa un president del Govern. I aquí estem parlant d'un jutge, que no és un presumpte corrupte, sinó un jutge que conclou unes instruccions i que conclou que Convergència Democràtica s'ha finançat il·legalment.

Als seus socis d'Esquerra Republicana els convindria molt bé precisar amb rigor aquestes dues coses. Ja sé que els agrada molt parlar del senyor Bárcenas i que el senyor Bárcenas omple pàgines de diaris..., cosa que no succeeix amb el cas Palau, ni amb el 3 per cent, ni amb el 4 per cent, ni succeeix de la mateixa manera quan s'està parlant d'un senyor que és un corrupte, a la presó, i s'està parlant d'un jutge, que és qui els acusa, a vostès, de presumpte finançament il·legal. (*Veus de fons*.) Sí, senyora Rovira, així són les coses i així

les hem d'explicar. (*Forta remor de veus*.) Nosaltres, senyor president... (*Remor de veus i alguns aplaudiments*.) Sí, home, sí! I tant, clar i català! Escolti!, jo entenc que els molesti donar suport a un partit que està sotmès a un cas de finançament il·legal.

Per cert, vostès, amb un exconseller que feia tràfic, també, i contraban de tabac, eh?, que també vostès en tenen dels seus... (*Remor de veus i aplaudiments*.) Vostès també! –vostès també.

Però, escolti'm, senyor Mas, el període del tripartit... (*remor de veus*) –si em deixen continuar...–, el període del tripartit va ser nefast, i vostè segueix amb les mateixes companyies, amb la mateixa tria, amb Esquerra Republicana, i segueix ara incrementant i fent més acció exterior, més despesa per a les ambaixades, més acció exterior arreu del món, més despesa clientelar, amb més de 10.000 milions –més de 10.000 milions– de pessetes, de les antigues pessetes, per pagar aquesta societat que diu vostè que legitima el dret a decidir. Doncs, jo li diré, senyor Mas, el seu balanç.

El seu balanç és el de la divisió de la societat catalana; el seu balanç és el de la paràlisi i el desgovern; el seu balanç, que va dir que tindria una majoria excepcional, el que vol és fer amb el seu fitxer d'adhesions, catalans de primera i catalans de segona. I li ho dic: aquí hi ha un partit...

La presidenta

Senyora diputada...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

...que no li permetrà que els catalans que representem a mig milió se'ns tracti de catalans de segona. Vostè... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments*.)

La presidenta

Senyora diputada... (*Alguns aplaudiments*.) Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, estem una mica en la línia seva habitual, eh?, que és la perdigonada general. No sabem exactament què és el que li preocupa de tot això que diu; en lloc de centrar-se en un tema se centra en vint-i-cinc o trenta, i, aleshores, no saps què respondre.

Però, bé, agafem els pressupostos, perquè els ha citat –agafem els pressupostos. Com pot ser que el Govern espanyol a aquestes alçades de l'any, Govern del Partit Popular, no hagi comunicat encara els dèficits als governs autonòmics, els dèficits autoritzats?

Doncs, miri, el dia que ens ho comuniqui, doncs, farem el pressupost o direm per què no el podem fer. Això, en aquest moment, depèn de vostès. I resulta que encara avui estan desfullant la margarida sobre si

aquests dèficits hi seran, aquest mes, se suposa que sí, però encara no ho sabem del tot, i etcètera.

Segona cosa, l'acció exterior. Mal els pesi, senyora Sánchez-Camacho, la continuarem. I perdoni'm una cosa, i li ho dic amb tota la modèstia: i haurien d'estar contents que la continuéssim. I els que haurien d'estar més contents que la continuéssim són des d'una òptica espanyola. Perquè, si no és per Catalunya que tira del carro de la promoció exterior, malament els aniria... (*remor de veus*) al conjunt d'Espanya –malament els aniria al conjunt d'Espanya.

I, finalment..., vostè crec que, sincerament, quan parla de tots els temes de corrupció, d'irregularitats, etcètera, li falta, senyora Sánchez-Camacho, una mica de sentit de la mesura –una mica de sentit de la mesura. I no vaig més enllà per no ofendre-la personalment.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política. (*Persisteix la remor de veus.*) Demano silenci, si us plau.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre el cas Palau i el finançament
de Convergència Democràtica de
Catalunya (tram. 317-00076/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista. (*Persisteix la remor de veus.*) Espera un moment, senyor Navarro...

Pere Navarro i Morera

Sí, sí..., m'espero –m'espero.

(*Pausa.*)

La presidenta

Ja pot.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, jo sí que em centraré en un tema, i és que, després de les greus acusacions que fa el jutge del cas Palau en el seu informe d'ahir, si vostè, senyor president ens vol..., ens pot assegurar, ens pot garantir que el seu partit no s'ha finançat de manera irregular.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, jo tornaré a dir el que he dit no sé si deu, dotze, quinze o

vint vegades: d'acord amb tot el que se m'ha explicat a mi, no d'ara, sinó des de fa temps, no hi ha cap finançament irregular, en aquest cas, de Convergència Democràtica de Catalunya. Hi han uns responsables de finances, que fa anys que ho són, que assegurin de manera clara i contundent que això és d'aquesta manera.

Vostè em diu: «Se'ls creu o no se'ls creu?» Doncs, jo me'ls crec. És la meua obligació creure-me'ls. I, a més a més, ho vull fer: me'ls vull creure. Perquè els conec i sé que són gent que quan diuen això estan dient la veritat.

I, finalment, ja era hora que arribés el judici. (*Veus de fons.*) Ja era hora. Si això és el que es vol. Precisament, aquells que són acusats d'alguna cosa amb indicis el que volen és que hi hagi un judici! Perquè, si no hi ha judici, no hi ha defensa possible. Només queda l'acusació.

I ara veurem, a través del judici, si les proves de l'acusació són realment no només indicis, sinó proves definitives, o si les proves de la defensa, que també existirà, acabaran sent les proves finals, que són les que jo crec que s'imposaran.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, vostè no entén quina crisi tenim en aquest moment, institucional i democràtica, a Espanya i a Catalunya. Tenim un president Rajoy enredat en la teranyina del senyor Bárcenas. I vostè i el seu partit estan enredats en la teranyina del senyor Millet. I és el moment de donar exemple i de donar explicacions.

Aquí, en aquesta cambra, vostè, senyor president, va dir que el moment processal per assumir responsabilitats era aquest, quan vam fer totes aquelles mesures anticorrupció. Va dir quan el jutge acabi la instrucció i faci unes acusacions certes; en aquell moment..., no cal esperar el judici, en aquell moment s'han d'assumir responsabilitats. Ara és el moment, senyor president, d'assumir aquestes responsabilitats i de donar explicacions, perquè els catalans –els catalans– tenen dret a saber si vostè és president de la Generalitat de Catalunya gràcies a una campanya pagada amb diners bruts.

Tenim un govern que no governa. Tenim un país que està patint. I tenim una Itaca que no acaba d'arribar mai. Cal... –i vostè té una immensa responsabilitat com a responsable del seu partit i com a president de la Generalitat de Catalunya–, cal que vostè, el primer de tots, contribueixi a enfortir aquesta democràcia que avui està en el risc que perdi credibilitat. Explicacions, responsabilitats, i, sobretot, comprometi's a tornar els diners si es confirmen els indicis que indica el jutge en el seu informe.

Miri, els diners que probablement, suposadament vostès han utilitzat per comprar, suposadament, 1 milió d'estelades o 75.000 banderoles, torni'ls al poble de Catalunya si es demostra finalment, a través d'aquest judici, i utilitzi'ls, per exemple, per pagar 944 places d'escola bressol o 68.000 serveis de menjador escolar.

Senyor president, és la seva responsabilitat; senyor president, és el que li demanen avui els catalans i les catalanes: transparència i explicacions.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, vostè em diu: s'han de donar explicacions. No podrà dir que no les dono. Perquè cada vegada que se'm pregunta, jo no miro cap a un altre costat, responc directament, i amb tots els ets i uts. És més, d'aquí a pocs dies jo compareixeré en una comissió específica del Parlament per poder parlar de tot això, no en dos minuts i mig, sinó en més temps. Per tant, no em diguin que no dono explicacions. Potser d'altres no en donen. Però no em fiquin en el mateix sac, perquè jo dono explicacions i dono la cara, sigui més agradable o sigui menys agradable. Ho he fet sempre i ho segueixo fent també avui. Encara que algunes vegades les explicacions que hi pugui afegir no puguin ser addicionals, simplement perquè no hi són.

Segon; jo li vaig oferir aquest pacte respecte als imputats. Li vaig dir: quan hi hagi la fase d'instrucció, judici final, els imputats s'haurien de tractar d'una manera determinada. Qui està imputat, de l'actual direcció de Convergència, o del Govern, com perquè hagi de plegar algú? Em pot dir algun imputat? –de l'actual direcció de Convergència o del Govern. Estic imputat jo, en aquesta causa? Està imputat algun conseller? Està imputat algun diputat, en aquest moment, de Convergència i Unió? (*Veus de fons.*) No senyor, en aquesta causa, no..., absolutament re (*remor de veus*) –absolutament re.

I, finalment, vostè em diu: els diners s'han de tornar si es demostra que realment se'n van sostreure. Quan de manera legal hi va haver convenis entre una fundació lligada a Convergència i el Palau de la Música i jo vaig saber això, es va tornar fins a l'últim cèntim d'euro. No es preocupi per això, per això no fallarem...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...si es produeix el cas.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la transparència del Govern
i de Convergència Democràtica de
Catalunya (tram. 317-00075/10)

I la formula la il·lustre senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. President, el nostre país té molta gent a favor de la consulta, que els ciutadans puguin decidir el seu futur polític. I tota aquesta gent que defensa la democràcia, també defensa la llibertat, defensa la justícia, defensa l'esperança i, sobretot, defensa la transparència; defensa una revolució democràtica. La mateixa gent viu en un país que està en un context de greu crisi econòmica i de greu crisi social. Cada vegada hi ha molta més gent que no té per servir-se dels productes més bàsics, ni tan sols dels aliments. Fa uns quants dies que aquí estem parlant de pobresa infantil, i això és una bona notícia. També és absolutament necessari que en aquesta greu crisi econòmica i social donem la màxima transparència, democràcia i justícia als diners públics i a la gestió pública. Perquè no podem tolerar, en aquests moments d'extrema necessitat, no saber què s'està fent amb els diners de tots, amb els diners públics.

Des d'Esquerra Republicana entenem que cal fer net, senyor president. Cal obrir portes i cal obrir finestres i cal convertir les parets de les administracions públiques en parets de vidre, i no precisament perquè el vidre sigui fràgil, sinó perquè és absolutament transparent.

Com deia el jutge Brandeis el 1914 –el 1914–: «El millor desinfectant és la llum del sol.» I això és el que hauríem de fer aquí. Cal fer net. I per això li demanem màxima transparència en tot allò que afecti al Govern i en tot allò que afecti també al seu partit, en un context on cada vegada coneixem més casos de corrupció política i d'escàndols majúsculs. Cal que Catalunya es diferenciï i que tingui i que faci un gran compromís d'exercici de regeneració democràtica, de rendició de comptes, d'explicació de tot allò que estigui sota sospita.

Volem que aquest país i que aquesta cambra, a diferència d'altres –i això ja va per a la senyora Camacho, que amb cortines de fum, evidentment, el que amaga és que el seu partit, el Partit Popular, és un dels que té més imputats i més corrupció política a nivell europeu–, volem que aquesta cambra i aquest país sigui l'exemple oposat al Congrés espanyol, que fa una llei de transparència plena d'excepcions i de reserves. Nosaltres la volem pionera i innovadora. Ells s'amaquen i aquí el que hem de fer és donar la cara. Allà fan veure que no va amb ells, que no passa res, i aquí el que hem de fer és portar la iniciativa. Quan allà enco-

breixen constantment implicats, el que volem fer aquí és descobrir els còmplices.

Estem aquí per construir un nou país, que el volem millor que aquest, i vostè compareixerà i té una oportunitat el dia 31 de juliol, en què esperem que aprofiti aquesta oportunitat abans d'arribar un nou país, millor i més democràtic en aquest sentit. I que l'aprofiti, no ens defraudi, aprofiti-la, aquesta oportunitat. Expliqui'ns i esclareixi tota la veritat i depuri responsabilitats si és el cas.

La presidenta

Senyora diputada...

Marta Rovira i Vergés

Mentrestant... –i vaig acabant–, mentrestant...

La presidenta

No, s'ha acabat... (*Remor de veus.*)

Marta Rovira i Vergés

...mentrestant... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Ha d'acabar. (*Pausa.*) Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Senyora Rovira, encara que sense micròfon, com que la tinc a prop, he sentit l'última part de la seva intervenció... (*Veus de fons.*) Vostès diuen «màxima transparència»; doncs, és el que estem intentant fer i és el que estem fent. Màxima transparència. Estem donant explicacions allà on cal. S'està donant la cara allà on cal. Hi haurà, com vostè diu, aquesta compareixença, si no ho recordo malament, el dia 31 de juliol, tal com ens vàrem comprometre en aquest mateix Parlament, i allà se'n podrà parlar més extensament.

Els recordo, de tota manera, una cosa: que és que alguns d'aquests casos, i, concretament, el cas del Palau també –no és l'únic–, estan sota judici. I quan les coses estan sota judici, doncs, és impossible, és absolutament impossible que allà es puguin donar explicacions, que després s'hauran de tramitar a aquest àmbit judicial. Però això és de pura lògica. Això sempre és així, no? A partir d'aquí? Doncs, escolti'm, les màximes explicacions. I la màxima transparència, com vostè està dient en aquest moment, no? Màxima transparència per part de tothom.

I, en aquest sentit, doncs, dir-li el següent: jo em vaig comprometre aquí a impulsar –em sembla recordar que eren– cinquanta-una mesures després d'aquelles cimeres institucionals que varen tenir lloc. Moltes d'aquestes mesures s'estan tramitant en aquest Par-

lament. Per tant, estem fent la feina. Tot el que és la transparència sobre la contractació pública, s'està tirant endavant sense excepció. Vostès agafin els dos últims anys o dos últims anys i mig des que hi ha aquest Govern, i diguin-me si hi ha hagut alguna irregularitat en alguna adjudicació. S'està actuant amb la màxima transparència; fins i tot, en alguns moments se'ns acusa de desgavell intern perquè hi ha òrgans independents, de la mateixa Administració, que prenen mesures en contra d'altres òrgans de la mateixa Administració; fins i tot hem arribat a aquest punt: més transparència impossible. I, per tant, doncs, nosaltres seguirem en aquest camí, des del punt de vista de la contractació pública i des del punt de vista de la transparència general.

Jo mateix em vaig comprometre –i ho faré durant aquest mes, també– a presentar públicament el portal de la transparència del Govern de la Generalitat, que crec que serà dels més innovadors i dels més potents, des del punt de vista de la transparència, dels que hi ha en els governs del nostre entorn. Per tant, actuem en aquest sentit, perquè som els primers interessats que la moral general del país no caigui com a conseqüència d'aquests casos d'irregularitats i de corrupció.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu darrer viatge al Brasil amb relació als objectius que s'havia fixat (tram. 317-00074/10)

I la formula l'illustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, bé, jo crec que en aquesta sessió de control queda clar qui està centrat a solucionar els problemes i qui està centrat a recrear els problemes; qui creu en l'estat del dret i qui creu en l'estat de tirar pel dret; qui creu en la presumpció d'innocència i qui no hi ha cregut senzillament mai.

Crec que queda evident que..., hi ha hagut alguna intervenció que per fer-la s'ha de tenir coratge. Era pròpia perquè se li fes l'onada, perquè crec que també queda clar qui dóna la cara aquí i qui no dóna la cara en un altre lloc.

Però no era d'això del que nosaltres volíem parlar. Sempre es parla del fet que s'ha de parlar de temes que també interessin als ciutadans, i nosaltres volíem fer referència en aquest cas a un tema que crec que sí que preocupa els ciutadans, que fa referència a la recuperació econòmica del nostre país, que aquesta ha de ser una obsessió i una obstinació tant d'aquest Parlament com d'aquest Govern, no?, una obstinació també en aquest dia a dia, malgrat, com un dia va definir

el president, una situació d'emergència de les finances públiques i de supervivència de l'autogovern, no?

Sempre, però amb unes condicions com aquestes s'ha de posar més que mai en valor el que són els potencials econòmics d'un país. I nosaltres entenem que en una economia com la catalana, el món i l'obertura al món brinda grans oportunitats per a la consolidació i per a la recuperació del nostre creixement, tant en la línia de poder vendre cada vegada més productes d'empreses catalanes a l'exterior com en la línia de poder atreure el que seria inversió productiva de diversos països del món aquí, a Catalunya.

En aquest sentit, les dades són absolutament contundents. No cal caure en el cofoisme, i menys en una situació com aquesta en què estem, però les dades són molt favorables. I això no passa perquè sí, això no és per casualitat. Això és perquè hi ha sinèrgies de molts actors. Evidentment, en primer lloc, per les empreses, pels seus emprenedors, pels seus directius. Però, després, també, per si hi ha un govern que hi ajuda o un govern que no hi ajuda, no?

Hem assistit a moltes crítiques absolutament des de la demagògia, des de dades falses, etcètera, en tot el que fa referència a les delegacions exteriors de la Generalitat. I nosaltres, en canvi, cada vegada les volem posar més en valor, justament perquè ajuden en aquest col·locar el producte català a l'estranger i perquè l'estranger, el món, es fixi en Catalunya i inverteixi a Catalunya.

És en aquest sentit que nosaltres situem el que ha estat el seu recent viatge al Brasil ara fa uns dies, i també és així com nosaltres situem el que ha estat l'acord del Govern d'ahir de reforç i extensió territorial d'algunes delegacions catalanes a l'estranger.

És per això, president, que li preguntem quina valoració fa del seu darrer viatge al Brasil amb relació als objectius que tenia plantejats.

Moltes gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, aquest viatge, i d'altres que se'n faran i d'altres que se n'han fet, responen tots al mateix objectiu, que és internacionalitzar a fons l'economia catalana en allò que hi pugui ajudar i contribuir el Govern. Evidentment, la internacionalització no la fa sobretot el Govern, ni principalment el Govern. La fan sobretot les empreses i els professionals, de tot tipus, no?, i els treballadors catalans que a vegades se'n van a treballar fora, etcètera. Per tant, intentem donar suport a tot aquest moviment creixent de situar-nos al món, d'internacionalitzar a fons l'economia catalana, amb l'objectiu d'acabar convertint Catalunya en un país tan obert i tan ben situat al món com ho pugui ser Holanda o com ho pugui ser

Àustria, països de dimensió, diguem-ne, més o menys –més o menys– similars, sobretot en el cas austríac.

Segona cosa. Fixi's si això està en marxa que en aquest moment podem dir el següent. La mitjana de les vendes de Catalunya entre l'any 95 i l'any 2001, sis anys o set, era: el 33 per cent de les vendes es feien a dintre de Catalunya, el 39 per cent a la resta de l'Estat espanyol i el 28 per cent a la resta del món; per tant, l'exportació. En la mitjana del 2002 al 2009, aquest 33 per cent va passar a ser un 31, dintre de Catalunya; el 39 va passar a ser un 36, i a la resta del món, del 28 al 33.

Però la dada interessant és la següent. Què ha passat el 2012? Aquell 33 per cent de vendes que es feien a dintre de Catalunya ara és el 26. Per tant, per a les empreses catalanes el mercat català cada vegada és més petit en percentatge. A la resta d'Espanya ha passat del 39 al 34. El mercat espanyol per a les empreses catalanes cada vegada és més petit en percentatge. I a la resta del món, que vol dir la Unió Europea però també tots els altres països, ha passat del 28 per cent al 40 per cent. Aquesta és l'evolució de l'economia catalana, i aquesta és la prova del nou de la creixent i molt intensa internacionalització del nostre país i de la nostra economia, que és l'únic camí que tenim per assegurar una recuperació i la creació després dels llocs de treball que tots necessitem i que el nostre país en aquest moment anhela.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Declaració del Parlament de Catalunya d'adhesió a la Declaració universal sobre els arxius.

Declaració

del Parlament de Catalunya d'adhesió
a la Declaració universal sobre
els arxius (tram. 401-00006/10)

Abans de començar, em plau saludar en nom de la cambra el senyor Joan Soler, president de l'Associació d'Arxivers - Gestors de Documents de Catalunya, i els altres membres de la junta directiva, així com també vull saludar el pare Marc, que fou responsable de l'arxiu biblioteca de l'abadia de Montserrat, i els professionals del món de l'arxivística de Catalunya que avui ens acompanyen.

Prego al secretari segon, l'Il·lustre senyor Pere Calbó, que iniciï la lectura d'aquesta declaració.

El secretari segon

Gràcies, presidenta.

«Declaració del Parlament de Catalunya d'adhesió a la Declaració universal sobre els arxius.

»L'Associació d'Arxivers - Gestors de Documents de Catalunya, per tal de promoure el bon exercici de la professió d'arxiver i preservar i difondre el patrimoni documental, tant el públic com el privat, ha participat

activament en la redacció i aprovació de la Declaració universal sobre els arxius.

»Aquesta declaració va ésser elaborada pel Consell Internacional d'Arxius (ICA), que representa la comunitat professional que es dedica a la gestió de documents i arxius. En l'assemblea general tinguda a Oslo al setembre del 2010, la Declaració va ésser aprovada per unanimitat dels delegats de l'ICA com a expressió de les exigències fonamentals de la professió, amb independència de les cultures i amb la finalitat de reconèixer el paper clau dels arxius tant en la transparència administrativa i en la rendició de comptes democràtica com en la preservació de la memòria social col·lectiva i en la recerca històrica.

»L'ICA va ésser creat per la UNESCO el 9 de juny de 1948. De llavors ençà, ambdues organitzacions han col·laborat de manera intensa en la promoció dels arxius. Des del 2008, any en què es commemorava el seixantè aniversari de l'ICA, el 9 de juny se celebra el Dia Internacional dels Arxius. Amb motiu d'aquesta col·laboració, la UNESCO, en la seva trenta-sisena conferència general, tinguda a París el 10 de novembre de 2011, va adoptar una resolució en què felicitava l'ICA per la seva tasca en l'elaboració de la Declaració universal sobre els arxius, feia seva aquesta declaració i encoratjava els estats membres a tenir en compte els principis que aquesta formula i a aplicar en el futur estratègies i programes per assolir els objectius de la Declaració en llurs àmbits nacionals.

»Per aquests motius, el Parlament de Catalunya s'adhereix a la Declaració universal sobre els arxius, elaborada i aprovada pel Consell Internacional d'Arxius i reconeguda com a pròpia per la UNESCO; encoratja les administracions públiques catalanes a tenir en compte en llur actuació els principis que s'hi enuncien i a aplicar estratègies i programes per a assolir els objectius que s'hi descriuen; reconeix el paper de l'Associació d'Arxivers - Gestors de Documents de Catalunya tant per la seva tasca de promoció dels arxius i dels professionals arxivers a Catalunya com per la tasca de difusió internacional de l'arxivística catalana, i dóna suport a la celebració de la Conferència Europea d'Arxius que tindrà lloc a Girona el 2014.

»Palau del Parlament, 17 de juliol de 2013.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

El tercer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. Atès que la nova composició està inclosa en el dossier del Ple, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que sigui eximida de la seva lectura.

Decret llei

3/2013, del 25 de juny, sobre el règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal funcionari al servei de l'Administració de justícia a Catalunya (tram. 203-00007/10)

Complert així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 3/2013, del 25 de juny, sobre el règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal funcionari al servei de l'Administració de justícia a Catalunya.

D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

(Pausa.)

El vicepresident segon

Senyores diputades, senyors diputats, donarem inici al punt número 4. Endavant, honorable conseller.

El conseller de Justícia

Senyor president, senyor president també, membres del Govern, diputades, diputats, comparec davant d'aquest Ple del Parlament per demanar la convalidació del Decret llei sobre el règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal funcionari al servei de l'Administració de justícia a Catalunya, que va ser aprovat pel Govern el dia 25 de juny del 2013.

Com vostès saben, els funcionaris de carrera de l'Administració de justícia, compresos en la Llei orgànica del poder judicial, tenen un règim especial de seguretat social integrat per dos sistemes de cobertura: el règim de classes de l'Estat, que els protegeix davant dels riscos derivats de la vellesa, la incapacitat, mort i supervivència, i el del mutualisme judicial, que es gestiona per mitjà de la Mutualitat General Judicial i que els garanteix la protecció davant l'alteració de la salut, la incapacitat temporal, la incapacitat permanent i les càrregues familiars.

La incapacitat temporal, per tant, és una de les contingències protegides pel règim de mutualisme judicial, que es troba regulat pel Reial decret 3/2000, del 23 de juny, i pel Reglament del mutualisme judicial, aprovat pel Reial decret 1026/2011, del 15 de juliol.

De conformitat amb el que es disposa a l'article 103.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que correspon a la Generalitat la competència normativa sobre el personal no judicial al servei de l'Administració de justícia, dins del respecte a l'estatut jurídic d'aquest personal, establert per la Llei orgànica del poder judicial, i en concret pel seu punt f, que parla sobre la competència sobre el règim jurídic i les seves retribucions, l'article 9 del Reial decret 20/2012, del 13 de juliol, de mesures per garantir l'estabilitat pressupostària i de foment de la competitivitat, va alterar substancialment les bases sobre les quals s'articulava el rè-

gim de la prestació social en la situació d'incapacitat temporal del personal al servei de les administracions públiques, dels organismes i entitats que en depenen i els òrgans constitucionals, incloent-hi també el personal funcionari dels cossos..., de personal al servei de de l'Administració de justícia, compresos a la Llei orgànica 6/85, del poder judicial.

Aquesta alteració substancial va comportar que del primer al quart dia i a partir del 181 dia ja no es poguessin percebre el cent per cent de les retribucions, com succeïa. Per tant, a l'empara del nou marc, calia concretar els supòsits excepcionals i degudament justificats que calia excepcionar, d'acord, per tant, amb l'habilitació prevista.

En concret, l'apartat 5 de l'article 9 del Reial decret llei 20/2012, del 13 de juliol, habilita cada administració pública, respecte al seu personal, a determinar els supòsits excepcionals i justificats degudament en què es pugui assolir la plenitud retributiva en situació d'incapacitat temporal per contingències comunes. També conté la previsió que en cap cas els funcionaris adscrits als règims especials de la seguretat social gestionats pel mutualisme administratiu poden percebre una quantitat inferior en situació d'incapacitat temporal per contingències comunes a les que correspongui als funcionaris adscrits al règim general de la seguretat social, inclosos, si escau, els complements que siguin aplicables a aquests darrers.

Per això la Llei orgànica 8/2012, del 27 de desembre, de mesures d'eficiència pressupostària a l'Administració de justícia, va modificar el paràgraf setè de l'apartat cinquè de l'article 504 de la Llei orgànica del poder judicial, per tal d'adaptar el nou règim de prestació d'incapacitat temporal i de millores de personal al servei de l'Administració de justícia a les previsions del Reial decret llei 20/2012.

La disposició transitòria sisena de la Llei orgànica 8/2012, del 27 de desembre, va establir, però, que les previsions d'aquest nou paràgraf setè de l'article 504.5 de la Llei orgànica del poder judicial entrarien en vigor quan l'òrgan competent determinés els supòsits excepcionals i justificats degudament en els quals establir un complement fins a assolir un màxim del cent per cent de les retribucions, i en tot cas en el termini màxim de sis mesos.

El Departament de Justícia va ser convocat pel Ministeri de Justícia per tal d'establir amb la resta de comunitats autònomes amb competència sobre el personal de cossos al servei de l'Administració de justícia un marc el més homogeni possible per fixar els supòsits de millora de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal funcionari al servei de l'Administració de justícia a Catalunya.

La prompta finalització del termini de sis mesos que estableix la disposició transitòria sisena de la Llei orgànica 8/2012 per a l'entrada en vigor de les previsions contingudes al paràgraf setè de l'article 504.5 de la Llei orgànica del poder judicial va obligar a una actuació normativa de caràcter extraordinari i urgent que va justificar el recurs al decret llei del Govern per tal de donar cabuda a situacions que, com les que es

descriuran a continuació, mereixen una especial consideració i que a més calia conjuminar amb la necessitat d'evitar el perjudici que representa en l'actual context de crisi econòmica la reducció de les retribucions del personal.

Pel que fa al seu contingut, la voluntat del Departament de Justícia és la de donar als funcionaris al servei de l'Administració de justícia destinats a Catalunya la mateixa cobertura que l'establert per al conjunt del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes, així com el personal interí al servei de l'Administració de justícia que recentment ha fixat el Decret llei 2/2013, del 19 de març.

El Decret llei 3/2013, del 25 de juny, sobre el règim de millores de la prestació social d'incapacitat temporal del personal funcionari al servei de l'Administració de justícia, es compon d'un únic article dividit en quatre apartats.

En el primer apartat s'estableix la normativa específica aplicable a aquest personal en situació d'incapacitat temporal. Això és: la Llei orgànica del poder judicial, el Reial decret legislatiu 3/2000, del 23 de juny, i el Reglament de mutualisme judicial, aprovat pel Reial decret 1026/2011, del 15 de juliol.

El segon apartat estableix els supòsits en els quals, degudament justificat, el funcionari percebrà el cent per cent de les retribucions tant bàsiques com complementàries, com, si escau, la prestació per fill a càrrec, prenent com a referència les que percebien el mes anterior a aquell que va tenir lloc la incapacitat. Aquests supòsits són: embaràs, violència de gènere, hospitalització o intervenció quirúrgica, així com les derivades dels processos oncològics.

L'apartat tercer regula la incapacitat temporal derivada de contingències professionals que es complementarà des del primer dia.

Finalment, l'apartat quart estableix que en tots els casos a partir del 181 dia i fins al vint-i-quatrè mes de la situació d'incapacitat temporal el subsidi que el personal rep de la Mutualitat General Judicial es complementarà, sense que en cap cas es pugui superar el cent per cent de les retribucions tant bàsiques com complementàries, com la prestació per fill a càrrec.

La disposició addicional de l'esmentat decret llei preveu l'aplicació d'aquestes mesures al personal al servei de la jurisdicció laboral que està integrat en el règim de la seguretat social.

El Decret llei 3/2013, del 25 de juny, sobre el règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal funcionari al servei de l'Administració de justícia es va publicar al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* el dia 27 de juny de 2013, i va entrar en vigor el 29 de juny de 2013, i és aplicable a les situacions d'incapacitat temporal que s'iniciïn a partir de la data de la seua entrada en vigor.

No obstant això, al personal en situació d'incapacitat temporal superior a 181 dies li serà aplicable el que estableix aquest decret llei. Les situacions identificades en

el decret tenen un component de gravetat iafecció en la vida de les persones que aconsella un nivell superior de protecció. Per tant, aquests supòsits aconsellen regular de manera urgent la seua cobertura, a fi d'evitar el perjudici que representa en l'actual context la reducció de les retribucions davant d'aquests supòsits excepcionals.

Aquestes mesures són una aposta per millorar les condicions de treball dels empleats públics, i requereixen un tractament homogeni a tots els col·lectius que perceben les seves retribucions amb càrrec als pressupostos de la Generalitat de Catalunya, motiu pel qual procedeix sol·licitar a tots vostès la convalidació d'aquest decret llei.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, bé, com bé deia vostè, el personal funcionari al servei de l'Administració de justícia en situació d'incapacitat temporal està subjecte a un règim especial de la seguretat social, un règim que el Reial decret 20/2012, del 13 de juliol, va alterar substancialment. Més endavant, la Llei orgànica 8/2012 establia un termini de sis mesos per a l'entrada en vigor de l'article 504, paràgraf setè, que establia un règim general de les IT del personal de l'Administració de justícia. Ara calia, doncs, que l'òrgan competent determinés aquests supòsits; un tema que té el vistiplau dels sindicats i que sense cap mena de dubte té un impacte positiu, amb l'ampliació del règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal, que incideix directament en les condicions de treball dels empleats públics. Per tant, és obvi que tal com vam estar a favor del Decret llei 2/2013 ara ho hem d'estar del 3/2013, que amplia la cobertura que ja tenien la resta de funcionaris també als de l'Administració de justícia.

Com bé deia vostè, s'introdueixen millores que permeten que es cobreixin les situacions d'IT de funcionàries embarassades, de víctimes de violència de gènere i les que comportin hospitalització o intervenció quirúrgica i processos oncològics, que es complementaran fins al cent per cent des del primer dia. També a partir del dia 181 i fins al vint-i-quatrè mes de la situació d'IT el subsidi que el personal funcionari rep a càrrec de la Mutualitat General Judicial es complementarà, sense que en cap cas pugui superar el cent per cent de les retribucions tant bàsiques com complementàries, com de la prestació per fill a càrrec, si escau.

Bé, com deia, hi donarem suport. Ara, no podem deixar de dir aquí que també hi ha una part negativa. No ens queda gens clar en el text fins quan es complementarà. A diferència del Decret 2/2013, del 19 de març, aquest no estableix el caràcter retroactiu de la norma, i no ens sembla massa just que un ho fes i l'altre no ho

faci. I, per sobre de tot, i com vam fer també aquí fa tres mesos, no volem deixar d'advertir que es tracta d'un decret dictat en el desenvolupament d'un real decret estatal que envaeix competències de la Generalitat en matèria de funció pública, tal com va establir el Consell de Garanties Estatutàries en el seu dictamen de l'XI del 2012. I ho llegeixo textualment, perquè no deixa lloc a dubte: «Aquesta mena de complements corresponen a quantitats que no són a càrrec de la tresoreria de la seguretat social, sinó de les respectives administracions ocupadores, que poden complementar les prestacions de l'esmentat organisme estatal.» La regulació que entra en vigor limita il·legítimament la capacitat de la Generalitat de desenvolupar unes presumpcions bases, etcètera, i vulnera les seves competències en matèria de funció pública. Bé, malgrat això, ara millorem una mica més la situació. Però ho fem perquè en el seu moment no vam recórrer i vam acceptar de manera submissa una invasió competencial. I no només envaeix competències, sinó que els canvis de regulació de les baixes són una pèrdua de drets dels treballadors que no compartim, i així ho vam expressar en el seu moment al Congrés, i així en volem deixar també constància avui aquí.

I una darrera consideració que ja fèiem també quan parlàvem del 2/2013. Ens costa d'entendre on han col·locat el límit, com fixen quins processos entren i quins no. I, per tant, demanem, com vam fer en el seu moment, que avaluïn el funcionament i que ampliïn, no sense límits, perquè no estem en condicions de fer-ho..., però sí quins són els processos anàlegs, i que també els incorporin.

És un pas petit, però, efectivament, és una millora. És una millora que té el suport dels sindicats principals. I, malgrat que els demanem que tinguin en compte els comentaris que els hem fet, també els diem que cal tirar-ho endavant.

Aprofito, i malgrat que fa un moment hi havia la vicepresidenta i ara no hi és, per donar un parell d'apunts, perquè crec que val la pena. Que aquest passet d'avui, que és important, és un nou passet per a la funció pública, però que en general en aquests temes anem encara massa lents, i que en un entorn duríssim per a la Generalitat, en un moment en què els funcionaris han patit retallades molt importants, cal que tanquem algunes mesures que també milloraran les condicions de treball d'aquest personal cabdal per al nostre país i que pateix moltíssim, mesures que compartim i que ens han d'ajudar a garantir, a enfortir, en la mesura del possible els nostres serveis públics.

I en poso un exemple, i només un. Tenen sobre la taula per al proper dimecres que hi ha mesa amb els sindicats incorporar tres dies de permís no recuperable per a la conciliació de la vida laboral i familiar. Facin el pas endavant i tirin-ho endavant, que ara ho tenen sobre la taula. Facin el pas i demostrin que tenen realment voluntat negociadora.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, estan vostès a punt d'assistir a una d'aquelles rares ocasions en què un orador afirma que serà breu i efectivament ho és, perquè sobre aquesta qüestió ja ho han exposat pràcticament tot el senyor conseller i el portaveu d'Esquerra Republicana, que m'ha antecedit en l'ús de la paraula, i a més a més perquè hem discutit sobre una qüestió clarament connexa quan vam discutir sobre la convalidació del Decret llei 2/2013.

Aquí el que se'ns demana és que convalidem un decret llei que el que fa és, en desenvolupament de les previsions del Reial decret llei 20/2012, del 13 de juliol, i també d'algunes disposicions de la Llei orgànica 8/2012, del 27 de desembre..., totes dues normes que, diguem-ne, amb bonic eufemisme sobre l'equilibri pressupostari, el que vénen a fer és a retallar les condicions laborals dels funcionaris i a posar en qüestió alguns dels drets que havien consolidat al llarg del temps, però que obliguen fins a cert punt que les administracions adaptin la seva regulació a les disposicions d'aquestes dues normes.

Per tant, ja en el debat sobre la convalidació del Decret llei 2/2013, nosaltres, el Grup Socialista, vam exposar una postura crítica respecte al marc en el qual ens movem, en el qual, d'alguna manera, ens veiem constrets a moure'ns. Ho fem també en aquesta ocasió. És a dir, no compartim el conjunt, la cadena, de decisions que ens porta a haver de regular d'alguna manera quins són els supòsits excepcionals en què els funcionaris de l'Administració de justícia podran rebre un complement a la seva prestació d'IT fins al cent per cent de les seves retribucions.

És evident que s'ha fet amb negociació amb les organitzacions sindicals, amb la representació del personal, i que compta amb el suport dels sindicats majoritaris.

També resulta clar que el que es disposa al Decret llei 3/2013 suposa una equiparació amb els supòsits que es regulaven en el 2/2013. I, per tant, des d'aquest punt de vista sembla raonable.

Nosaltres també expressem la crítica respecte al fet que en aquest cas no es prevegi la retroactivitat. Però com em sembla que dins de les condicions en què ens trobem és evidentment molt millor regular aquests supòsits excepcionals que no pas trobar-se amb una absència de regulació, doncs, evidentment, votarem a favor de la convalidació d'aquest decret. Com deia, amb un sentit crític, com ho vam fer en el cas del 2/2013.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Bon día, senyor conseller. Señoras, señores diputados, la convalidación del decreto que se somete a consideración de esta cámara, entiendo este diputado que les habla que obedece a subsanar un olvido, o rectificar el error padecido de haber dejado de lado a un colectivo, en este caso funcionarios al servicio de la Administración de justicia, que no podía, lógicamente, quedar en una situación de desigualdad desde el punto de vista retributivo en relación, como digo, con el resto de funcionarios de la Administración de la Generalitat.

Por tanto, entendemos que aunque se ha apurado el tiempo..., evidentemente, era ese plazo de seis meses que se contemplaba en la norma y que, evidentemente, pues, ha sido debidamente respetado, pero también entendemos que tiempo había para haberlo tramitado con anterioridad, y en cualquier caso nos parece positivo, como digo, que, efectivamente, con este decreto se salvaguarden supuestos que requieren especial consideración.

Entendemos que, efectivamente –y en eso coincidimos con la exposición que ha hecho el *conseller*–, las situaciones de incapacidad temporal donde se garantiza el cien por cien de las retribuciones ante determinadas contingencias..., debe, como digo, paliar en buena medida la difícil situación que la función pública está atravesando, habida cuenta de las dificultades presupuestarias que cualquier gobierno que tiene que afrontar una situación como la actual debe afrontar.

Por tanto, esa extensión al colectivo de mujeres embarazadas, víctimas de violencia contra la mujer, supuestos de hospitalización, intervención quirúrgica y procesos oncológicos nos parece que atiende a una realidad que no debe ser en ningún caso ignorada por la Administración. Se trata, en definitiva, de cumplir con esa función no solo constitucional, sino estatutaria, que la Administración tiene, de servir con objetividad a los intereses generales. Y entiendo que esa cobertura, esa prestación a los funcionarios, en este caso, de la Administración de justicia bien merece precisamente esta equiparación. Se ha dicho, se ha empleado el término «homogeneizar»; efectivamente, en definitiva, no podría entenderse que hubiera un trato desigual, y, por tanto, nos felicitamos de que así se haga.

Debo decir que la iniciativa de esta medida hay que atribuírsela al Gobierno de España, que, efectivamente, en el Real decreto ley 20/2012, de 13 de julio, establece precisamente estos supuestos que, como digo, significan otorgar, brindar verdadera protección a un colectivo que sabemos que está atravesando severas dificultades. Pero nos parece positivo que en este sentido la Generalitat subsane ese agravio comparativo que podría producirse y, por tanto, que garantice que los funcionarios que desempeñan la función pública, con independencia del territorio en el que la desempeñan, sean, como digo, tratados con el mismo rasero.

A partir de aquí, estas mejoras de prestaciones sociales entendemos que deben habilitarse, atendiendo al carácter de urgencia, por la vía del decreto ley; pe-

ro también estamos por la labor –y votaremos en ese sentido en coherencia con lo que sucedió en el Pleno celebrado en marzo de este año– en el sentido de que se tramite como proyecto de ley, porque entendemos que de esta forma se puede sobre todo favorecer el adecuado ejercicio de la técnica legislativa. Es evidente que el decreto ley tiene un carácter extraordinario, que afecta a situaciones de extraordinaria urgencia o de circunstancias, como digo, que no son las ordinarias, y, por tanto, habida cuenta de que eso es así, entendemos que el instrumento del decreto ley debe utilizarse con cierta prudencia. Por tanto, seríamos partidarios de que..., independientemente de que adelantamos nuestro voto favorable a la convalidación del decreto, sí que votaremos también a favor de que el trámite después sea por la vía del proyecto de ley.

Yo, de todas formas, y en cualquier caso, teniendo en cuenta que la posición del Grupo del Partido Popular es clara..., sí que queremos aprovechar esta tribuna para poner de manifiesto que el Gobierno de la Generalitat no está tratando, entendemos, con la debida competencia toda la gestión que afecta a la función pública en Cataluña. Lo digo porque –sí no me equivoco, fue la semana pasada– el propio *conseller* de Economía no lo afirmó de forma categórica, pero sí adelantó que sopesaba seriamente que en 2014 se consolidara la eliminación de una paga extra a los funcionarios, y nos parece inadmisibile si así al final se produce. No es un anuncio que se haya hecho, entendemos, de forma alegre, sino que probablemente es posible que al final se confirme, y nos parecería un profundo error, entre otras cosas, porque el Gobierno de España, manejando los presupuestos entendemos que con mayor rigor y con mayor eficacia, precisamente ha revertido esa situación, y entendemos que la Generalitat de Cataluña debería seguir esa senda.

Por tanto, yo le pediría en este caso a usted, *conseller*, que haga denodados esfuerzos, primero, para negociar, para dialogar, para valorar la situación real que está afrontando el colectivo de funcionarios, que debo, en este caso y en esta tribuna, reconocer la abnegada función que prestan y la capacidad de sacrificio que están demostrando en una situación de crisis económica profunda; realmente es un colectivo que está dando la talla en momentos muy, muy, muy complicados, y, por tanto, entiendo que la especial sensibilidad que el Gobierno de la Generalitat debería mostrar hacia este colectivo precisamente hace que no vea con buenos ojos que se pueda producir esa circunstancia.

En cualquier caso, es un anuncio, no es una confirmación, esperemos y deseemos que no se confirme, pero, como digo, debe ser una prioridad para este Gobierno evitar fundamentalmente que haya colectivos que, desempeñando una función tan elevada, estén profundamente soliviantados e incluso a veces sublevados. Esto no puede producirse. Y muchas veces entendemos que es por la falta de cintura política del Gobierno, y eso debe ser corregido. Nos hacemos cargo de las dificultades presupuestarias, pero entendemos que un presupuesto eficaz debe tener un catálogo claro de prioridades, y las prioridades pasan por atender precisamente a aquellos colectivos que realmente trabajan,

trabajan por la comunidad autónoma, y que hacen que los servicios públicos se puedan prestar día a día con una eficiencia más que aceptable. Por tanto, yo creo que esos son los colectivos a los que hay que dirigir la acción política, para que efectivamente podamos poner en valor que la función pública es el sostén, es el sostén de la ciudadanía, que esos servicios públicos no pueden verse perjudicados por dificultades presupuestarias, y, en aquellos casos en los que se dan esas dificultades, establecer esas prioridades que son necesarias para que precisamente no tengamos que hablar, como digo, de ese anuncio que a nosotros nos preocupa profundamente y que esperemos que al final no se sustancie.

En cualquier caso, para concluir mi intervención, y como he dicho al principio de la misma, el Grupo Parlamentario del Partido Popular dará apoyo a la convalidación, a la validación del decreto que se nos somete a consideración, y, por tanto, lo que sí que manifestaremos es que una vez que esa aprobación se consiga, sí que también, como digo, daremos el voto favorable a que su tramitación ulterior lo sea por la vía del proyecto de ley.

Nada más, muchísimas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Bé, ja veig que intuïa..., m'he vestit de negre perquè seré l'ovella negra de la sessió d'avui, perquè nosaltres no validarem aquest decret. El que tampoc farem és votar-lo en contra, ja ho dic ara: ens abstindrem, perquè després no se'ns pugui acusar que per culpa nostra, amb aquestes falses veritats que es diuen, no podem aplicar millores a la funció pública. El que sí que demanarem, igual que ha fet el diputat del Partit Popular, és que es pugui tramitar com a projecte de llei, entre altres coses, perquè considerem que s'hi podrien incorporar una gran quantitat de millores, via esmenes, que serien aquells elements que ens farien ratificar aquest decret i votar-lo de manera favorable.

Intentaré explicar per què, perquè el decret anterior, en què es parlava precisament d'aquesta suposada millora per als funcionaris i funcionàries, en general, de la funció pública, nosaltres sí que el vam validar, també vam demanar que es tramités com a projecte de llei, cosa que no va ser possible, perquè no se'ns va votar a favor, i intentaré explicar-ho, perquè, encara que sembli que estem parlant del mateix, jo crec que hi ha serioses diferències; com a mínim algunes.

La primera és que en aquella ocasió sí que partíem d'un acord clar, sindical, de la Mesa General de la Funció Pública, que era un acord que s'havia acceptat com un acord de mínims i que s'havia acceptat també amb la condició d'anar estudiant com anar introduint millores, via altres supòsits d'excepcionalitat, cosa

que de moment no s'està complint més que en les formes. Però és que aquí hi ha una mesa sectorial que no s'ha tingut en compte, o que es té molt poc en compte, o que es té oblidada. Es té oblidada de manera sistemàtica, i no se li dóna la capacitat de negociació que hauria de tenir, sinó que senzillament és allò de: «O lo tomas o lo dejas. Aquí et presento això; si ho acceptes, bé, i si no ho acceptes, també.» Per tant, no estem parlant de tanta unanimitat en l'acord sindical, com a mínim pel que fa referència a aquest sector de la funció pública concreta.

Però hi ha una segona diferència. Aquí estem parlant d'una millora. I parlo de percepcions. En l'anterior ocasió, partiem del fet que la rebaixa, les retallades que s'havien perpetrat des del Govern de Madrid primer, i també des del Govern de Catalunya després, deixaven en una situació d'indefensió pitjor els funcionaris i les funcionàries, amb caràcter general, i, per tant, aquell decret suposava un increment de les prestacions i, per tant, encara que petita, suposava una millora. Però és que aquest decret coincideix amb un empitjorament, perquè fins ara aquest funcionariat estava sota el paraigua de la Llei orgànica del poder judicial, que donava sis mesos de pròrroga en l'aplicació de les rebaixes que el Partit Popular va fer; aquests sis mesos –27 de juny– coincideixen amb el decret. Per tant, la coincidència del decret és en un empitjorament de condicions.

Vostès em diran: «Sí, però és que, si no l'aprovem, les condicions són molt pitjors.» I tant, naturalment –naturalment. És senzillament allò de dir: «Escolti'm, miri, l'he condemnat a mort, sap?, però vostè m'ha de fer petons als peus perquè fins ara li commuto la pena a trenta anys de presó només. –Però és que, escolti'm, és que jo no tinc cap necessitat de ser condemnat a mort, perquè jo no he fet res!» I aquesta és la clau de la qüestió, senyores i senyors. Escolti'm, és que els treballadors i les treballadores no són els responsables de la crisi que estan provocant aquestes retallades constants de drets i de salari; és que no en són els responsables. I és que la funció pública ja està pagant, amb escreix. M'entenen això? I és que els causants principals de la crisi, que són precisament els responsables de les bancades financeres, són els que se'n van a casa carregats d'euros quan es jubilen. Ho saben? I els que haurien de procurar que això no passés miren cap a un altre costat i de vegades se'n van a casa també carregats de sobres, fruit de l'especulació immobiliària. No ho saben, això?

I és que, miri, una notícia: Espanya és el quart estat de la Unió Europea amb més alts directius que cobren un salari per sobre del milió d'euros; i ho diu l'autoritat bancària europea. El 2011 hi havia un total de 125 banquers que superaven el llindar del milió d'euros; concretament la mitjana va ser de 2,4 milions d'euros, la mitjana més alta de tots els països d'Europa. És a dir, la banca, rescatada amb diner públic a cabassos, té salaris estratosfèrics dels seus directius. Amb un sol d'aquests salaris –amb un sol d'aquests salaris– cobrien el que ara es retalla als funcionaris de l'Administració de justícia.

I vostès em diran: «Vostè està fent demagògia.» Potser sí –potser sí. Però, mirin, la ciutadania no ho interpreta així. Sap què pensa la ciutadania? Sangoneres; això és el que pensa: sangoneres. Sí, senyora. I dic això per una raó: perquè es podia haver regulat d'una altra manera diferent. Senzillament es podia haver regulat l'excepcionalitat d'una altra manera diferent. Sap per què? Perquè hi ha altres comunitats que ho han fet. Aquí es parla de greuges comparatius: Navarra. Navarra té una, dues, tres, quatre, cinc excepcionalitats més, que pràcticament deixen el cent per cent de la prestació, pràcticament. La regulació de Catalunya és la pitjor de tot l'Estat, la pitjor.

I és que a més a més, parlant de greuges comparatius, miri, és una regulació classista. Per què? Doncs, perquè els jutges, els fiscals, tenen una altra regulació, no els passa el que els passarà als treballadors, tenen una regulació diferent, ho veuen? (*L'orador mostra un full.*) Situació de discapacitat, i una cosa que diu: «Otras enfermedades graves». I sap què hi ha a dintre d'aquestes «otras enfermedades graves»? Les que consideri el metge que ho són. Pràcticament el cent per cent.

Però encara més: és que resulta que els treballadors que depenen del Ministerio de Justicia, que treballen en el mateix local que aquests treballadors, que treballen exactament al mateix local –per exemple, els secretaris judicials–, tenen una altra regulació. Mirin. (*L'orador mostra un full.*) També per malalties greus, a criteri del metge. Perdonin, es podia haver fet molt millor del que s'ha fet.

I si no s'ha fet deu ser perquè es té una concepció classista. Els governs que tenim o que patim, que alguns pensem que patim, jo crec que tenen una concepció classista: que tothom té el que li pertoca; que el treballador que treballi, que és la seva feina, ja decidirem nosaltres el que ha de cobrar; que tenen la concepció que tothom ha nascut per al que ha nascut, i que, és clar, en bona lògica, doncs, davant la falta de recursos, és preferible mantenir el privilegi d'uns quants, encara que a canvi s'hagin d'anar retallant a poc a poc els serveis i el salari de la majoria de població.

Vostès ataquen cada dia, cada dia una mica, el col·lectiu de treballadors, i especialment el col·lectiu de funcionaris i funcionàries, i començant pels més febles, que són els que estan malalts..., però és que, sabeu per què?, perquè vostès no tenen ni el valor ni les ganes de fer front als que manen en aquest país de veritat, que són les altes finances, que són els defraudadors, que són els corruptes, els corruptes d'aquest país, que els tenen, a vostès, agafats pel ganyot.

Posin-se de genolls, una vegada més, davant... –posin-se de genolls, una vegada més–, que els treballadors procurarem seguir mantenint la nostra dignitat i lluitant pels nostres drets.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados y diputadas, se nos propone la convalidación de un decreto dictado en el último día de plazo por el que el personal al servicio de la Administración de justicia destinado en Cataluña, ese colectivo que se siente olvidado, que se siente el último de los que se preocupa tanto este Gobierno que tiene capacidad de decisión sobre sus condiciones de trabajo, como el Gobierno central, se sienten olvidados.

Según este decreto, se establece que cobrarán el cien por cien de su sueldo en casos de incapacidad temporal de funcionarias embarazadas y todas aquellas situaciones que se puedan derivar de violencia de género, y en casos de hospitalización o intervención quirúrgica o de procesos oncológicos.

Está bien, era necesario e imprescindible, pero esto, *conseller*, para nosotros es un parche. Y además, y en la línea de lo que acaba de comentar el diputado anterior, no se ha negociado con quien verdaderamente representa a este colectivo.

¿Por qué decimos que es un parche? Pues, porque entendemos que es insuficiente, que no se ha profundizado verdaderamente en estos supuestos y que, la verdad, *conseller*, aun teniendo, como tienen ustedes, competencias para ello, pudiendo haber hecho y preocupándose de estas personas, como se ha hecho en otras comunidades autónomas, como en el caso de Aragón y la comunidad canaria, en las que se han aclarado y se han mejorado estos supuestos, ustedes lo han dejado en los mínimos.

Y, como le digo, este decreto, por tanto, tiene carencias importantes respecto a algunas situaciones que tienen que ver con la maternidad, como que no se especifica el tratamiento que se dará a la lactancia o a la reproducción asistida; respecto a la violencia de género también hay carencias importantes, como en el caso de bajas por IT que pueden ser derivadas de esa violencia de género, como pueden ser las bajas por incapacidad temporal de carácter psicológico o psíquico; en los casos de hospitalización tampoco está claro en qué casos, o parece también que es el mínimo del mínimo y que hay casos que se podrían haber contemplado, como se ha contemplado en el caso de esas comunidades autónomas para este colectivo concreto, o como se ha preocupado de establecer y ampliar o estudiar más en profundidad en el caso de jueces y secretarios que no dependen de la *conselleria* de Justicia, sino que dependen, en un caso, del Consejo General del Poder Judicial y, en otro caso, del Ministerio de Justicia. Por tanto, este colectivo, *conseller*, se siente y es un colectivo olvidado.

Por lo tanto, en el juzgado, donde unos y otros..., porque al final, *conseller*, en un juzgado trabajan personas, y son todos compañeros de trabajo, y resulta que se darán problemas cuando este colectivo específico que regula este decreto, el de los funcionarios de a pie, tengan una baja y resulte que sus compañeros, los secretarios y los jueces, tengan mejores condiciones, *conseller*.

Y, por los mismos motivos que ha dicho el diputado que me ha precedido en el uso de la palabra, de Iniciativa, aquí no se ha negociado con quien se tenía que negociar, *conseller*. Porque ustedes –y consta en los antecedentes de este proyecto de ley– dicen que esto se ha pactado con los sindicatos representados en la Mesa de la Función Pública. Pero resulta que los sindicatos mayoritarios de este colectivo concreto no están en la Mesa de la Función Pública, sino que están representados en la Mesa específica de la Administración de justicia. Y aquí, *conseller*, no hubo negociación de ningún tipo, hubo una entrega de lo que se había pactado en la Mesa de la Función Pública, donde no están representados estos sindicatos, que son mayoritarios en este colectivo, y, claro, esto fue el trágala.

Y esto, *conseller*, cuando se está hablando de negociación colectiva, va contra la buena fe que debe presidir las negociaciones. No hubo una negociación, hubo una entrega de lo que serían las condiciones. Por tanto, *conseller*, no habiendo esto, se considera y nosotros consideramos que no ha habido buena fe, que la buena fe ha estado ausente de este proceso. ¿Por qué? Porque no se ha hecho con sus sindicatos más representativos, los mayoritarios.

¿Y sabe lo que sienten estas personas a las que se les va a aplicar este decreto? Pues, que a lo mejor han sido moneda de cambio de otras cosas, porque no han estado representados en la mesa grande, como si dijéramos, en la mesa de los funcionarios.

Por lo tanto, *conseller*, nosotros afirmamos que con este decreto que se propone el tema no está zanjado, ni mucho menos. No podemos olvidarnos que nuestros servidores públicos siguen en condiciones precarias y con salarios que se han reducido drásticamente, cobran menos y trabajan en peores condiciones, y evidentemente todo ello repercute en la calidad del servicio público que se presta al ciudadano.

Por tanto, *conseller*, ¿cómo esperaremos calidad del servicio público si nuestros propios funcionarios trabajan cada vez con condiciones más injustas y precarias?

Por eso, *conseller*, nuestra votación no va a ser en contra de la convalidación de este decreto, porque era necesario; entendemos que podría haber sido mejor y no vamos a poner palos en las ruedas, pero nuestra posición, también, *conseller*, va a ser de abstención.

Y, por último, para acabar, insistir en que defender los derechos de los trabajadores públicos es defender y proteger el servicio público. Y esto, evidentemente, es algo que no se está haciendo, y muestra de ello es el cuidado que se ha puesto en este decreto, que es ninguno, *conseller*, porque se ha hecho a última hora y sin contemplar los derechos de este colectivo. Por todo, ello, repetimos, nuestra abstención.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé. Com s'ha exposat pels grups anteriors, pel que fa al cobrament íntegre del sou per part de les funcionàries en cas d'incapacitat temporal, doncs, això, a través d'aquest decret llei s'equipara la situació dels funcionaris no judicials al servei de l'Administració de Justícia que operen a Catalunya, que resten subjectes al règim especial de la seguretat social, integrat el mutualisme judicial, amb la resta de funcionaris, adscrits al règim general de la seguretat social.

Nosaltres també ens abstindrem en la votació d'aquest decret, i ens abstindrem perquè entenem que el decret és la metàfora del que ha passat en els darrers anys, i, bé, és la metàfora del tot per l'austeritat. Entenem que no votarem en contra de res que suposi una millora per a les treballadores, però tampoc, doncs, no podem mostrar-nos satisfets davant d'una engruna i de l'estandardització de la misèria, no?, que suposa que per decret s'hagin de garantir els drets bàsics de les treballadores.

En tot cas, i fent un repàs a les decisions que han anat configurant la funció pública –i, en aquest cas, lamento que no hi sigui la senyora Ortega, perquè també estem a punt de saber quin és el Pla de racionalització que es presentarà per part del Govern per, d'alguna manera, combatre tot el despropòsit que s'ha generat–, doncs, deia que tot un seguit de decisions han anat configurant el que ara nosaltres vivim en la funció pública.

Tot aquest seguit de decisions, que jo entenc que..., bé, jo entenc no, la doctrina, de fet, de manera majoritària, entén que són decisions polítiques, doncs, han anat configurant, davant del fort endeutament, que s'hagi decidit que l'Administració era el camp de laboratori per, d'alguna manera, pal·liar els problemes de liquiditat i fer front al dèficit.

Per tant, si acudim a un manual, a qualsevol manual, veurem que tots els països amb tendències econòmiques neoliberals han optat, davant del seu endeutament públic, per tres mesures, bàsicament, i per tres mesures que es van repetint, com dic, a nivell mundial: l'abaratiment de l'acomiadament –amnistia fiscal, augment de l'IVA a taxes judicials–, el desmantellament dels serveis públics –desmantellament progressiu de l'ensenyament, la sanitat i els serveis socials, la reducció dels sous dels funcionaris–, l'acomiadament de personal i, com he dit abans, a l'espera de veure com es concreta el Pla de racionalització.

Per tant, el que a nosaltres més ens sobta i ens disgusta és que es vulgui vendre una mesura que fa anys que s'està implantant, que està implantant aquest Govern però que ja ve del Govern anterior, que és que la nostra funció pública està sent el camp de laboratori de la nova gestió pública i de les teories neoliberals de la nova gestió pública, i que es vengui com a innovador una teoria que fa més de vint anys que s'està aplicant en altres països i que fa més de vint anys que està donant resultats desastrosos per a les classes populars i les classes treballadores.

Per tant, no sabem com llegeixen vostès la novetat, no sabem com llegeixen vostès l'avantguarda; però, en tot cas, aplicant una teoria que fa vint anys que està aplicant-se als altres països i que està donant resultats desastrosos per a les treballadores no és innovador, i, per tant, des del nostre punt de vista, és maliciós, en tot cas.

Hem dit que la nova gestió pública ha anat configurant una funció pública; una funció pública que ara mateix té uns trets característics que també són semblants a alguns dels països que ens envolten. I és un tret que bàsicament té la característica de mantenir el mercat, a costa de la perversió del poder públic. I detallaré quins són alguns exemples: administracions relacionals –començades pel tripartit, eh?–, administracions que deixen de remar, deixen de fer la seva feina i que concedeixen els contractes mitjançant externalitzacions. En teoria, el deure d'aquestes administracions és planificar, és controlar, és decidir, és avaluar, però com que no disposen de mitjans, perquè estan retallats, com que no disposen de la competència, perquè tot aquest seguit de decisions es prenen en les altes esferes, normalment, polítiques, doncs, deixen de fer aquesta feina que és bàsica. Per tant, administracions relacionals que compten amb unes externalitzacions de, aproximadament, 300 milions d'euros, que no és poc.

Després, doncs, administracions que estan fent viure un moment d'or a les consultores i a les empreses que es dediquen, d'alguna manera, a dissenyar la implantació de les polítiques neoliberals en la nostra casa. L'altre dia ho comentava quan la senyora Ortega presentava el pla, i vostès les deuen conèixer millor que jo, ja que, gràcies al seu Govern, han guanyat milions de milions, que són Deloitte, KPMG, PriceWaterhouseCoopers i Ernst & Young, que són les quatre consultores que a més a més compten en els seus equips directius amb directius del seu partit i que, en tot cas, doncs, estan dissenyant, com he dit, aquestes polítiques antisocials, antifuncionàries i antifunció pública.

Després, què més ens ha aportat la nova gestió pública? Doncs, ens ha aportat una cosa molt simple: confondre el mitjà amb la finalitat. I és que la senyora Ortega i els conformadors de la funció pública ens esteu venent eficàcia i eficiència com a finalitat, i eficàcia i eficiència, en tot cas, han de ser un mitjà, mai una finalitat. La finalitat no la diuen clarament; és molt simple: la finalitat és abaratir costos i fer-ho a costa dels sous de les treballadores i dels treballadors públics. Còpia ridícula de la terminologia que es fa servir en l'empresa privada aplicada a la gestió pública. I dic «còpia ridícula» perquè és un exercici d'isomorfisme institucional que qualsevol manual que llegeixin diu que és ridícul i que a més a més no és sostenible.

Desregulació i creació d'estructures i de personificacions per allunyar-se cada cop més del control de les administracions públiques. I això és el que ens ha portat la xacra de la corrupció, que ho estem veient cada setmana a la Comissió d'Investigació de la Sanitat, i que, en tot cas, a més a més, vostès fan apologia del no-control, apologia de la desregulació, apologia de la personificació i apologia de la cohabitació pública i privada.

Seguiré. Reducció del sou de les funcionàries i de les interines, reducció dels llocs de treball, i, en definitiva, com estem exposant, un disseny d'una funció pública al servei dels mercats, dotadora de recursos per a les empreses públiques, amb molt poques garanties de control i que col·loca les funcionàries en una situació molt precària i en una situació on no sé si vostès ho coneixen, però el 25 per cent de les persones funcionàries cobren menys de mil euros. Per tant, posem en la taula sobre de quin col·lectiu estem parlant.

Però nosaltres no parlem de revertir les retallades i que tot torni com estava, no és aquest el nostre model. Nosaltres parlem de revertir les retallades i parlem d'un canvi radical en l'Administració pública, de posar un topall als alts càrrecs –ara mateix, 1.600 alts càrrecs en l'Administració–, eliminar les externalitzacions, suprimir la indemnització per assistir a òrgans col·legiats, eliminació de les dietes, alts càrrecs que tenen dedicació exclusiva que compleixin la llei i no se dediquen a fer tasques de docència o a fer tasques privades, i, en definitiva, una gestió pública orientada a valors que nosaltres entenem que és necessària i per la qual nosaltres apostem, orientada a valors, com dic, igualtat, universalitat i, sobretot, gratuïtat.

I, en tot cas, redefinir el model de l'Administració pública, perquè, mentre aquest capitalisme continue en fase senil o almenys mentre no es reverteixi, la funció pública per a nosaltres és un reducte de garantia de drets, és un reducte de dignitat, i, per tant, és inacceptable les engrunes i l'estandardització de la misèria.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, bé, en principi, avui estem aquí per a la convalidació del Decret llei sobre règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de justícia destinat a Catalunya, i sembla que els grups parlamentaris o la majoria de grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula han utilitzat aquests deu minuts per intentar interpel·lar el conseller de Justícia sobre temes de funció pública, quan la setmana passada vam tenir la compareixença de la vicepresidenta del Govern, aquí, al Parlament, en comissió, i va fer l'exposició del Pla de funció pública. Per tant, crec que ens hem de centrar en el tema que ens pertoca avui, que és simplement la convalidació del decret llei.

El conseller ja ens ha explicat d'on ve aquest decret llei, la diferència que hi ha hagut que ens hem trobat i les incorporacions que s'han donat amb el decret llei. Jo, simplement, destacar quatre coses.

Què ens trobem ara per ara? Ens trobem en un cas que, si hi ha una incapacitat temporal, des del primer dia fins al quart i a partir del 181 dia fins al vint-i-quatre mes no es pot percebre el 100 per cent de les retribucions tal com estava regulat anteriorment.

El reial decret què preveu? Que en cap cas els funcionaris adscrits als règims especials de la seguretat social gestionats pel mutualisme administratiu poden percebre una quantitat inferior a la que correspon als funcionaris adscrits al règim general de la seguretat social en el cas de les contingències comunes.

Per tant, aquesta equiparació és necessària com a conseqüència de les darreres modificacions que va introduir el Reial decret 20/2012, de 13 de juliol, que va alterar substancialment el règim de la prestació econòmica dels empleats públics en situacions d'incapacitat temporal.

En aquest cas els supòsits regulats –ja s'han anomenat– són supòsits molt clars i determinats, com són l'embaràs, les situacions derivades de violència de gènere, les situacions que comportin una hospitalització o intervenció quirúrgica i totes les situacions derivades de processos oncològics.

Les situacions d'intervenció quirúrgica o hospitalització, sempre que es pugui demostrar que la incapacitat ve donada pel fet del procés patològic, sempre quedaran regulades.

Ja per anar acabant la meua intervenció, perquè, bàsicament, considero que el que hem de regular i hem de tenir en compte és la situació en què es troba ara el personal al servei judicial de l'Administració de justícia, recordar que el 10 d'abril del 2013 vàrem aprovar en aquest Parlament el Decret llei 2/2013, de 19 de març, que recollia la modificació del règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes, amb la majoria de vots favorables en aquesta cambra. Per tant, sembla que avui, a dia d'avui, hi hagin alguns grups parlamentaris que això ho tinguin oblidat, però de totes maneres existeix l'hemeroteca per a això.

La convalidació d'aquest decret beneficia de manera directa tots els funcionaris de l'Administració de justícia que pertanyen als cossos de gestió i tramitació processal, així com als cossos d'auxili judicial i als metges forenses destinats a Catalunya, i que, a partir del 29 de juny, veuen millorada la seva prestació econòmica en el cas de causar baixa per malaltia o accident professional, de manera..., en els casos recollits pel decret llei que estem en l'intent de convalidació.

Si no es convalida aquest decret llei, aquest col·lectiu de personal no podria veure complementada la prestació en situació d'incapacitat temporal per contingències comunes o en cas d'accident laboral, de manera que se'ls aplicaria de nou el règim previst amb caràcter general al Reial decret 20/2012, que regula un nou règim de prestació d'incapacitat laboral, és a dir, sols percebrien el primer i el segon dia de baixa, de situació d'incapacitat temporal, el 50 per cent de les retribucions, i del quart al vintè dia, el 75 per cent de retribucions.

Per tant, la convalidació del decret llei permetrà, en els supòsits que abans hem esmentat i que estiguin degudament justificats, que el funcionari pugui percebre

el 100 per cent de les retribucions tant bàsiques com complementàries, com, si s'escau, la prestació per fill a càrrec, prenent com a referència les que es percebien el mes anterior a aquell on va tenir lloc la seva incapacitat.

Aquesta millora també s'aplicarà en els supòsits d'incapacitat temporal derivada de contingències professionals, que es complementarà també des del primer dia.

Ja per acabar, fer referència per al·lusions..., ja no agafaré el fil després. Li recordo al diputat, que veig que ja està absent, del PP... Resulta que... (*Veus de fons.*) Ah, perdó –perdó. Com hi ha absència del PP; veig tres diputats a la sala... Recordar-li que qui no té voluntat de negociar és Madrid; desgraciadament qui no té voluntat de negociar és Madrid. Sí. M'està dient que estem arribant a una convalidació d'un decret llei sense negociació. Qui no té voluntat de negociació és Madrid. Li ho recordo.

I també li recordo que si els 16.600 milions d'euros que se'n van d'aquí, Catalunya, i no tornen es poguessin repercutir un 10 per cent sobre els funcionaris, els empleats públics, d'aquí, del país, de Catalunya, d'una altra cosa parlaríem.

I al diputat Vidal, estic totalment en desacord amb el que ha dit. Crec que ho entendre perfectament. Crec que qui està parlant aquí de classicisme són vostès; en el moment en què estem parlant de classicisme..., són vostès. En cap moment, quan estem parlant de funcionaris o d'empleats públics, podem parlar de classes, perquè aquestes persones han arribat al lloc on estan gràcies a un procés, a un procés que els ha derivat a poder adquirir la condició d'empleat públic.

I a la diputada de la CUP, només, i amb tot el «cariño» i respecte del món, dir-li que també en certa manera parla de classicisme en el moment en què fa referència sempre a les «treballadores públiques», i per mi són «empleats i empleades públiques».

Moltes gràcies, presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.*) Senyor Santamaría?

Sergio Santamaría Santigosa

Presidenta, por alusiones muy directas.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí. Bueno, en primer lugar, la panorámica del hemisferio permite ubicarme perfectamente. Entonces, antes de hacer esta clase de afirmaciones, es mejor mirar y no leer.

En cualquier caso, yo creo que es repetitivo el argumento que se utiliza. Yo no estoy hablando de negociar con Madrid; yo de lo que estoy hablando es de que el Departamento de Justicia lo que tiene que hacer es hablar con el colectivo, hablar con los sindicatos, escuchar sus reivindicaciones y no dar portazos.

Ahora, que usted quiere mezclar churras con merinas, y nos habla del espolio fiscal, hágalo, pero es que nadie les cree; nadie les cree porque es un argumento que no conduce a nada, que solo siembra crispación, división y enfrentamiento, y sigan por ahí, que al final acabarán estrellándose.

Nada más.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Acabat el debat, senyores diputades, senyors diputats, procedim a la votació. D'acord amb l'article 136.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 3/2013.

Comença la votació.

Ha estat convalidat per 107 vots a favor i 23 abstencions. En conseqüència, el Decret llei 3/2013 queda convalidat.

D'acord amb l'article 136.4 del Reglament i ateses les manifestacions d'alguns dels ponents del decret llei, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la seva tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, amb 57 vots afirmatius, 70 negatius i 3 abstencions, el decret llei ha quedat convalidat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Els faré una proposta, atesa l'hora d'aquest matí –la una del migdia. I, en lloc de passar al punt 5 i al punt 6, el que farem ara és passar als punts 8, 9 i 10, que són designacions. I, a continuació, faríem una o dues interpellacions. (*Pausa.*)

Procediment

per a elegir tres síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/09)

Per tant, comencem amb el punt vuitè, que és el procediment per elegir tres síndics de la Sindicatura de Comptes.

D'acord amb l'article 157 del Reglament i l'article 2 de la Llei 14/2005, de 27 de desembre, s'ha acomplert el tràmit de les compareixences dels candidats proposats pels grups parlamentaris davant de la Comissió d'Afers Institucionals en la sessió tinguda ahir, dimarts 16 de juliol.

Prego al secretari tercer que llegeixi els noms dels candidats proposats.

El secretari tercer

Gràcies, senyora presidenta. «Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa: Agustí Colom i Cabau.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió: Jaume Amat Reyero.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: Jordi Pons i Novell.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari Socialista: Miquel Salazar Canalda.»

La presidenta

Atès que els grups parlamentaris han demanat d'intervenir, obrim un torn d'intervenció per un temps límit de cinc minuts. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Presidenta, diputats, per part d'Esquerra Republicana voldríem manifestar la nostra sensació de fracàs col·lectiu de no haver estat capaços de reflectir amb una majoria prou àmplia, exactament de vuitanta-un diputats, de les tres cinquenes parts, tal com mos ho requereix la llei que determina i que regula la Sindicatura de Comptes..., no hem sigut capaços d'aconseguir aquell acord que es deriva de la distribució que seria lògica, que seria natural, que seria la que representa la pluralitat d'esta cambra, que seria la distribució corresponent per part de la llei d'Hondt; una distribució que, com bé és sabut, comportava una renovació que hauria de plantejar que les persones que s'incorporesen a la Sindicatura de Comptes o que es mantinguessen a la Sindicatura de Comptes fossen una d'elles en representació de Convergència i Unió, una d'elles en representació d'Esquerra Republicana i una d'elles en representació d'Iniciativa per Catalunya.

Per tant, no hem arribat a un acord que pogués reflectir esta pluralitat; esta pluralitat que d'alguna manera surt representada en funció de les últimes eleccions al Parlament de Catalunya. I, per tant, en este sentit, voldríem manifestar i posar de palès este sentiment de fracàs col·lectiu; un fracàs col·lectiu que d'alguna manera avui intentarem salvar com bonament podem, intentarem salvar amb un acord que de ben segur no reflectirà aquesta derivació del que determina la llei d'Hondt, però que d'alguna manera mos permetrà desencallar una renovació que després de sis mesos d'intents de diàleg..., que segurament hauria d'haver estat més fluid, segurament hauríem d'haver pogut tots plegats esmerçar més temps per acabar arribant a l'acord que abans hi feia referència.

Però, en tot cas, després de sis mesos, estem on estem. I entenem, des d'Esquerra Republicana, que a contracor, que a desgrat acabarem formant part i sumant-nos a una majoria de vuitanta-un diputats que permetrà portar a terme la renovació que li correspon a una sindicatura de comptes, a un òrgan tan important per al nostre país i especialment per als moments que estem vivint.

De ben segur que els motius pels quals no hem arribat a este acord al qual abans feia referència són diversos. I, en tot cas, i, d'alguna manera, per posar-hi alguna matisació a les paraules que abans hi feia referència, valdria la pena també ser-ne tots conscients i aprendre de cara al futur que, quan hi han dubtes, i que també els compartim, tot i que podríem arribar a ser fins i tot injustos en la manifestació d'estos dubtes, construir un acord tan complicat de tres cinquenes parts, que requereix vuitanta-un diputats, sobre dubtes segurament no és la millor manera i no és la manera més senzilla per arribar a acords tan amplis. Per tant, segurament de cara al futur hauríem de ser tots capaços d'eliminar els dubtes que de ben segur han dificultat que en estos moments poguéssim arribar a l'acord.

Per acabar, pensar, plantejar que el candidat que proposem renovar des d'Esquerra Republicana, en Jordi Pons, és una persona que ha portat a terme una feina extraordinària durant el seu període, durant la seva permanència a la Sindicatura de Comptes, una persona que ha fet allò que li correspon a la Sindicatura de Comptes, que és analitzar, que és investigar, que és treballar en pro i en virtut de la transparència comptable de les diverses administracions públiques del nostre país. I, per tant, en este sentit, confiar que les tres persones que sortiran elegides..., estem convençuts que tenen currículums adequats, currículums que permetran que la Sindicatura de Comptes afronte esta renovació amb totes les garanties i afronte esta renovació amb una bona predisposició i amb persones qualificades i perfectament preparades per a portar a terme aquesta funció.

I acabo lamentant una vegada més que tots plegats no hàgim sigut capaços d'arribar i aconseguir l'acord que corresponia.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, senyors síndics, senyores síndiques, avui parlarem, probablement, al llarg d'aquest temps que tenim, d'independència, parlarem d'objectivitat, es parlarà de neutralitat. Bé, tots aquests tres adjectius..., independència, neutralitat i objectivitat en dona que la Sindicatura de Comptes, per llei, per una llei que vam aprovar en aquest Parlament de Catalunya, és un òrgan col·legiat, és una institució col·legiada que pren les seves decisions en funció del treball que fan els equips de cada un dels auditors

o els auditors que coordinen els senyors síndics, i que, finalment, tots els informes s'aproven col·legiadament.

Retre comptes no és un problema, justament és tot el contrari; és una oportunitat perquè el sector públic de Catalunya millori, perquè el sector públic de Catalunya guanyi en eficàcia, guanyi en eficiència, guanyi també en transparència. I la Sindicatura de Comptes és un organisme que aporta justament transparència i rigor al sector públic de Catalunya.

I precisament per això la sindicatura no pot quedar bloquejada, no pot quedar subjecta a les tàctiques dels partits polítics. Aquests episodis de bloqueig ja els hem viscut històricament en aquesta institució. A finals dels noranta, principis del 2000, la sindicatura va estar per un període molt llarg de temps sense capacitat de fiscalitzar el sector públic del país justament perquè ens vam quedar fins i tot sense alguns dels síndics, malauradament, i no hi havia les majories qualificades per tirar endavant. No fa pas tant temps, d'això. L'any 2010 la sindicatura també va viure un procés d'aquestes característiques, perquè no hi havia manera de desencallar el procés d'elecció dels membres d'aquesta.

Avui escoltarem arguments. Ja els hem començat a escoltar en la sessió de control al president de la Generalitat. Però la realitat és que la llei que regula la sindicatura, que la vam aprovar entre tots i totes, els diputats i diputades, ens diu que la sindicatura ha de tenir..., o els síndics han de ser elegits per tres cinques parts dels diputats i diputades d'aquesta cambra, justament per evitar majories governamentals –del Govern o dels partits que donen suport al Govern–, perquè no imposin els seus criteris, i també per períodes que van més enllà del període concret d'una legislatura normal.

Avui alguns es presentaran com els campions de la transparència. La veritat, però, és que entre els uns i els altres ja portàvem moltes setmanes –sis mesos, s'ha dit, aproximadament– on hi havia una elecció..., o l'elecció dels membres que s'havien de renovar estava bloquejada. Hi havien candidats que –des del respecte professional i personal que almenys aquest diputat que els parla els té, perquè hi havia treballat des d'esferes diferents, ell des de la fiscalització i jo des del debat, i per tant sap que li tinc aquest respecte– no reunien aquesta majoria de tres cinques parts de la cambra.

Miri, jo no discutiré els termes de qui és més campió de la transparència. Ara, jo els vull preguntar: és que la resta de síndics i síndiques no fan exactament aquesta funció de fiscalització honesta i transparent del sector públic? Jo crec que la resposta és afirmativa. O és que algun dels informes que ha aixecat més polseguera en els darrers temps no l'ha fet un síndic que avui..., i que no està sotmès a renovació avui, però que està present allà a la tribuna? I la resposta és afirmativa. I, per tant, campions de la transparència, tots i totes.

El que no podíem permetre és aquesta situació de bloqueig. I, per tant, des d'aquest punt de vista, com que no hi havien les majories per tirar endavant aquesta elecció dels síndics que avui es presenten a la reelec-

ció, nosaltres, el nostre grup parlamentari, i ho vam dir ahir en la sessió de *hearing*, des del respecte professional i personal a cada un dels candidats, farem una proposta de recolzament del senyor Amat, del senyor Pons i del senyor Salazar.

Gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyor conseller... I també donar la benvinguda als membres de la Sindicatura de Comptes que avui ens acompanyen.

Avui, malauradament, haurem de fer una intervenció crítica, en el sentit que, com ja han intervingut altres diputats, vostès saben que la Llei de la Sindicatura de Comptes va intentar fer majories reforçades precisament a favor de la democràcia i a favor d'arribar a acords. Malauradament, avui no hem arribat a un acord. I això diu molt poc de la feina i de la tasca d'aquest Parlament.

Algú ens parlava –el diputat d'Esquerra Republicana– de fracàs col·lectiu. Jo crec que en aquest sentit la Sindicatura de Comptes, doncs, s'ha..., diguem-ne, està amb el fracàs col·lectiu que suposa aquest Govern; fracàs col·lectiu d'aquest Govern i fracàs col·lectiu també d'aquest Parlament en el que és la renovació de la Sindicatura de Comptes.

I renovarem un òrgan que no és un òrgan més; és un òrgan important. Parlarem de transparència i parlem de transparència. Un òrgan important per a la transparència, per al control de la nostra democràcia. I ho farem amb polèmica. I aquesta polèmica no és la millor imatge que podem donar avui en dia als ciutadans.

La pregunta que ens hem de fer és: és aquest el Parlament que ha de fer, ha de debatre, ha d'arribar a acords i ha d'aprovar una llei de transparència? Si en un dels òrgans més importants, que és la Sindicatura de Comptes, per a la transparència i els ciutadans, no podem arribar a un acord!

Algú deia avui a la sessió de control i posava el cas paradigmàtic de la transparència del Parlament de Catalunya en contra d'altres transparències, altres lleis del Govern de l'Estat. Doncs, al Govern de l'Estat ja tenim una llei de transparència, i aquí veiem que en la renovació d'un dels òrgans més importants no podem ni arribar, ni assolir acords.

Per tant, avui no es tracta ni s'ha de tractar ni podem donar la sensació als ciutadans que hem d'escollir entre quotes. Avui el que hem d'escollir és com podem posar a la Sindicatura de Comptes les millors persones per poder portar a terme la funció de control que han de fer. I per fer-ho tot el dubte ha de quedar fora. I avui amb la votació, malauradament, molts ciuta-

dans, després de sentir, després d'escoltar, després de veure, després de, doncs, com deia, escoltar les intervencions, tindran molts dubtes amb la renovació de la seva Sindicatura de Comptes, i no podem crear dubtes sobre un òrgan tan important com la Sindicatura de Comptes.

Per tant, nosaltres, els populars catalans, des del Partit Popular de Catalunya, sobretot avui, en una data molt important, que parlem de transparència, després de conèixer per exemple l'informe del jutge instructor sobre el cas del 4 per cent, el cas Palau, avui el que hem de donar és una imatge de transparència a la ciutadania. I no podem acceptar ni vetos ni enrocaments que portin a la sindicatura un bloqueig, com deia el diputat socialista, un bloqueig d'altres èpoques, sinó que el que hem de fer és escollir les millors persones.

Per tant, en conseqüència, senyora presidenta, ja li anuncio que els populars catalans, el Grup del Partit Popular català s'abstindrà en aquesta votació, perquè no volem entrar en enfrontaments que no condueixen ni el Parlament de Catalunya ni la sindicatura enlloc i perquè nosaltres el que volem és, ja que no hem tingut, no hem pogut tenir un govern dels millors, doncs, almenys tenir una sindicatura dels millors.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyor conseller.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, membres de la Sindicatura de Comptes, som a punt de realitzar una votació que evidentment no és cap tràmit. La ciutadania viu aquests dies amb indignació les informacions sobre el cas Bárcenas, sobre el cas Palau de la Música o sobre el cas dels ERO d'Andalusia. Tots tres estan relacionats amb presumptes casos de corrupció a les administracions públiques i a partits, i posen en crisi les institucions i la credibilitat de governants. I en aquest context el Parlament renova tres membres de la Sindicatura de Comptes, que segons l'Estatut és l'òrgan fiscalitzador extern dels comptes de la Generalitat, dels ens locals i de la resta del sector públic, un organisme de control. Avui, doncs, el Parlament té una responsabilitat afegida per situar-se a l'alçada de les demandes ciutadanes de transparència. Però avui el Parlament de Catalunya i, més concretament, alguns grups polítics estan a punt de fer el ridícul i, el que és més greu, de llançar a la societat el missatge que, en lloc de transparència, es vol obscuritat.

Primer hi ha un aspecte de forma. Segons el mètode d'elecció aplicat sempre fins ara, correspon als grups parlamentaris, en funció dels resultats de les darreres eleccions, proposar candidats als organismes nomenats pel Parlament. Això no té discussió. A Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa

li correspon proposar un candidat, que evidentment, com tots els altres proposats al llarg dels darrers anys, ha d'obtenir el suport del Ple del Parlament. És el mateix sistema que explica que en el punt següent de l'ordre del dia aparegui un únic candidat, presentat pel PSC, per cobrir una plaça al Consell Social de la Universitat de Barcelona, per cert, l'excalde de Barcelona, Jordi Hereu.

Segon aspecte, el de fons. Convergència i Unió veta el candidat proposat per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Agustí Colom, professor de teoria econòmica de la Universitat de Barcelona i que ja va ser síndic en el període 2004-2011. Llavors ningú el va vetar, ningú no va discutir ni els seus mèrits ni la seva preparació. Ara, en un fet insòlit i sense precedents, se'l veta. Per què? Què ha passat? Doncs, que el senyor Agustí Colom va exercir el seu càrrec amb submissió a l'ordenament jurídic i amb total independència respecte dels òrgans i ens públics que té subjectes a fiscalització, tal com estableix l'article 1.3 de la Llei de la Sindicatura de Comptes. Per això, entre molts altres informes, el síndic Agustí Colom va elaborar l'any 2006 un informe sobre irregularitats a Centres Mèdics Selva Maresme, conegut com «informe Crespo». La Sindicatura de Comptes ha reconegut que va utilitzar una via insòlita per arxivar l'informe. Abans-d'ahir el senyor Crespo es va poder explicar en el marc de la comissió d'investigació sobre la sanitat; l'exsíndic Colom no va poder fer-ho, perquè la seva presència a la comissió havia estat vetada prèviament per Convergència i Unió i pel PSC. El senyor Colom ha estat vetat avui per tornar a la sindicatura, perquè és incòmode per als que no volen transparència, perquè ha destapat temes que alguns no volien destapar. I, diputats i diputades, vostès saben que és així. Veten una persona per haver exercit el seu càrrec amb dignitat, el Parlament veta una persona competent perquè molesta.

I el PSC fa d'escolanet de Convergència i s'emporta una recompensa esquifida: proposar un candidat que no li correspon. A molts socialistes avui els caurà la cara de vergonya. El senyor Navarro ha afirmat abans que el president Mas no entén la situació del país, però vostè tampoc l'entén, senyor Navarro. I que ningú no s'equivocui: això no és una baralla entre PSC i Iniciativa per un càrrec. (*Remor de veus.*) No, perquè si el tema fos el càrrec hauríem acceptat canviar el candidat, senyor Lucena; miri que fàcil. Això és una polèmica entre els que reclamem claredat i els que prefeixen mantenir en un to baix i submis les institucions que han de controlar l'Administració. I la ciutadania sap perfectament què vol dir això.

Respecto massa el president Mas per pensar que ell es creu de veritat que el problema és de manca de comunicació entre el senyor Herrera i el senyor Turull. Durant els darrers mesos el senyor Herrera n'ha parlat amb el senyor Homs, i el senyor Mena –i vostè ho sap, senyor Turull– n'ha parlat amb vostè. I la resposta sempre ha estat la mateixa: «Si és l'Agustí Colom, no.» O no és veritat?

El fet que ara viurem és un precedent mortal per a la credibilitat de les nostres institucions, perquè és un

avís. A partir d'ara un síndic de comptes o un membre del Consell de Garanties Estatutàries sap que no pot ser reelegit si es mostra massa crític, massa diligent o massa independent en l'exercici de les seves funcions. Avui potser Convergència i Unió aconseguirà vetar el senyor Agustí Colom, i potser el PSC, fent un gran sacrifici per les institucions, obtindrà un lloc que no li correspon a la Sindicatura de Comptes. Però tots els que participin en aquesta operació mesquina contribuiran a la pèrdua de credibilitat d'aquest Parlament.

Motles gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gracias, señora presidenta. Decía esta mañana el señor Herrera en la sesión de control que una de las conclusiones de la cumbre anticorrupción era fortalecer la Sindicatura de Cuentas. Pues vean: papel mojado. Hoy procedemos a la renovación de parte de la composición de la Sindicatura de Cuentas y, lejos de fortalecerla, tal y como se exigía en esa cumbre anticorrupción, volveremos a ser testigos de su politización; aquí hemos visto la batalla de cuotas de la que estamos siendo testigos. Un organismo que en el actual contexto de continuos escándalos de corrupción que afectan al partido del Gobierno se hace más imprescindible que nunca que sus candidatos, aspirantes a síndicos, accedan con una profunda vocación de servicio, con objetividad, a la transparencia y a la imparcialidad para hacer la fiscalización de las cuentas públicas tal y como demanda la sociedad actualmente.

Por eso des de Ciudadanos no vamos a cuestionar sus méritos académicos, que sin duda los tienen, pero sí vamos a exigirles un plus, un plus en su capacidad crítica, un plus en su objetividad, en su imparcialidad, en la neutralidad de la que hablaba el diputado socialista, imprescindibles para cualquier candidato. Eso además viene justificado por su suculenta remuneración. De ahí nuestra perplejidad que ayer, durante la celebración del *hearing*, a preguntas de esta diputada uno de los candidatos manifestara sin rubor su militancia política en el PSC. Esa militancia política es precisamente la que nos hace dudar de esa imparcialidad, de ese plus de imparcialidad que nosotros le exigimos. Esa declaración de que se sentía incluso confortable con su militancia es la misma que nos hace a nosotros sentirnos incómodos con su presencia en la sindicatura y cuestionarnos si verdaderamente en un futuro su gestión no atenderá más a criterios partidistas que a criterios de imparcialidad, en beneficio de la transparencia.

La Sindicatura de Cuentas no debe reproducir nunca los equilibrios políticos y parlamentarios que se dan aquí; debe estar formada por profesionales imparciales, por grandes profesionales que atiendan precisamente a esos criterios de objetividad e imparcialidad.

Poner en tela de juicio esa capacidad crítica de sus miembros, que han de estar al servicio de la transparencia y de la fiscalización de las cuentas públicas, es lo que no podemos permitir.

Es muy sospechoso que de los 680 informes emitidos por la sindicatura de cuentas, según trascendía ayer, dos fueran desestimados y archivados; casualmente, uno, el informe Crespo. Uno de ellos, relativo a las irregularidades del Consorcio Sanitario del Maresme, cuya investigación reabre posteriormente la fiscalía y hoy ha sido objeto de análisis en una comisión de investigación, que ha puesto también bajo sospecha el conjunto de la gestión pública de la sanidad catalana.

A la vista de estas afiliaciones políticas de los candidatos que hoy se presentan y que además admiten sin ningún tipo de rubor, Ciutadans no está dispuesto a contribuir a defraudar el espíritu de lo que fue y para lo que se creó la Sindicatura de Cuentas, que no es otro que atender a esa fiscalización de las cuentas públicas con criterios de imparcialidad, de transparencia, de objetividad y de neutralidad, que alguien que tiene filiación política estamos seguros de que podemos dudar de que atienda precisamente a esos criterios y que pueda atender mejor a criterios partidistas o a presiones que en el futuro se puedan producir. De lo contrario, y si no es así, podemos atender también a las recomendaciones que ha hecho el Gobierno del Estado: poner en tela de juicio la función real de la Sindicatura de Cuentas, y podemos cerrarla.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, breument. No posem en cap moment en judici la capacitat de tots i cadascun dels membres, com dels candidats. Per tant, no parlarem d'això.

En tot cas, nosaltres som convidats de pedra en aquest debat. Oficialment té, el Parlament, la potestat de proposar uns candidats, valorar les seves competències i, en funció d'això, triar els membres de la sindicatura, en funció de tot el que puguin aportar. Això ho deu dir el paper, eh? En tot cas, a nosaltres ningú ens ha vingut a parlar ni de candidats ni de no-candidats...

I, en tot cas, aquí el que s'ha sentit, tant pel que llegim de la història de l'elecció dels membres de la sindicatura com pel que ha explicat el mateix portaveu d'Iniciativa que ha vingut a parlar aquí..., proposen, ha dit, el PSC, un candidat que no els correspon, perquè òbviament hi ha un repartiment proporcional o no proporcional de candidats, i, per tant, cadascú hauria de poder nomenar el seu amb relació a aquest repartiment. Però, per tant, el procediment pel qual de forma formal s'hauria de fer passar aquests candidats a tot el Parlament i sotmetre'ls a discussió i, per tant, triar a partir de criteris d'objectivitat, això no s'ho creu ningú. I, a més a més, no s'ho creu ningú perquè, a més a

més, mirant les filiacions polítiques de cadascun dels síndics, és que es pot determinar, bàsicament..., tenen carnet gairebé tots, de partit, dels candidats que ara es proposen. (*Remor de veus.*) Sí, excepte el vostre. Ja està. Excepte el que proposa Esquerra Republicana. Però els altres sí que els tenen: d'Unió, d'Iniciativa i del PSC.

Hem de pressuposar que el candidat que proposa Iniciativa és millor i garantirà més objectivitat? O el que hem de fer respectar és el dret d'Iniciativa, pel repartiment aquest, a també tenir la seva part de pastís? (*Remor de veus.*) Em permeten, si us plau? (*Pausa.*) Hem de pressuposar que, pel fet de ser proper a Iniciativa, tindrà més ull clínic per no girar, com han dit, la cara als casos? O això ho comparteixen tots els membres? Perquè l'ull clínic també el podríem qüestionar, el mateix que té Iniciativa, que ha sortit aquestes setmanes a la comissió de caixes d'estalvi, a l'hora d'avaluar determinats directors.

En tot cas, el que sí que marca la diferència entre aquest candidat que en queda exclòs i els altres és, justament, l'informe Crespo; és l'informe Crespo, que és una qüestió de plena actualitat política, que posa «en entredit» una gestió, un sistema de gestió construït al llarg dels anys, en la mateixa cultura de la Transició que reparteix la Sindicatura de Comptes per partits, la mateixa cultura de la Transició que reparteix el pastís, els pactes, la bona entesa per repartir-se determinats favors, silencis i càrrecs en aquest país des de fa tants anys. I jo no sé si estan tristos per quedar-se'n fora i no tenir contacte directe amb la informació que es tracta a la Sindicatura de Comptes –em semblaria lícit, però en tot cas és molt particularista–, o estan tristos perquè s'ensorra un model de país i es va tancant el pacte de la Transició, amb cada vegada menys forces, amb cada vegada més autodefenses, o no haurien d'estar, en tot cas, feliços perquè s'ensorra el vell règim; ells mateixos es tanquen, amb cada vegada menys controls i menys obertura del pacte de la Transició, que cada vegada compta amb menys suports i amb menys membres.

I aquesta és la nostra posició. Nosaltres, convidats de pedra: què tal ha anat el pacte de càrrecs a la sindicatura?, com ho han fet?, què tal ha anat? Ha anat fatal, perquè, en tot cas, només han pactat aquells que tenen tros de pastís en la sindicatura, és a dir, aquells que han pogut autopactar-se, autoassignar-se un membre de la sindicatura. S'està desmuntant la cultura del pacte de la Transició, i jo, francament, o nosaltres, francament, més que entristir-nos aquesta realitat, ens reconforta saber que el vell règim i les velles pràctiques cada vegada estan més aïllats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Membres de la sindicatura, bon dia. Bé, almenys el senyor Jaume Bosch no

ha vingut a dir que havíem mentit; li ho agraeixo, perquè, doncs, abans per part d'algú s'insinuava que havíem mentit.

Jo no crec que avui sigui un fracàs col·lectiu. El que crec que és un fracàs col·lectiu hauria estat el bloqueig d'una institució com la Sindicatura de Comptes.

Segona qüestió. Convergència i Unió té cinquanta diputats. Dir que Convergència i Unió veta un síndic és no entendre absolutament re, perquè encara sobren vuitanta-cinc diputats. I se'n necessiten vuitanta-un. Per tant, nosaltres no és que vetem, és que no estem en condicions de vetar absolutament res.

Sí que és veritat, nosaltres des del primer vam reconèixer la iniciativa de proposar candidat a Iniciativa per Catalunya i vàrem –i no és aquí, i em sap greu que no sigui aquí– avisar: «Ens agradaria que fos de consens, i nosaltres» –per molts motius que després, en tot cas, comentaré– «aquesta persona» –nosaltres, amb cinquanta diputats– «no la votarem.» Al cap d'un temps se'ns diu: «És igual; nosaltres tirem pel dret.» Dic: «Doncs, d'acord. Tireu pel dret. No fa falta, si no fan falta els cinquanta diputats.»

A la Junta de Portaveus el senyor Mena demana que això vagi a l'ordre del dia. Diem: «Nosaltres no ens hi oposarem. Si els cinquanta diputats de Convergència i Unió no fan falta, nosaltres no ens hi oposarem.»

Sortint de la sindicatura, jo parlo amb vostè i li explico on està el problema. Sortint un dia del Parlament, me'l trobo a vostè i jo li explico on està el problema. El senyor Herrera parla amb el conseller Homs. El conseller Homs em truca i li dic: «El Joan Herrera que em truqui, que em truqui i en parlem.» Perquè, senyor Herrera, la Sindicatura de Comptes que vigila el Govern es pacta al Parlament, no es pacta amb el Govern; es pacta amb el grup parlamentari. (*Alguns aplaudiments.*) A veure si n'aprenem, d'això.

Per tant, escolti, a vostè potser li queien els anells o el que fos; vostè no m'ha trucat. No deu tenir tanta transcendència. Però li puc ben assegurar que jo, quan hi ha un tema molt important per al meu grup, parlo amb els presidents dels altres grups parlamentaris.

Segona qüestió. Escolti, ja li dic que de veto, re. Però jo els faig una pregunta. Vostès van votar el senyor Puigdollers? El van votar? Perquè hi havia un... Van votar-lo o no el van votar? (*Pausa.*) No van votar-lo. Vostès van votar la senyora Balseiro? Van votar-la? Tocava proposar-la al titular...? O a la senyora Servat, la van votar? (*Pausa.*) El senyor Morillas, el van votar? (*Remor de veus.*)

A sant de què nosaltres hem de fer allò que vostès no han de fer mai? Què ens obliga a nosaltres a votar un candidat que proposen vostès (*aplaudiments*) quan vostès mai voten...? (*Pausa.*) Quan vostès... Què ens obliga a nosaltres a votar el seu candidat quan vostès no han votat mai els nostres candidats? Però no de la sindicatura; ni del CAC, ni del Consell de l'Audiovisual, ni de re de tot això. O sigui, vostès poden fer el que els agradi. Ara, quan toca el seu candidat, tothom s'ha de posar dempeus, que s'ha de votar el candidat

d'Iniciativa per Catalunya. Home, això (*aplaudiments*) arriba un punt que, permetin-me, no, no daixò.

Per què no van votar la senyora Balseiro, o Servat, o el senyor Morillas o el senyor Puigdollers? Que els feia por que miressin els seus «estropicis» durant l'època del tripartit i els feia por que els vigilessin molt? Era per això que no els van votar? Perquè, clar, segons la seva teoria, quan no es vota el seu candidat és que volem mirar cap a un altre cantó.

No tenen autoritat moral per venir a fer aquest discurs. El consens, quan un vol el consens no va amb una piconadora. Cal una mica més de sensibilitat. I li'n podem parlar per experiència, que portem dues legislatures sense majoria. Quan vols consens, vols consens i en parles. Perquè jo, senyor Herrera, l'únic que he sentit de vostè després que jo digués al senyor Homs que vostè em truqués és una roda de premsa, que ha dit: «De Convergència i Unió no n'esperem res, apellem als socialistes.» Doncs, si no n'esperen res, què vénen a exigir avui aquí?

Mirin, senyors d'Iniciativa, saben què passa? El problema del senyor..., el problema..., perquè aquí tothom ha fet com si fos una cosa. Nosaltres, dret de veto, no en tenim; tenim cinquanta diputats, en queden vuitanta-cinc. El senyor Colom no és un tema que a Convergència i Unió no ens agradi: no ens agrada a Convergència i Unió, per mil motius; no agrada a Esquerra Republicana; no agrada al PSC... No, no han aconseguit els vuitanta-cinc. No és un tema de Convergència i Unió, no s'equivoquin. Alguna cosa deu haver passat respecte a l'actuació del senyor Colom a la Sindicatura de Comptes.

Compte, senyor Herrera, compte, que, de vegades, actuar amb aquesta superioritat moral, doncs, els pots fer males passades. Jo crec que avui es pensaven que ningú s'atreveria amb vostès, els campions de la transparència.

Avui, l'únic que fem nosaltres és allò que vostès sempre han fet amb els candidats que ens pertocava proposar a nosaltres i que no ens els han votat mai.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*) Senyor Bosch?

Jaume Bosch i Mestres

Dues qüestions... Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Dues qüestions molt ràpides. Senyor Turull, vostè se'n recorda, que el seu grup es va abstenir en els candidats

que vostès havien proposat per al Consell de Garanties Estatutàries? Vostè se'n recorda, d'això? Home!

Miri, vostè i nosaltres sabem que el motiu pel qual es veta, perquè és un veto, el senyor Agustí Colom és el tema de l'informe Crespo. (*Remor de veus.*)

I al diputat de la CUP li voldria dir una cosa. Vostès no han presentat candidat perquè no tenen prou diputats per presentar-lo. Però, senyor Arrufat, no s'equivoqui d'adversari. Vostè el que no ha explicat és si votarà el senyor Agustí Colom o no el votarà. I això és l'important.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Passem, doncs, a la designació. La votació es farà electrònica i secreta, d'acord amb l'article 90.1, lletra c, del Reglament. Els recordo que segons l'article 18 de la Llei de la Sindicatura de Comptes es requereix una majoria de tres cinquenes parts per a l'elecció dels síndics de la Sindicatura de Comptes, que vol dir vuitanta-un diputats. Prego als serveis de la cambra que adoptin les mesures tècniques necessàries per garantir el secret de la votació.

En primer lloc, votem el candidat Agustí Colom i Cabau.

Comença la votació.

Atès que no ha assolit la majoria requerida, aquesta candidatura resta rebutjada.

Procedirem, doncs, a la votació del següent candidat, el senyor Jaume Amat i Reyero.

(*Forta remor de veus.*)

Comença la votació.

Atès que s'ha assolit la majoria requerida, queda designat el senyor Jaume Amat.

Votem ara el candidat senyor Jordi Pons i Novell.

Comença la votació.

Atès que s'ha assolit la majoria requerida, queda designat el senyor Jordi Pons.

Votem ara el candidat senyor Miquel Salazar Canalda.

Comença la votació.

Atès que s'ha assolit la majoria requerida, queda designat el senyor Miquel Salazar.

Vist el resultat de les tres últimes votacions, queden designats per ocupar les vacants com a síndics de la Sindicatura de Comptes l'il·lustre senyor Jaume Amat, l'il·lustre senyor Jordi Pons i l'il·lustre senyor Miquel Salazar, als quals dono la meua felicitació.

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona (tram. 284-00007/10)

Passem ara al punt novè de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona.

En compliment de l'article 82.a de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, passem a la designació. El candidat proposat pel Parlament al Consell Social de la Universitat de Barcelona és el senyor Jordi Hereu i Boher.

Si no hi ha cap inconvenient, es pot fer aquesta votació per assentiment? (*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. No, nos gustaría votar.

La presidenta

Estic cridant a votació.

(*Pausa llarga.*)

Es farà també per votació electrònica i secreta.

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació del membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona. I ha estat proposat el senyor Jordi Hereu.

Comença la votació.

Amb 106 vots a favor, 3 en contra i 9 abstencions, queda designat com a representant del Parlament al Consell Social de la Universitat de Barcelona el candidat esmentat.

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00008/10)

Passarem al punt desè de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir el membre del Consell Social de la Universitat de Girona.

El candidat proposat pel Parlament al Consell Social de la Universitat de Girona és el senyor Manuel Ibarz Casadevall.

Procedirem també per votació electrònica i secreta.

(*Pausa llarga.*)

Iniciem la votació.

Comença la votació.

Ha estat votat per 105 vots a favor i 12 abstencions.

Queda designat, doncs, com a representant del Parlament al Consell Social de la Universitat de Girona el candidat esmentat.

Interpellació

al Govern sobre els clubs esportius (tram. 300-00077/10)

Passarem ara al següent punt de l'ordre del dia, i substanciaré una sola interpellació –una sola interpellació–, que serà la del punt onzè, interpellació al Govern sobre els clubs esportius, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich.

(*Pausa.*)

Maria Senserrich i Guitart

Molt honorable vicepresidenta, consellers, diputats, diputades, honorable conseller Homs, avui en Ramon, com cada dimecres, anirà a buscar els nens i nenes a Sant Pere per anar a jugar a futbol a Sant Martí, on entrenaran, i aprendran valors tan importants com compartir, l'esforç, el treball, la disciplina, el treball en equip, al mateix temps que s'ho passaran bé amb els seus amics del seu poble i dels pobles veïns. Quan acabin, al vespre, tard, el Ramon els tornarà a casa amb les seves famílies. I quan arribi el cap de setmana els acompanyarà a jugar els partits de les seves corresponents categories. I, tant si guanyen com si no, l'esforç haurà valgut la pena, i es mereixeran que en Ramon, a aquests nois i nenes, entremaliats o no, els compri un gelat o algun altre premi pel que han fet durant aquell cap de setmana. Cada setmana. I ho fa encantat. Ho fa amb temps..., que destina moltes hores a la canalla del poble, sense res a canvi, només el somriure i l'alegria de veure'ls créixer, i, especialment, veure com els seus propis fills estan orgullosos d'ell, perquè és el seu pare. I el club, en agraïment, i per cobrir una mica les despeses que suposa la feina del Ramon, dels desplaçaments, de la benzina, del gelat dels nens, etcètera, li paguen uns quaranta euros al mes.

O la Sònia, a punt d'acabar la carrera, que al mateix temps també entrena l'equip de rítmica del seu poble, perquè al seu dia ella, no fa pas massa, també era de l'equip amb aquestes noies. I li encanta poder anar dos cops per setmana al poliesportiu del poble. O les més petites les pren emocionades per començar la classe, per a elles és un exemple, i a ella li permet retornar al club allò que al seu dia li van donar a ella mateixa i li van ensenyar.

Com veuen, podria estar tota la intervenció esmentant exemples de casos reals que succeeixen a tots els pobles del nostre país, cada dia a tots, i cada un de nosaltres en coneixem i en sabem, i segurament molts de vostès en aquesta cambra estan pensant en aquell club del seu poble, ja sigui al Bages, sigui a Rubí, sigui a Terrassa, a Vilafranca o a Vilademuls, moltes i moltes poblacions que vostès coneixen i hi viuen. Aquests clubs i les persones que en formen part durant anys han donat lloc a un teixit associatiu dins del món de l'esport que actualment dóna lloc a més de 17.000 clubs esportius, 69 federacions i 45 consells esportius. I, gràcies a això, milions de nens i nenes, nois i noies i adults hem practicat i practiquem l'esport amb total normalitat sense haver de ser esportistes d'elit.

I no ens equivoquéssim: aquests clubs esportius catalans no serien el que són sense els voluntaris que ho fan possible, com el Ramon o la Sònia. Sense voluntariat no podem entendre l'esport com l'entenem. De fet, els últims temps estem molt acostumats a parlar de l'estat del benestar –això tan preuat que tots defensem–, de la seva sostenibilitat, de quin futur tindrà. Doncs jo els puc avançar, avui aquí, que sense el pilar de l'esport dins l'estat del benestar, com a eina de cohesió social, d'integració, de salut, de base de valors fonamentals com l'esforç, el fet de compartit, el treball en equip, l'ordre, la disciplina, és a dir, tal com l'hem construït i és avui en dia, no tindrem un estat del benestar digne d'un país avançat com és el nostre. I si, a més, com a país volem tenir oportunitats dins del món hem de comptar amb l'esport com una gran eina de projecció internacional.

Catalunya, amb només 7 milions i mig d'habitants, és capaç de tenir grans esportistes d'elit, tenir clubs mundialment reconeguts i, fins i tot, som capaços d'atraure esdeveniments esportius d'alt nivell internacional. Qui no recorda els Jocs Olímpics? A més, model, exemple a seguir per la capacitat de mobilització de voluntari, més de trenta mil voluntaris va tenir aquest esdeveniment; o els esperats Jocs del Mediterrani, a Tarragona, o, sense anar més lluny, els campionats mundials de natació que se celebraran a Barcelona els propers dies.

Segurament també s'estaran preguntant per què els dic tot això? Doncs, perquè ens trobem que tot això, que entre tots hem construït, està en perill. A les darreres setmanes alguns clubs esportius de Catalunya, sense ànim de lucre, han patit com des de la Inspecció de Treball i Seguretat Social de l'Estat es fiscalitza d'una manera desproporcionada mai vista i arribant a situacions i sancions gens agradables. I això ha despertat una gran inquietud dins del sector.

Més d'un centenar d'inspeccions ens consta que només a Catalunya s'estan duent a terme o s'han dut a terme. Això ens preocupa i molt. I, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com que ens preocupa aquesta situació i que es posi en perill la feina que fan el Ramon i la Sònia i moltes persones com ells, i que tinguin problemes per poder fer allò que amb estima i passió fan cada dia de la seva vida. I ens preocupa que es posi en perill que milers de nens i nenes, nois i noies, no puguin gaudir de l'esport amb la intensitat que el nostre sistema esportiu català ha permès fins al dia d'avui, que permet que, des de qualsevol racó del nostre país, tots tinguem accés a aquest pilar bàsic de l'estat de benestar que és l'esport. I ens preocupa que es posi en perill el voluntariat dins l'esport com l'entenem a Catalunya. I ens preocupa que es posin en perill molts d'aquests clubs, molts d'ells institucions centenàries, com el Sant Andreu, lligats a un territori i a una zona, i que la seva pèrdua suposaria perdre una part de la nostra història.

I des de Convergència i Unió, conseller, estem treballant molt per evitar aquest dany irreparable, però és per això que l'interpel·lem avui aquí, per saber quines són les actuacions que ha fet i que farà el Govern, vos-

tè com a conseller i com a màxim responsable que ha de vetllar per l'esport català del nostre país.

Moltes gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, senyora diputada. Per la resposta del conseller de la Presidència, per un temps màxim de deu minuts, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, en primer lloc, crec que, subscriuint a més a més les reflexions que vostè feia, penso que valdria la pena fer allò..., un brevíssim resum de com està el tema de l'esport a casa nostra, bàsicament a nivell de clubs esportius, federacions i consells esportius per tal de valorar –de fet, vostè ho feia– el que signifiquen aquestes entitats en el nostre país, no?

A Catalunya hi ha registrats al voltant de 15.000 clubs esportius: hi ha 67 federacions i 47 consells esportius. Cal tenir present que l'abast, la dimensió i el pes del teixit esportiu a Catalunya és certament considerable. De fet, segons un estudi de la mateixa Secretaria General de l'Esport, realitzat l'any 2010, només un 5 per cent dels clubs esportius de Catalunya supera les mil persones associades. Vol dir fins a quin punt hi ha una riquesa de clubs en el nostre país.

El tema que avui ens ocupa i que vostè ha plantejat en la interpellació, certament, està agafant una gran transcendència, atès que afecta molt directament a aquesta riquesa de clubs esportius del territori català. Les diverses actuacions que ha dut a terme en aquests darrers mesos la Inspecció de Treball i Seguretat Social en els clubs, en diferents clubs, i a entitats esportives al llarg, ho reitero, d'aquests darrers mesos, ha despertat una grandíssima preocupació i una gran inquietud, també, en el conjunt del sector esportiu, perquè s'ha vist, a més a més, com una actuació tot sovint desproporcionada.

En aquest sentit, diguem-ne, cal constatar que les actuacions de la Inspecció de Treball van adreçades no sols als clubs grans i a l'esport professional –que un ja s'ho podria imaginar que és així, no?–, sinó que s'han estès d'una manera especialment significativa a allò que en diem i en podríem dir –de fet, se'n diu– «l'esport de base», poc o molt posant en ric la seva pròpia continuïtat.

La problemàtica de les inspeccions, doncs, ha creat una..., diguem-ho així, una gran revolució a tot el teixit esportiu, ja que no havia arribat mai com ara a l'esport amateur. En aquest sentit, és veritat, la funció d'entrenadors, com deia vostè, com en Ramon i la Sònia, entrenadors, monitors d'equips no professionals, la seva funció és transcendental per la supervivència de l'esport de base en la mesura que moltes vegades la seva participació es fa realment de manera desinteressada,

que és el que, de fet, ens ha preocupat a partir de tot aquest procés d'inspeccions. No només dediquen unes hores a la setmana a entrenar nens i joves i a dirigir-los en els partits i les competicions entre setmana o els dies festius, sinó que amb freqüència utilitzen els seus propis mitjans per acompanyar-los en els desplaçaments i se n'ocupen i en tenen cura d'ells. Vostè ho ha explicat, en aquest sentit, molt bé.

En aquest context, i més enllà de la preocupació que expresso en nom del Govern també en aquesta sessió plenària, ja, des del mes de gener d'enguany, es va crear un grup de treball del qual han format part advocats i representants de federacions esportives afectades per les inspeccions –la Unió de Federacions Esportives de Catalunya i la Secretaria General de l'Esport–, amb una doble finalitat aquest grup de treball, des de, ho reitero, el mes de gener d'enguany; és a dir que no fas pas quatre dies que ens hi hem posat, no? Per una banda, la d'analitzar els aspectes tècnics i jurídics que afectaven en aquest sentit el món de l'esport; i, per l'altra, per preparar un document ben fet, ben precís, que inclogués propostes per donar sortida a aquesta problemàtica i com poder regularitzar en aquells casos que fos necessari.

Des d'aquesta perspectiva, les principals propostes d'aquest document, que va ser traslladat a Madrid, varen ser les següents: primer, demanar que s'aturessin les inspeccions, incorporant una moratòria. En segon lloc, amb relació a les inspeccions ja finalitzades, amb actes de la Inspecció de Treball i Seguretat Social, demanar mesures de flexibilització quant a la possibilitat de regularitzar situacions sense que es penalitzessin anteriors hipotètiques irregularitats i de facilitar el pagament dels deutes ja generats per part d'aquells clubs, doncs, que tinguessin aquestes actes definitivament aixecades. En tercer lloc, considerar l'àmbit del voluntariat, els esportistes, tècnics i d'altres col·laboradors estrictament vinculats a l'activitat esportiva dels clubs, que tinguin una determinada dedicació, doncs, a entendre'ls que les quantitats que reben ho són en qualitat de compensació més que no pas de remuneració quant el que són les despeses que els ocasiona la seva dedicació.

Aquest document, com els dic, va ser presentat a Madrid, per part de la Secretaria General de l'Esport, davant de la Inspecció de Treball i Seguretat Social, el passat mes de març, i, com a conseqüència de la reunió que es va mantenir, de tota l'exposició que es va fer en aquell moment, en aquests instants estem en la situació següent, eh?, per part de la inspecció: primer, s'ha obert un període de regularització voluntària fins al 30 de setembre de 2013. Per acollir-se a aquesta regularització, doncs, la mateixa Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya i el Consell Català de l'Esport està donant i facilitant informació arreu del territori als diferents clubs esportius. En segon lloc, fins que finalitzi el mes de setembre de 2013 la Inspecció de Treball i Seguretat Social s'ha compromès a no iniciar noves actuacions inspectores –estem aquí. En tercer lloc, les actuacions en curs conclouran conforme a dret –és evident, no pot ser d'una altra manera–, que vol dir amb el seu arxivament o amb requeriments o actes d'infracció i/o liquidació

ció pertinents –serà com hagi de ser, en aquest sentit. I, en quart lloc, la suspensió de l'inici d'actuacions inspectores durant aquest període no tindrà efectes en el cas de denúncies que es poguessin presentar davant de la Inspecció de Treball per raons, òbviament, lògiques, no?

Per acabar, tres consideracions, no? La primera és que dels darrers contactes que hem mantingut amb el Govern de l'Estat espanyol i, concretament, amb el secretari d'estat de l'Esport –jo, concretament hi vaig poder parlar aquest dilluns mateix–, la impressió que en tenim és que poc o molt es crearan les condicions per poder-ho resoldre i perquè no sigui, diguem-ne, en la línia que ha generat tanta preocupació, doncs, una activitat d'inspecció que pugui posar en perill tot aquest esport de base que tenim tan ben identificat i que fa aquests serveis que, a més a més, entronca, com molt bé vostè deia, amb el sosteniment del nostre propi estat del benestar, perquè això també hi té a veure, està clar, no?

En segon lloc, jo crec que ens hem de plantejar com reforcem, com clarifiquem la figura del voluntariat, que ja està regulada per la Llei del voluntariat a nivell general, no? Però ens hem de plantejar, i tenim una oportunitat per fer-ho, després decidirem si sí o si no, però, com a mínim, ens ho hem de plantejar amb una oportunitat que tenim, que és la tramitació que el Govern va decidir ja fa unes setmanes enrere, de modificar la Llei d'accés a les professions esportives. Hem de pensar si en aquest marc podem reforçar, perquè el sentit seria aquest i no un altre, doncs, no només el que són les professions esportives degudament remunerades i com a activitats professionals *stricto sensu*, sinó també aquella activitat de voluntariat, deixant clar que és de voluntariat, però que, en qualsevol cas, contribueix a articular aquest esport de base tan potent que tenim en el nostre país, i com li donem un reconeixement, un plus de reconeixement, que, a més a més, pugui clarificar bé davant d'aquells que han de fer inspeccions de treball, que, atenció, estem davant d'un cas d'un voluntari.

Jo crec que això, en aquest sentit, legalment no tenim competències directes en qüestió laboral, però sí, des del punt de vista d'esport i sí des del punt de vista de la regulació del voluntariat, per, si més no, davant de la Inspecció del Treball, poder clarificar exactament qui està duent a terme una activitat que és, finalment, de tipus voluntari, i que si hi ha alguna compensació econòmica pel mig és just i precís per les despeses que pugui ocasionar aquesta activitat de voluntariat.

I, finalment, lligat, evidentment, amb aquells casos que ja no estiguin dins dels límits del que és l'exercici del voluntariat *stricto sensu*, creiem, com a govern, que caldria establir un sistema especial en el marc de la seguretat social, de la regulació de la seguretat social, exempt de cotització per als clubs i les entitats esportives sense ànim de lucre, que incorpori aquelles persones que hi col·laborin i obtinguin una retribució, que, ho reitero, en aquest cas, també seria així, que es pugui considerar clarament marginal i no constitutiva de mitjà fonamental de vida. És a dir, distingir també aquest nivell, doncs, que crec que és molt lligat amb la

realitat que, a més a més, es viu i es veu en el sector, i concretament, doncs, en l'àmbit dels clubs esportius de base.

Aquest és el capteniment del Govern; acompanyarem en tot aquest procés, i, evidentment, comptem que ens en podem sortir col·lectivament, per al bé de tots.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té torn de rèplica, per un temps màxim de cinc minuts, la il·lustre diputada senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Vicepresidenta... Conseller, diputats, diputades, deixin-me saludar, si m'ho permeten, membres del Govern que abans no he pogut saludar: secretari general, Ivan Tibau; director general, Gerard Figueras, així com els representants de la UFEC i la UCEC que també ens acompanyen avui aquí, com el senador Maldonado.

Estem totalment d'acord amb el que diu vostè, conseller. Li avancem, només, amb aquest punt, no farem rèplica exclusivament, sinó avançar que, com que els temps parlamentaris s'esgoten ara en el període de vacances i fins després del debat de política general no podrem veure aquesta moció, ja els avancem què és el que presentarem en les properes hores. Bàsicament, serà instar que vostès instin el Govern espanyol, que és qui té aquestes competències i sabem que depèn del Govern de l'Estat, però això no fa que si afecta els ciutadans de Catalunya ens sigui aliè; per tant, demanarem protegir el voluntariat per tal, com li he dit, que aquest voluntariat tingui un reconeixement dins la nostra societat amb més pes.

Farem èmfasi en aquesta moratòria que vostè ara ens anomenava que realment hi hagi recolzament per part dels grups parlamentaris en aquest sentit. I també exigirem un canvi legislatiu per dur a terme aquelles reformes legals que vostè també demanava i esmentava, perquè els clubs no estiguin en fals i les persones en aquesta situació, doncs, no tinguin aquesta inquietud i aquesta incertesa en el seu dia a dia. Per tant, res més.

Moltes gràcies, vicepresidenta, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

El conseller ens comunica a la Mesa que renuncia al seu torn de rèplica.

De manera que suspenem la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda amb el punt número 5 de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les dues de la tarda i quatre minuts i es reprèn a les quatre i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, es reprèn la sessió de la tarda.

Proposició de llei

de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (debat de totalitat) (tram. 202-00021/10)

Substanciarem ara el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació.

De conformitat amb el criteri expressat a la Junta de Portaveus i l'acord de la Mesa, el debat d'aquesta proposició de llei es farà conjuntament amb el punt 6 de l'ordre del dia. Per tant, es farà un únic debat amb la intervenció de cada grup parlamentari per posicionar-se sobre les dues iniciatives legislatives, les esmenes a la totalitat i el posicionament d'aquells que no l'han presentada. En acabar el debat, procedirem a la votació separada de les esmenes a la totalitat presentades per cada una de les proposicions de llei.

En primer lloc, per presentar la iniciativa legislativa té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Buenas tardes, presidenta, señoras y señores diputados. Voy a explicar qué es lo que trae aquí hoy Ciudadanos. Los diputados lo saben, lo que vamos a hacer aquí, pero quizás las personas que nos ven desde aquí mismo, desde la sala, y desde sus casas no lo sepan.

Aquí lo que venimos a debatir es una propuesta de ley que presenta –en este caso presento yo en nombre de Ciudadanos–, que pretende la modificación de la Ley de educación del 2009 de Cataluña, en el sentido de introducir una educación trilingüe; es decir, que junto con el catalán se enseñen en nuestras escuelas como lenguas vehiculares –valiéndose de ellas como lenguas vehiculares– el castellano y el inglés en nuestro sistema de enseñanza.

Y entonces también informo a aquellos que nos están viendo de que aquí lo que debatimos hoy es si esta propuesta que trae Ciudadanos vamos a entrar a discutirla o no. O ni siquiera por parte de..., los partidos políticos que voten quieren siquiera entrar a discutir si el sistema trilingüe tiene cabida en nuestras escuelas. Se proponen unas enmiendas a la totalidad, lo cual quería decir que ni siquiera quieren discutir la alternancia al sistema monolingüe de inmersión en catalán y, por tanto, una negativa a introducir el castellano y el

inglés en nuestro sistema educativo. Esto es lo que se discute hoy aquí.

¿Por qué proponemos esta modificación? Para nosotros, el sistema educativo que aquí se suele epitetar como un *model d'èxit* no es tal *model d'èxit*. Tenemos un sistema educativo en el que tenemos un 30 por ciento de fracaso escolar, uno de los más altos de nuestro entorno. Tenemos también... (*Veus de fons.*) Señora Rigau, no empiece a protestar tan pronto, porque apenas estamos empezando y le quedan cosas por oír. También, señora Rigau, estará de acuerdo –estará de acuerdo– usted en que en nuestra enseñanza acaban el 60 por ciento de los alumnos... Porque hay un 30 que fracasa, pero, de los que no fracasan, el 60 por ciento, cuando acaban la secundaria, no tiene ni papa de inglés ni de ningún otro idioma, ni de ninguna otra tercera lengua.

Este sistema de éxito es único en Europa; sépanlo ustedes: es único en Europa. Tan de éxito es que otros países y regiones europeas como Luxemburgo, Gales, Andorra, Eslovaquia, Holanda, Suiza, el País Vasco, Finlandia... En todos estos países que tienen otras lenguas, también se valen de otras lenguas vehiculares en su modelo de enseñanza. Nosotros, en este entorno europeo, somos los únicos que tozudamente insistimos en este modelo de fracaso y que en modo alguno facilita el conocimiento de una tercera lengua.

Seguimos, por tanto, con este sistema discriminatorio, que vulnera los derechos. Un sistema antiguo, ineficaz, reduccionista, limitativo y proteccionista, y que además –dicho sea de paso, y estoy seguro de que esto se dirá hoy con largueza– también vulnera las sentencias del Tribunal Constitucional y del Tribunal Supremo.

Dirán ustedes: «Bueno, pues oigan, en nuestra sociedad esto no lo vemos así, son ustedes los bichos raros que lo ven de esta forma.» Pues yo creo que la justicia de nuestra reivindicación la prueba el hecho de que ustedes tengan que acudir a mentiras para combatir algo tan simple como la enseñanza trilingüe que proponemos. Cuando ustedes tienen que apoyar el sistema de inmersión monolingüe en mentiras, es porque les falta justicia y le falta razón a aquello que ustedes están defendiendo.

Porque supongo que cuando yo me baje de aquí vendrán ustedes y dirán: «Es que ustedes rompen la cohesión social. El sistema de la inmersión lingüística garantiza la cohesión social.» No sé por qué dicen esto. Nuestra sociedad es bilingüe, es absolutamente bilingüe; en todos los ámbitos de nuestra sociedad existe el bilingüismo. ¿En qué protege la cohesión social el hecho de que nuestras escuelas sean monolingües? La cohesión social se garantiza con un buen sistema público de enseñanza y con igualdad de oportunidades; con eso se garantiza la cohesión social. La cohesión social se garantiza sobre todo con un bajo índice de fracaso escolar, no condenando a ese 30 por ciento a engrosar las filas del paro en el futuro. Eso es lo que garantiza la cohesión social, no estudiar en uno o en dos idiomas.

Dirán ustedes: «No, pero los niños salen con un buen nivel de castellano» –esta es otra de las que ustedes repiten– «y salen con el mismo nivel que el de Valladolid y el de Zamora.» ¿Cómo pueden decir eso, si no se hacen las mismas pruebas en Valladolid ni en Zamora que en Cataluña? Y, cuando les dicen de uniformizar las pruebas para averiguar el nivel de todas las partes del Estado, ustedes se ponen como una moto. ¿Cómo va a ser? Además, creer que con dos horas semanales de un idioma –de castellano o de inglés– se alcanza el mismo nivel que quienes cursan cuatro horas contradice el raciocinio más elemental.

Ustedes alegan también que el catalán precisa de una protección específica en aquellos ámbitos donde abundan más los castellanohablantes. Y aunque esto pudiera discutirse, esta cuestión pudiera discutirse –la necesidad en ciertas zonas de potenciar más el catalán, en las zonas en las que socialmente es una lengua menos presente–, podríamos hablarlo, cosa que ustedes no van a querer, no van a querer hablar de nada, pero se podría hablar... Lo que pasa es que este argumento no se sostiene demasiado cuando pensamos que en otras zonas de Cataluña, mayoritariamente catalanohablantes, no por ello estamos potenciando más el castellano. Por lo tanto, este argumento también revela que ustedes lo que no quieren es introducir ningún otro idioma que no sea el monolingüe catalán.

También a ustedes les gusta acudir al ataque al catalán; que nosotros, atacando el método que para nosotros es absolutamente obsoleto e ineficaz de la inmersión lingüística, estamos haciendo un ataque a Cataluña y a los catalanes. Y ahora ustedes menean la cabeza diciendo que no, pero es cierto. Este es uno de los argumentos estrella del nacionalismo. ¿Por qué? Porque este argumento sirve muy bien a los intereses de la victimización nacionalista.

Y, por último, me referiré a la última de las cuestiones que para ustedes soportan esta idea de la inmersión lingüística, que es el supuesto consenso social que concita la idea de la inmersión. Y esto ustedes, aunque lo dicen, no se lo creen –no se lo creen. Ustedes saben que hay un consenso a nivel político de aquí, de estos señores que se sientan en estos escaños. Pero no digan que hay un consenso social. Porque ustedes si dijese las cosas como realmente son y no como tratan de hacer ver, si ustedes dijese que Ciudadans, por ejemplo, lo que propone es una escuela trilingüe, entonces no estarían diciendo en el Twitter del Parlament: «Se va a discutir la presencia del castellano en la escuela.» Oigan, se discute la presencia del castellano y del inglés; esto es lo que se propone en esta propuesta de reforma de ley.

Y ustedes lo que intentan es conformar un presunto consenso social, pero el día que haya la Ley de consultas, si les preguntamos a las personas –a los catalanes– si quieren un sistema de educación trilingüe como en los mejores colegios o en los colegios de élite, o prefieren un sistema de inmersión monolingüe en catalán, veríamos qué dice la gente –veríamos qué dice la gente– entonces.

Lo que pasa es que ustedes –el CEO– utilizan las preguntas, que si igual de español que catalán, que si la independencia de Cataluña o no. Pero para preguntar una cuestión como esta, que es bien fácil de preguntar, ustedes no la preguntan y se amparan en ese consenso social ficticio, que no es más que un consenso político.

Por tanto, nosotros lo que ofrecemos contra esta postura de cerrazón –de cerrazón– de este sistema que lleva ya treinta años implantado aquí, en Cataluña, sostenido únicamente con los votos de ustedes, pero de espaldas a buena parte de la sociedad... Lo que les decimos desde Ciutadans con esta proposición de ley es que el trilingüismo solamente tiene ventajas. Tiene ventajas en la actual coyuntura económica, porque nuestros jóvenes, cuando salgan de nuestro sistema educativo, van a tener que competir en el espacio europeo con jóvenes de otros puntos de Europa que dominan, aparte de su idioma –aparte de él–, el inglés. Y nosotros, con la propuesta que estamos haciendo, que es de lengua vehicular castellana e inglés junto con el catalán... Eso es lo que nos equipararía verdaderamente a nuestro entorno.

Queremos que se cambie esta enseñanza ideológica por una de valores, que se enseñe a la gente que los idiomas no son herramientas de confrontación política o de formación nacional, sino que son vehículos de transmisión de la cultura en este entorno europeo; que se facilite a nuestros jóvenes el acceso al mercado laboral. Rompamos con un sistema trilingüe esta política frentista que discrimina a algunos y que no nos une a todos en la misma aula estudiando juntos en tres idiomas.

Esto es lo que se hace en las escuelas más punteras, en las escuelas como Aula, donde estudian los hijos del señor Mas, y en la escuela alemana, donde estudian... O quizá ya hayan acabado los estudios, porque llevamos tantos años pidiendo lo mismo, basándonos en que estudian allí, que a lo mejor ya hasta han acabado sus estudios. Igual que los del señor Montilla. A lo mejor ellos ya están licenciados y están en Europa compitiendo con otros europeos y no con sus paisanos catalanes, que no han tenido la ocasión de estudiar en un sistema como el que proponemos nosotros y hay en estas escuelas de élite. Y ellos están compitiendo –los que estudian en la escuela pública– en desigualdad de oportunidades.

El otro día hablaba con el señor Ferran Sancho, que es el rector de la UAB y presidente de la Asociación Catalana de Universidades Públicas. Estábamos en una comisión de Ensenyament, y le pregunté cómo veía la iniciativa del señor Mas-Colell, que hace tres meses decía que iban a implantar el inglés en los grados. Y lo que dijo fue algo que... Oiga, mire, este señor no es sospechoso precisamente de ser de Ciutadans, pero dijo algo que se cae por su propio peso, que es: «En las universidades no es donde tenemos que formar el inglés.» Más o menos vino a decir esto, y lo que dijo es: «El compromiso para aprender inglés pertenece a todo el sistema educativo, no a la universidad.» Aparte de que dejó caer que ni había medios económicos, ni tampoco la competencia era en exclusiva de la *con-*

selleria, y que eso se tenía que hablar con el mundo universitario.

Por lo tanto, eso que se dijo hace tres meses es fuego de salvias, como me temo que va a ser el anuncio de la *consellera* Rigau de ayer, que también decía que iba a introducir el inglés en las escuelas, pero que me parece que eso era pues como lo de las *estelades* de hace quince días: «Me voy a salir del paso en el Pleno, que me van a hablar de inglés y de castellano; voy a decir que ya estoy haciendo los deberes, y me presento al Pleno con el tema ya hablado.» Pues para nosotros... A ver si esto tiene la misma efectividad que lo que dijo el señor Mas-Colell; que los propios rectores de las universidades no se creen nada de lo que dijo el señor Mas-Colell y lo consideran inaplicable.

En conclusión, proponemos esta ley porque es un acto de valentía. Les invitamos, a los partidos políticos, a que se abran y que entren por lo menos a discutir esta cuestión y que no se cierren en banda. Y quiero dirigir un mensaje a los votantes de Ciutadans, primero, y decirles que aquí estamos defendiendo los derechos de todos los catalanes a estudiar en catalán, en castellano y en inglés.

Segundo, me dirijo a los votantes del PSC y de ICV para decirles que aquí, por mucho que digan y que se diga, no estamos en otra cosa que en una enseñanza moderna que dé herramientas a nuestros hijos para medirse con los demás en este mundo competitivo y europeo. Que se dejen de prejuicios; esto es lo que les diría. Los hijos de todos los catalanes tienen que tener una formación sólida en ambos idiomas –en castellano, en inglés, además de en catalán.

Ténganlo claro, el día que Ciutadans llegue al Gobierno o que influya en el Gobierno como lo está haciendo ahora Esquerra Republicana, no les quepa la menor duda que nosotros procuraremos que la enseñanza se despoje de los prejuicios nacionalistas que tan rentables les han salido, y que al final ganaremos esta batalla, porque es razonable y es justa.

Nada más que esto quería decirles.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per presentar la seva iniciativa legislativa...

Proposició de llei

de modificació de la Llei 12/2009,
del 10 de juliol, d'educació (debat de
totalitat) (tram. 202-00027/10)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Si el Partido Popular gobernara en Cataluña, el sistema de enseñanza obligatorio sostenido con fondos públicos sería trilingüe: un tercio

del horario en catalán, un tercio en castellano y el tercero en inglés. Creemos que este es el mejor sistema lingüístico para la educación en Cataluña, el más adecuado, el que mayores oportunidades ofrece a nuestros alumnos y el que más padres elegirían si es que la Generalitat, que tanto defiende *el dret a decidir*, les preguntara, a los catalanes, qué tipo de enseñanza trilingüe o inmersión en catalán prefieren para sus hijos.

Esto sí que pueden hacerlo ustedes, señores de la Generalitat, sin montar ningún lío. Una pregunta muy fácil: ¿trilingüismo o inmersión en catalán? A ver qué contestan, los catalanes. Un sistema trilingüe es el que practican los colegios privados que mejores resultados obtienen en matemáticas, en ciencias, en inglés y también en castellano y en catalán. Un sistema trilingüe garantiza el conocimiento correcto y suficiente de las lenguas oficiales –de las dos. Ofrece igualdad de oportunidades a los niños catalanes, al margen de su lengua materna –si es que esta es oficial–, y garantiza una perfecta cohesión social, una perfecta integración de los niños venidos de otras partes de España, y también menores problemas de integración para aquellos niños extranjeros, en el caso de que sean hispanohablantes.

También permite la perfecta integración de los niños catalanes en los sistemas educativos del resto de España, y la movilidad sin barreras lingüísticas de los docentes por toda España, permitiendo a Cataluña atraer a los mejores.

Un sistema trilingüe es un sistema que suma y no resta, que atrae y no rechaza, que integra y no excluye. Porque cuantas más lenguas aprendan nuestros hijos y mejor las aprendan, mejor. Porque en un mundo globalizado no tiene sentido levantar barreras. Porque los niños catalanes tienen la oportunidad de adquirir con naturalidad una competencia lingüística sobresaliente en una lengua de 500 millones de hablantes en el mundo, sin perder el conocimiento del catalán. Y porque otras comunidades autónomas ya están introduciendo el inglés en las escuelas, mientras que aquí, hasta ahora –luego lo hablaremos–, se mantiene una sola lengua –el catalán– como vehicular en exclusiva.

Todas estas son razones objetivas para pasar página del modelo de inmersión exclusiva y excluyente en catalán. Pero, claro, pasar página si lo que nos importa es la calidad, la excelencia de la educación sostenida con fondos públicos que ofrecemos a nuestros hijos. Si el objetivo del sistema educativo son los niños –que reciban la mejor educación–, está claro que el trilingüismo supera ampliamente el modelo de inmersión.

De hecho, no se propone nada distinto a lo que ya ofrecen los colegios privados catalanes para aquellos padres que pueden pagar mil euros al mes para que su hijo aprenda, a la perfección y de manera equilibrada, catalán y castellano y, además, domine una lengua extranjera –inglés, francés o alemán. Este modelo de éxito trilingüe y hoy elitista –al que acceden solo unos pocos– es el que nosotros queremos ofrecer a todos los niños catalanes, para que la mejor formación no se limite a los que tienen más recursos económicos.

El problema es que, para los partidos que han gobernado hasta ahora en Cataluña, la escuela no es sino un medio para fomentar en los niños catalanes la ilusión separatista de que Cataluña es algo que no tiene nada que ver con el resto de España. La lengua es distinta, los temarios son distintos, los profesores son de aquí –porque los de fuera no pueden venir–, el castellano tiene el trato y la presencia de una lengua extranjera –la propia *consellera* así lo explica en sus comparecencias en los diagramas que nos muestra. Y, claro, los niños que hablan castellano no pueden sentirse parte del sistema hasta que no se normalizan y se pasan al catalán.

En definitiva, el catalán es un sistema educativo –lo vimos en el Pleno pasado, cuando denunciábamos la presencia de banderas separatistas en los colegios públicos– que utiliza los bienes y los recursos públicos para adoctrinar a menores, con una clara finalidad política y partidista. Es un sistema que ha perdido la objetividad y la imparcialidad que corresponden a la Administración pública, y donde la lengua catalana se utiliza como elemento diferenciador y materia prima para el proyecto de Convergencia i Unió de construcción nacional, que ya se ha revelado como proyecto de secesión nacional.

La lengua deja de ser una herramienta cultural de comunicación, y se convierte en herramienta política de separación. Solo bajo esta perspectiva es comprensible que por encima de excelencias curriculares, de la calidad del sistema y de la libertad y los derechos y el bien de los niños se mantenga un sistema de inmersión exclusivo y excluyente en catalán, que discrimina a la mitad de los alumnos y que no se somete a ninguna prueba externa de calidad. Basta con que el Govern proclame desde sus altavoces mediáticos que la inmersión es un modelo de éxito para que todos lo repitan y algunos se lo crean.

Pero, miren, resulta sospechosa la tenaz resistencia de la *consellera* Rigau a someterse a pruebas externas estatales. Resulta sospechoso ese afán en difundir que los niños catalanes tienen mejor nivel de castellano que la media española, cuando –repetimos–, como ya hemos explicado aquí, esta afirmación que escuchamos de la *consellera* Rigau y del propio presidente de la Generalitat, además de desafiar al sentido común, no se corresponde con ninguna realidad objetiva. (*Veus de fons.*) Perdone, *consellera*, es mi turno. Ustedes saben que las evaluaciones de diagnóstico del ministerio las hace cada comunidad a una muestra de alumnos que selecciona la comunidad y con una prueba distinta en cada comunidad, y que cada comunidad define y corrige. Menuda objetividad.

El modelo trilingüe tiene además la ventaja definitiva, sobre la inmersión exclusiva y excluyente en catalán, de que se adapta y se enmarca en el modelo de conjunción lingüística, que saben ustedes que es legal en Cataluña desde 1983, con la Ley de normalización lingüística, que se reforzó en 1998 con la Ley de política lingüística; no así la inmersión exclusiva y excluyente en catalán, que no tiene ningún aval legislativo ni jurisprudencial.

El uso exclusivo del catalán como lengua vehicular –excluyendo el castellano como lengua de enseñanza de manera uniforme y homogénea por los distintos centros y territorios de Cataluña– es un modelo que no recoge ninguna ley catalana, ninguna ley española y que, por supuesto, no ha avalado nunca el Tribunal Supremo ni el Tribunal Constitucional. Ninguna ley catalana habla de inmersión como modelo único, homogéneo y uniforme en Cataluña. Solo encontramos una referencia a la inmersión –esto es interesante– en el artículo 15 de la LEC –la Ley de educación de Cataluña–, artículo que nos habla de programas de inmersión como estrategias de refuerzo del catalán en función de la realidad sociolingüística; programas, que no modelo ni sistema. Sería legal, al amparo de la LEC, aplicar a un determinado centro o territorio un programa de inmersión, como una estrategia puntual. Nada que ver con el sistema homogéneo y uniforme de inmersión en catalán que aplica la *conselleria*.

La Generalitat ha ido, por tanto, más lejos –mucho más lejos– de lo que le permiten las leyes que este mismo Parlament aprobó. Esto demuestra el respeto por la legalidad en general –y la catalana en particular– del actual Gobierno de la Generalitat.

Tampoco es cierto –como repite la *consellera* Rigau y sus altavoces oficiales– que el Tribunal Constitucional avalara nunca un modelo de inmersión exclusiva y excluyente en catalán homogéneo y uniforme para toda Cataluña. Lo hemos dicho aquí, pero lo repetimos: la Sentencia 337/94 del Constitucional avaló que el bilingüismo pudiera gravitar hacia el catalán para compensar su déficit de normalización en aquellos momentos, pero con un límite muy claro: que el castellano nunca quedara excluido como lengua docente. Es decir, el Constitucional, en las circunstancias sociolingüísticas del año 1994, avaló esos programas o estrategias de inmersión que están recogidos en el artículo 15 de la LEC. Pero nunca avaló un sistema homogéneo y uniforme en toda Cataluña, para siempre, de inmersión exclusiva en catalán, excluyendo el castellano como lengua vehicular.

Es más, en la misma Sentencia 337/94 del Constitucional, se establece un segundo límite: y es que el rendimiento educativo de los alumnos sometidos a estos programas no resultara apreciablemente inferior al que habrían obtenido de haber recibido la enseñanza en su lengua habitual –si es que esta es oficial, lógicamente–, ya que se estaría vulnerando el derecho fundamental a la igualdad de estos alumnos, en tanto que españoles, reconocido en el artículo 14 de nuestra Constitución.

Es este un límite que tampoco se ha respetado, como reconoce la propia Generalitat a través del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, cuando explica en su informe sobre el riesgo de fracaso escolar en Cataluña, publicado en el 2011... Página 106, lo puede usted consultar literalmente. Dice: «La lengua hablada en casa sí» –acentuado– «que tiene que ver con el riesgo de fracaso escolar.» Este dato es una cuestión de sentido común, pues a igual capacidad cuesta menos expresarte, entender y aprender lo que te explican en tu lengua materna que lo que te explican en otra

lengua. Es decir, en Cataluña y gracias al sistema de inmersión, según la lengua oficial que hables tendrás un hándicap o una ventaja competitiva para integrarte con éxito en el sistema educativo. Según el informe, un niño que hable castellano en casa tiene el doble de probabilidades de estar entre los peores de la clase, por el mero hecho de hablar castellano y no catalán. Y lo dice el informe, no lo estoy diciendo yo.

Por otra parte, es cierto que este Parlamento ha sido especialmente cuidadoso a la hora de mantener una ambigüedad lingüística calculada en la redacción de las distintas leyes que regulan el régimen lingüístico en la educación obligatoria, pues si bien –y como hemos dicho– nunca se habla de inmersión obligatoria exclusiva y excluyente en catalán, tampoco se explicita que el castellano será vehicular junto con el catalán. Tanto el Estatut como la LEC mantienen una ambigüedad calculada cuando avalan –comillas– «que el catalán se utilizará normalmente como lengua vehicular», sin mencionar el castellano. En la ley no hay una exclusión explícita del uso vehicular del castellano, pero tampoco un reconocimiento explícito de la vehicularidad de ambas lenguas en condiciones equivalentes.

Pero esa ambigüedad desapareció cuando el Tribunal Constitucional se pronunció sobre el Estatuto de Cataluña, y aclaró en la Sentencia 31/2010, entre otras cosas, cómo se habían de interpretar y entender estos artículos relativos a la lengua vehicular, calculadamente ambiguos para que la aplicación de la norma fuera constitucional.

Y todos ustedes saben que la interpretación fue clara y precisa, como leemos en los fundamentos jurídicos 14 y 24 de dicha sentencia, en el sentido de que catalán y castellano han de ser ambas lenguas de uso normal por y ante las administraciones públicas catalanas, que estas no pueden tener preferencia por ninguna de las dos lenguas y que ninguna de las dos lenguas puede tener trato privilegiado. En este sentido, siendo constitucional la proclamación estatutaria del derecho a recibir enseñanza en catalán, el castellano es objeto de idéntico derecho, siendo, por tanto, legítimo que el catalán sea lengua vehicular en la enseñanza, pero no la única que goce de tal condición, predicable con igual título al castellano en tanto que lengua, asimismo, oficial en Cataluña.

Este es el criterio que aplica tanto al Estatut como a la LEC en tanto que norma de rango inferior. En un estado de derecho serio, normal, la lealtad institucional bastaría para que la Administración catalana adaptase el modelo educativo al pronunciamiento del Tribunal Constitucional, como saben, con valor de cosa juzgada y plenos efectos *erga omnes*, según el artículo 164 de nuestra Constitución. Sin embargo, han pasado tres años, y la Generalitat sigue aplicando el modelo de exclusión del castellano, declarado por los tribunales literalmente contrario al espíritu y la letra de la Constitución, amparándose en la estudiada ambigüedad con que se redactó la Ley de educación de Cataluña. Han pasado tres años, durante los cuales hemos conocido pronunciamientos de otras instancias judiciales –Tribunal Supremo y Tribunal Superior de Justicia de Ca-

taluña—, resolviendo distintas reclamaciones ciudadanas, y todas a favor del bilingüismo y en contra de la inmersión, como, por otra parte, no podía ser de otra manera, después del pronunciamiento del Tribunal Constitucional.

Los tribunales reconocen el derecho individual de todo ciudadano a recibir enseñanza bilingüe, así como la obligación de la Administración a garantizar este derecho sin someterlo a rogación. Es su carácter de derecho individual lo que no legitima a un ciudadano a instar a la modificación del sistema en su globalidad, sino solo en la parte que afecta a su hijo —la clase y curso de su hijo. Son las autoridades educativas las que, por lealtad institucional y en observancia de la legalidad, deben proceder a adecuar el sistema en su globalidad al criterio constitucional, de manera que los derechos individuales a la enseñanza bilingüe se vean satisfechos sin necesidad de reclamación —que era lo de la rogación.

Es importante especificar que la jurisprudencia rechaza la atención lingüística individualizada como la vía para dar satisfacción al derecho a la enseñanza bilingüe, lo que por jerarquía normativa anularía el artículo 11.4 de la LEC, en el que inexplicablemente se sigue amparando la *consellera* Rigau.

En cuanto a la primera enseñanza —la etapa infantil y el primer ciclo de primaria—, los tribunales reconocen el derecho de los niños a recibir la enseñanza en la lengua vehicular declarada como habitual por sus padres, lo que obliga a la *conselleria* a establecer un procedimiento para que los padres puedan expresar esta elección en los impresos de preinscripción, lo que no se corresponde en absoluto con la pregunta actual sobre qué lenguas entiende el niño.

Finalmente, los tribunales establecen que todas las comunicaciones orales o escritas de los centros públicos con los padres o tutores deben ser bilingües, porque es administración pública y está sujeta a la obligación de disponibilidad lingüística en catalán y en castellano.

Esta es la legalidad, claramente explicada por distintas resoluciones judiciales —Constitucional, Supremo y Superior de Justicia de Cataluña. El detalle lo encuentran en la exposición de motivos de la proposición de ley que presentamos. Legalidad a la que vemos necesaria adecuar la literalidad de la Ley 12/2009, de 10 de julio, de educación de Cataluña, de acuerdo con el principio constitucional de jerarquía normativa y en garantía de la seguridad jurídica de Cataluña.

Recordamos que la Generalitat solo puede y debe actuar con pleno sometimiento a las leyes y el derecho, con lealtad institucional y sometida a los fallos judiciales. Entendemos que es la obligación de este Parlamento proceder a adecuar la redacción de la LEC, obligando al Gobierno a acatar las sentencias de los tribunales y a cumplir con el modelo lingüístico constitucional de conjunción lingüística, sin que ningún otro ciudadano lo tenga que reclamar.

Es nuestra legítima responsabilidad de control a la acción del Gobierno. Un gobierno que en este punto persiste en buscar trampas y subterfugios, como la aten-

ción individualizada, la pregunta sobre las lenguas que entiende el niño, que no son sino una burla a los tribunales y al estado de derecho.

Proponemos esta modificación a la Ley de educación de Cataluña desde la óptica de la concordia, que en un estado que proclama la libertad como un valor superior de su ordenamiento no puede cimentarse conculcando las libertades y los derechos individuales de ningún ciudadano, en ningún ámbito, y menos, si cabe, en la educación de menores de edad.

Gracias.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Senyora presidenta, des de l'escó estant. Bé, primer de tot, evidenciar que no per molt repetir les mentides aquestes són veritat. Escolti'm, jo els diré que, de les quatre notes màximes d'accés a les proves d'accés a la universitat d'aquest curs —del curs 2013, de les quatre—, tres han estat de persones, d'estudiants de l'escola pública catalana, que han estat, doncs, en immersió lingüística. Per tant, no repeteixin vostès mentides. No són aquelles escoles trilingües les que tenen millors resultats. El millor resultat és l'escola pública catalana amb immersió lingüística i sense retallades.

Dit això, discutim per enèsima vegada —discutim per enèsima vegada— un mateix tema. Per tant, no sé si vostès no s'han adonat que no tenen majoria parlamentària, que no tenen majoria social i que tampoc no tenen majoria del món educatiu. Avui el món educatiu és el primer a defensar la immersió lingüística de la nostra escola. I ho defensen per un fet lògic: la immersió lingüística avui és la garantia d'igualtat d'oportunitats de tots els estudiants de Catalunya, independentment del nivell de renda de les famílies, independentment de l'origen geogràfic de les famílies i independentment de molts altres elements.

Jo li ho dic: aquells alumnes a què vostè feia referència, que són castellanoparlants i que han estat escolaritzats en la immersió lingüística, no tenim cap problema, senyora Cuevas. Jo ja li ho vaig dir: sóc castellanoparlant. Els meus pares són castellanoparlants, vinc d'un entorn castellanoparlant i faig servir el castellà com a llengua de relacions habituals en el meu marc familiar. I he estat en un procés d'immersió lingüística de l'escola catalana, que és el que avui garanteix que jo pugui tenir la mateixa igualtat d'oportunitats que un fill de la burgesia catalana, que té un entorn diferent del meu entorn. (*Aplaudiments.*)

Dit això —i vaig acabant—, escolti'm, avui, els principals perjudicats, si es retirés la immersió lingüística, seríem els castellanoparlants i seríem les famílies més vulnerables d'aquest país. Per tant, vostès estan tren-

cant la cohesió social de Catalunya a través de la llengua i a través de l'escola pública catalana.

I els ho torno a repetir, a tots vostès: el problema que té l'escola pública a Catalunya no és ni ha estat la llengua ni la convivència lingüística; el problema que tenim avui a l'escola pública de Catalunya són les retallades i són els nens i les nenes que malauradament passen gana. I aquestes són les propostes de solució que Iniciativa i Esquerra Unida hem intentat abordar històricament en aquest Parlament.

Per tant, jo entenc que vostès també han triat un dia –ahir es va iniciar el tràmit «matxacant» totes les esmenes a la totalitat de la LOMCE–... La LOMCE és una llei recentralitzadora; la proposta que vostès porten a terme és una proposta recentralitzadora. La LOMCE és una proposta ideològica; la proposta que vostès presenten avui és una proposta ideològica. La LOMCE és una llei que promou el pensament únic; la proposta que vostès presenten avui aquí és una proposta que promou el pensament i la llengua única.

Per tant, senyors del PP i senyors de Ciutadans –senyor Carrizosa... permítame que me dirija yo a los votantes de ICV - EUiA, como usted dice–, amb el vot d'Iniciativa i Esquerra Unida no hi comptaran per trencar la cohesió social de Catalunya, perquè ens ha costat trenta anys mantenir-la.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, senyora presidenta. De l'escó estant per donar els raonaments del nostre grup, el Grup Socialista.

Estem davant d'un debat polític, un debat tàctic, de dos partits que estan competint –Ciutadans i el Partit Popular. Aquest no és un debat jurídic –no és un debat jurídic. És un debat de concepció del poder de la societat complexa –per cert, la catalana, plurilingüe. És un debat de la cultura, és un debat del contrast de la visió de Catalunya.

Miri, fa trenta anys, en aquest mateix Parlament, presidit per Heribert Barrera, varen ser capaços, els fills i filles que van néixer i crescuts al franquisme, d'arribar a un acord que avui encara en beu la societat catalana. I eren partits de procedències totalment diverses: Convergència i Unió, el PSC, el PSUC, Esquerra Republicana i la UCD d'aquell moment. I varen aprovar, amb una única abstenció, un model vigent.

Nosaltres som hereus, el nostre partit és hereu de Marta Mata –de Marta Mata. Les raons no eren nacionals ni de construcció de no sé què diuen. Nosaltres no som nacionalistes. Vostès sí: nacionalistes espanyols. *(Veus de fons.)* I, per tant, el debat era com podíem fer millor l'escola catalana, per no separar els nens per raons de llengua. Aquest era un element molt important. Els castellanoparlants i els catalanoparlants de

llengua materna varem prendre una decisió de la qual encara avui bevem.

No hi té res a veure, senyor Carrizosa, el debat de la qualitat a l'ensenyament, que el compartim. Som dolents en llengües, especialment en llengües estrangeres. Totalment d'acord –totalment d'acord. I aquest és un debat que hauré d'iniciar i veure què ens ha passat; és un debat pedagògic. És un debat que la LEC diu..., i solucionarà tot això que vostès diuen.

A Girona, els meus fills, amb una comunitat molt més catalanoparlant, han de tenir més hores de castellà. Totalment. I en una altra societat, en un altre lloc, haurà de ser a la inversa. Només faltaria. El projecte d'autonomia de centre permetrà això que vostès plantegen, permetrà reforçar aquests elements.

I les avaluacions són internacionals. I, per tant, per descomptat, és objectiu que el debat del coneixement de les llengües oficials de Catalunya no és el debat del fracàs escolar. No és aquest l'element. És la formació dels ensenyants, les raons socioeconòmiques i molts altres elements que hem de debatre en profunditat.

Ara vostès competint. Curiós, eh? PP i Ciutadans. En aquesta nova transició la llei diu que arraconen el català perquè curiosament decau que és una llengua pròpia. Això ho diuen –no és que ho digui jo– els textos que vostès plantegen. Per nosaltres, el castellà és patrimoni, patrimoni individual i col·lectiu. El PSC, que ha begut del catalanisme integrador cívic, no caurà en cap trampa –en cap trampa, eh? I no competim ara pel votant; competim... I ja ho veig aquí, que necessitem tornar a pensar en la Catalunya sencera. Qui pensa en la Catalunya sencera? Qui hi pensa? Que s'ho contesti cadascú en la intimitat.

I voldria acabar –vostès que parlen tant de la LOMCE– amb el que diu el Consell d'Estat –no precisament independentista ni nacionalista català, no? Diu: «Además, no puede desconocerse que desde la Constitución del 78 nuestra legislación y la doctrina del Tribunal Constitucional han reconocido la competencia de las comunidades autónomas con lengua oficial propia para orientar en el ejercicio de sus competencias su sistema educativo hacia un modelo de integración. Así lo han hecho Cataluña y Galicia.» Per tant, si s'aprovés això que avui volen no és que regressaríem al 78, a abans del 78. I faríem un mal servei a aquest país, que precisament no ha separat per raó de llengua a ningú.

Que la democràcia no malmeti ni tan sols l'esperit de la transició, si us plau. I mai la política –mai–, per damunt de tot, per un concepte ètic, no ha d'espatllar allò de què la societat no ha fet cap història; al contrari, que ha arreglat, que ha construït una escola catalana inclusiva en una Catalunya molt diversa; que ha sabut integrar en una sola escola un creixement del 537 per cent d'alumnes estrangers en deu anys. Aquests són els raonaments pels quals entenen –i amb molt d'orgull– que el PSC serà fidel als seus orígens i a la societat actual.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Des de l'escó estant i molt breument. Des del Grup de Convergència i Unió és evident que hem presentat unes esmenes a la totalitat davant d'aquestes proposicions de llei de modificació de la Llei d'educació de Catalunya. Evidentíssim. El que trobo a faltar és que vostès, en la seva argumentació, s'han deixat de fer una cosa: dir-nos com quedaria, aquesta llei que vostès proposen, en la qual radicalment vostès el que fan és eliminar de tots els articles, paràgrafs i apartats la paraula «català»; evidentment, lingüísticament parlant, però deixen la llei sense cap possibilitat de donar un tracte específic a la nostra llengua, a la llengua que és pròpia del nostre país.

I, dit això, no argumentarem més aquestes esmenes. Saben per què? Perquè hem parlat mil i una vegades d'aquesta temàtica durant aquesta legislatura. I, per tant, el que fem és que ens remetem a les preguntes on ja s'ha contestat, totes les explicacions, les argumentacions, els detalls especificats per part de la consellera i per part d'altres membres de tot el que vostès estan parlant.

Precisament, aquest mateix matí, en una pregunta a la consellera, tornen a parlar en aquest moment de trilingüisme. Aquest matí s'ha mostrat un model del plurilingüisme que és el que es vol utilitzar al sistema educatiu en primària, precisament com a mostra d'èxit escolar, per lluitar contra el fracàs pel que fa a la llengua.

Per tant, ens remetem a les preguntes que hem contestat, a les interpellacions, a les propostes de resolució i a les mocions que s'han fet en aquesta seu parlamentària. No volem esmerçar –i dic «esmerçar»– més temps parlant de tota una problemàtica sobre un tema lingüístic de problemes que existeixen al sistema educatiu, perquè això és inexistent.

Vostès estan fent unes afirmacions esbiaixades, unes afirmacions errònies i que són incertes, i que les basen i les argumenten fent tota una utilització del sistema educatiu i –el que és més greu– una greu utilització de l'escola. Amb una finalitat i amb una motivació: exclusivament política. No n'hi ha, de motivació jurídica, darrere del nucli sobre el qual pivota tot el tema de la llengua. És únicament i exclusivament una argumentació política. I diria més: va cap a un aprofitar-se i cap a un treure un rendiment de la política que de veritat que no vull continuar catalogant-lo.

Mirin, no existeix cap problemàtica lingüística als centres educatius. No hi ha cap dubte que la Generalitat té les competències lingüístiques per al model del sistema educatiu català. I és aquest Parlament el que ha de regular la Llei d'educació de Catalunya. Perquè tampoc estem disposats que s'estigui utilitzant aquest Parlament com un simple comissionat d'execució jurídica i judicial, perquè això arriba a un

límit, el límit de ratllar el respecte cap a aquest Parlament i el límit del respecte cap al legislatiu.

Perdonin que els digui que és precisament aquesta immersió lingüística –que a vostès els fa tanta basarda– la que ha garantit que avui en dia puguem parlar de bilingüisme a Catalunya. Si no, vostès saben que en el bilingüisme qui guanya és la llengua majoritària, i no minoritària. Per tant, gràcies a la immersió lingüística –ho repeteixo, els fa basarda– tenim avui el bilingüisme integral que vostès volen en tots els textos.

I acabaré de la manera que he acabat la majoria d'intervencions de les tantes vegades que hem parlat d'aquest tema, dient que els mestres i professors el que fan a les aules és ensenyar les llengües, però, sobretot, ensenyen a *respectar* les llengües. Jo dubto en molts moments del respecte cap a les llengües, cap a una llengua concreta. I el que fan també és ensenyar a valorar les llengües per la seva riquesa –s'ha dit abans i s'ha preguntat. Sí, per la seva riquesa formativa i per la seva riquesa cultural.

Gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Des de l'escó. Des d'Esquerra Republicana no entrarem en el seu joc polític, que sí que és «frontista», senyor Carrizosa, i que està ple de prejudicis nacionalistes disfressats de modernor; no hi volem entrar de cap de les maneres. El que volem és treure la disfressa a allò que vostès dibuixen com un objectiu de normalitzar i garantir l'ús conjunt i equilibrat del català i del castellà en l'ensenyament, i garantir el dret dels alumnes a ser educats en les dues llengües oficials, perquè això ja passa.

El debat que els mou no és aquest, no és el debat del trilingüisme modern respecte del patrioterisme ranci català que s'esforça a mantenir el català, que és una llengua vella, passada, que no és moderna. Aquest discurs no va, aquest discurs no va de cap de les maneres.

Jo al que em vull limitar és a parlar de quin seria el resultat de l'aplicació de la modificació que vostès fan de la LEC i que el Partit Popular fa de la LEC, no aquest trilingüisme teòric. Perquè el PP diu que vol un model perfectament bilingüe. Això no s'aguanta per enlloc. Vostès, amb la seva modificació de la LEC, el que volen fer és introduir, desplaçar, amb la Llei Wert i l'última sentència del Superior de Justícia de Catalunya –que no hi ha per on agafar-la–, el títol segon. I molt més enllà, és a dir, col·locar, encasquetar en el mig de la LEC, del títol segon, allò de «sí un sol alumne ho demana». I això és absolutament una bogeria des del punt de vista pedagògic, des del punt de vista social i des del punt de vista polític.

Vostès volen deixar amb respiració assistida la llengua catalana a Catalunya. Vostès estan desinformats i desinformen. Vostès no tenen ni idea del que és didàctica de la llengua, ni pedagogia lingüística, ni el que és ús de les llengües en un context de multilingüisme. Perquè és que, si no, no m'ho explico. Sempre amb la llei a la mà i amenaçant amb la llei a la mà. Jo també tinc una llei a la mà, que es diu Llei d'educació de Catalunya, que va ser votada en el seu títol segon de manera pràcticament majoritària en aquest Parlament. I avui es repetirà aquella votació.

A més a més, vostès han fet una proposició de llei que jo diria que fins i tot s'han passat de rosca d'allò que havien vostès propugnat en el passat. És a dir, deroguen l'article 15, que és el que parla d'immersió lingüística, quan, quan van dur els gairebé quaranta articles de la LEC al Tribunal Constitucional, l'article 15 no el van ni esmentar. Ara no, ara hi ha l'article 15, el de la immersió lingüística, que no el van dur al Tribunal Constitucional.

I, fixin-s'hi, l'article 10.1, que vostès proposen de modificar, si s'apliqués diu que qualsevol alumne ha de demostrar un domini lingüístic ple en totes les llengües oficials a Catalunya, és a dir, en aranès, en castellà i en català. I això del «domini lingüístic ple»... No sé en quines normes o directrius del Consell d'Europa es defineix el concepte «domini lingüístic ple». Perquè el domini lingüístic ple d'una llengua –jo li ho diré– pròpia es triga entre quinze i setze anys a adquirir-lo; d'una llengua pròpia, ja no t'explico d'una llengua que no t'és pròpia, d'una segona llengua o d'una altra llengua vehicular.

El Partit Popular diu: «Si el Partit Popular governés a Catalunya...» Ja sabem què fan quan governen. Els companys del País Valencià saben què fan quan governen; els companys de les Illes Balears saben què fan quan governen, perquè el que vostès esperen d'obtenir (*aplaudiments*) és el mateix que busquen d'obtenir a les Illes Balears i al País Valencià, on s'incompleixen reiteradament tots els tractats internacionals que ha subscrit l'Estat espanyol. I han rebut –han rebut– avisos per part del Consell d'Europa que incomplien en aquests territoris els tractats en matèria de llengües minoritàries, i actuant d'esquena a l'acadèmia, fent un ridícul espantós en matèria acadèmica.

Els terços o el 40-40-20. Quin és el resultat d'aplicar la política lingüística dels terços o el 40-40-20? Doncs, que no aprendrien català cap dels alumnes de manera mínima, perquè no hi hauria ni temps, a més a més, ni hi hauria qualitat en les interaccions. És que és de calaix, seria un error absolutament pedagògic. Perquè, com li deia, per adquirir un bon domini d'una llengua pròpia calen quinze o setze anys; bon domini, ja per no parlar del domini lingüístic ple de què parla el Partit Popular en la seva proposició de llei. El català que s'aprendria seria d'una qualitat molt baixa –molt baixa–, i la didàctica de les llengües diu –que és el model que s'aplica– que ha d'haver-hi una llengua prioritària, que és la que articula totes les competències.

En les recomanacions de l'any 2005 del Comitè d'Experts del Consell d'Europa –que, com se sap, està infestat de nacionalistes catalans– deia que «el compliment dels compromisos de la Carta europea és el que s'aplica a Catalunya basat en la immersió lingüística, i el que s'aplica al País Valencià i a les Illes és un incompliment de la Carta europea». Això ho diu el Consell d'Europa. Vostès vagin fent –vostès vagin fent.

Mirin, la seva fixació –ja acabo– amb el títol segon de la Llei d'educació de Catalunya és la prova del cotó que vam fer bé la feina per assegurar la protecció jurídica de la immersió lingüística. Aquesta és la prova del cotó i que, com he dit abans, una majoria com la que avui es configurarà aquí –que no admetrà la tramitació d'aquestes dues proposicions de llei– és la mateixa majoria que es va configurar ara fa pas no gaires anys i tants d'altres en la votació del títol segon de la LEC.

Moltes gràcies.

La presidenta

Hi ha possibilitat d'un torn en contra. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, pues, como hay posibilidad de un turno en contra, vamos a aprovecharla y vamos a responder tantas cosas que se dicen aquí que yo creo que están tan alejadas del sentir de la generalidad de la ciudadanía.

Señor Mena, se ha puesto usted como ejemplo y ha puesto también como ejemplo a las tres mejores notas de la selectividad de este año. Me parece que no hablamos de aquellos que destacan en toda una comunidad autónoma por su capacidad y por los resultados de su trabajo. Hablamos de la generalidad de los estudiantes, de los que sufren también para aprobar, de los que fracasan escolarmente. De esos, de esa franja de estudiantes es de la que estamos hablando. No hablamos de los estudiantes superdotados ni hablamos de los estudiantes de familias con posibilidades culturales. Hablamos de la generalidad de los estudiantes, de esos que en Cataluña con este sistema educativo hacen que sea uno de los que tienen mayor fracaso escolar de nuestro entorno. Hablamos de esto. Entonces, que estas tres personas que dice usted... Pues muy bien, muy contento. Pero me parece que, como argumento del tema de la efectividad de este sistema educativo, el poner a los mejores pues no es muy ejemplificativo.

En cuanto a lo que ha dicho la señora Geli, del PSC, bueno pues, mire, usted ha dicho un par de cosas que yo sí que le querría responder. Ha dicho que nosotros competimos con el PP. Nosotros no competimos con nadie. Nosotros hemos salido de la sociedad civil, somos gente que ha hecho un partido político porque no se ha sentido representada con lo que había y expone su oferta electoral a la sociedad. Y, además, lo hace con un convencimiento que me parece que ningún otro partido que haya aquí exhibe tanto convencimiento como aquellos que hemos salido de la vida

civil (*remor de veus*), que somos gente que nos ganamos la vida... Todos y cada uno de nosotros nos hemos estado ganando la vida hasta que hemos entrado en Ciutadans (*persisteix la remor de veus*) trabajando en nuestros... No sé si puedo seguir hablando.

La presidenta

Un moment –un moment. Senyor diputat, esperi, un moment.

Carlos Carrizosa Torres

¿Puedo continuar?

(*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats...

Carlos Carrizosa Torres

A ver, vamos a puntualizar. Es que no sé por qué se han puesto ustedes nerviosos cuando decía que vengo de la sociedad civil y de los que trabajamos. De verdad se lo digo. (*Remor de veus.*) Que no tiene por qué haber... Que, bueno, no iba con segundas. Yo lo único que decía (*forta remor de veus*), lo único que estaba diciendo es que nosotros venimos a un partido en el que no hemos venido a competir con nadie, sino que nos creemos tanto las cosas que hemos venido a explicarlas en este foro de ciudadanos y a hacer política. Eso es lo que les quería decir.

Y, en fin, respecto a la proposición de ley de la que estábamos hablando, pues insisto en que la propuesta que nosotros hacemos es muy integradora, no rompe para nada la cohesión social, como usted dice. Porque lo único que dice es que se hable en catalán, en castellano y en inglés. Y lo único que pretende es, en vez de poner el tema del catalán como si fuese el último reducto, aquello irrenunciable, que parece que es que se está tocando aquí la fibra sensible de alguien... Pues lo estamos poniendo en términos estrictamente culturales.

Y, oigan, no se equivoquen –no se equivoquen–: todos los catalanes queremos y defendemos el catalán. No es patrimonio de ustedes, ¿eh?, ni de cuatro partidos políticos, ni de los nacionalistas ni de los separatistas; de todos los catalanes, que somos los que hablamos aquí en este escaño. (*Remor de veus.*) Se lo digo también esto a la señora Barrufet.

Y, en cuanto a la señora Anna Simó, de Esquerra Republicana, me ha hecho especial gracia que nos diga que somos nacionalistas españoles. ¿Usted equipara la defensa del trilingüismo al nacionalismo español o cómo funciona eso? O sea, que los niños tengan la oportunidad de tener... Y las niñas también; los niños y las niñas, señores de Iniciativa i Esquerra Unida –los niños y las niñas, ¿eh? Que los niños y las niñas tengan la ocasión de aprender castellano, catalán e inglés en sus escuelas me parece que solamente desde la mente

nacionalista puede sugerir que eso se hace por nacionalismo.

Lo que sí que es excluyente y lo que intenta convertir en batalla política aquello que debía ser una batalla docente es lo que ustedes hacen, una batalla acerca de la pedagogía. Que, por cierto, señor Mena... O no, creo que ha sido la señora Anna Simó. Decía que no tenemos ni idea nosotros de pedagogía, etcétera. Bueno, pues yo les digo: «La inmersión lingüística no es más que un método más de los varios que hay para aprender idiomas.» Y lo que nosotros queremos es que en la escuela catalana se respeten los derechos de todos y se hable en los dos idiomas nuestros más –más– el idioma que va a servir a nuestros estudiantes en el futuro para competir en Europa y tener un buen nivel. Es solamente eso; luego, ustedes, si quieren, no discutan de esto y dicen que no y ni siquiera lo hablamos, que es de lo que se trataba hoy, de ver si en el Parlamento se puede hablar de esto o no. Y ustedes me están diciendo que no.

Nada más.

La presidenta

També per a un torn en contra, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Miren, el primer requisito que debe cumplir un modelo lingüístico es ser legal. De nada valen otros argumentos en su favor si el sistema es contrario al espíritu y la letra de la Constitución como ha fallado el Tribunal Supremo respecto de la inmersión obligatoria en centros públicos, que excluye una lengua oficial –fuera el catalán o sea el castellano. Lo de la escuela catalana en catalán –«Per una escola de tots en català»– tiene un problema, y es que, al haber en Cataluña dos lenguas oficiales, si la escuela catalana no acoge e integra las dos lenguas, ni será de todos ni será catalana ni será legal.

Ayer nos anunció la *consellera* que se va a introducir el inglés como vehicular, asignándole un porcentaje mínimo del horario lectivo. No deja de ser paradójico que estén ustedes dispuestos a ceder al inglés lo que le niegan al castellano.

Evidentemente que apoyamos la introducción del inglés; forma parte de nuestra propuesta trilingüe. Pero no nos deja de sorprender que una lengua extranjera pueda ocupar un espacio lectivo restándoselo al catalán, y el castellano, a pesar de la cantidad de sentencias que tienen ustedes por cumplir, no pueda disfrutar de la misma condición ni de la misma consideración por su parte.

Es evidente –y en eso coincidimos con la *consellera* Rigau– que la situación sociolingüística de normalización del catalán ha cambiado, que los últimos datos oficiales de uso y conocimiento del catalán son muy positivos y que resulta estrafalario seguir hablando de peligro de extinción, de prohibiciones de hacer medio

siglo y de razones de país para mantener su exclusividad como lengua de enseñanza.

Es evidente que el catalán puede perder su posición exclusiva en la escuela sin que suceda ningún cataclismo lingüístico ni social ni cultural. Por esto aplaudimos la introducción vehicular del inglés. Pero también exigimos al Gobierno de la Generalitat que aplique la legalidad y libere horario lectivo para el castellano, pues además de aportar, como el inglés, ventajas competitivas para los alumnos es un derecho que le corresponde por ley en razón de su oficialidad. Se lo están diciendo a la Generalitat desde el Tribunal Constitucional y el Tribunal Supremo desde hace muchos años. Por tanto, inglés, sí; castellano, también.

Miren, nosotros defendemos la enseñanza plurilingüe, estamos a favor de las lenguas oficiales, de su integración y convivencia en las aulas y en el currículo. Es paradójico que nos acusen de ir en contra del catalán, cuando aquí los únicos que quieren excluir y evitar una lengua oficial son ustedes. Y para conseguirlo no dudan en burlarse de los tribunales y del estado de derecho si es preciso.

Miren, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña está obligando ya a la Generalitat, en fase de ejecución de medidas cautelares, a garantizar la enseñanza bilingüe a los hijos de los padres que así lo han reclamado, en su clase, juntamente con sus compañeros.

El tribunal especifica por escrito a la Generalitat que la atención lingüística individualizada no es válida por ser un método discriminatorio. Y es increíble, pero la Generalitat sigue ordenando a los centros que apliquen la atención individualizada a estos niños.

Bien, a finales de junio –el 28– conocimos cuatro nuevas resoluciones de la Generalitat, donde recomienda a los centros la atención lingüística individualizada en castellano para cumplir las medidas cautelares, en lugar de ordenar la reintroducción del castellano en la clase y curso de estos niños. Es decir, la Generalitat incumple las instrucciones explícitas y literales del tribunal, y no tiene inconveniente en discriminar a un niño segregándolo del ritmo normal de su clase, señalándolo como diferente. ¿Y dice la *consellera* que nosotros provocamos esta situación?

Bien sabe la *consellera* que está en su mano –y no en la nuestra– solucionar este agravio intolerable. La solución es fácil: cumplir la ley, acatar la sentencia y repartir el horario lectivo entre el catalán, el castellano y el inglés. Descuide, *consellera*, que ningún padre más le podría entonces reclamar nada, ni tendría usted ninguna otra resolución judicial que cumplir. Porque el problema de que no se respeten los derechos de los niños lo ha creado la Generalitat. Y no hay más solución que exigir a la Generalitat que adecúe el sistema a la legalidad o pedir a los ciudadanos que se resignen al hecho de que en Cataluña tienen menos derechos que en Valencia, Baleares, Galicia o País Vasco. Y esto es *inaceptable*, como ustedes entenderán.

Es importante señalar que, si las lenguas oficiales deben ser ambas vehiculares por ley, no es un capricho del legislador, sino porque es una manera justa y sen-

sata de garantizar la igualdad de los ciudadanos ante la Administración, al margen de su lengua.

Pueden ustedes cumplir la legalidad o pueden ustedes seguir jugando al peligroso proyecto del estado independiente, que decide qué tribunales son legítimos y que incumple las leyes que dificultan avanzar hacia la secesión.

Sean ustedes conscientes de que su afrenta a nuestro estado de derecho es también una afrenta a nuestro marco de convivencia.

Gracias.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Diuen certs mitjans de comunicació... En tot cas, ens titllaven, a nosaltres –la CUP–, de radicals independentistes. No és que ens ho hàgim dit mai nosaltres a nosaltres mateixos. Però, en tot cas, la ubicació ideològica era aquesta. I se suposa..., o acostuma a associar-se molt a això, doncs, a identitarisme, tot i que nosaltres rebutgem classificar-nos a dins d'aquesta classificació. En tot cas, mai –mai– abans havíem estat presents com aquests sis mesos en tants –tants, tants, tants– debats identitaris portats bàsicament pel Partit Popular i per Ciutadans en aquesta cambra.

El recurs permanent a la identitat, a l'agitació del debat identitari, per tant, a la fractura per debats identitaris és un recurs que nosaltres entenem... Un recurs electoral, un recurs polític, un recurs de màrqueting, un recurs que apella a tot allò que segurament no hauríem de classificar o no classifiquem –fins i tot ni tan sols ells– dins d'allò dels problemes reals de la gent, però que segurament dóna rèdits polítics. I a la vista està que sí que els dóna. Totalment legítim plantejar els debats que sigui. Però, en tot cas, mai havíem estat presents en tants debats identitaris i reiteratius una vegada i una altra.

Nosaltres ens perdem en les argumentacions que s'han anat esgrimint per part dels dos partits. Però, dins del mateix discurs de cadascun dels partits, quan es parla del fet que és una qüestió sobretot de qualitat i de competències, no?, del fet que... «Si es rebaixa el català tindrem més qualitat a l'ensenyament» és un argument que no entenem. Entenem que l'ensenyament públic té molts problemes, i estem permanentment militant en contra d'aquests problemes. Les retallades no hi estan ajudant. I, òbviament, en idiomes estem a la cua d'Europa –en tots els idiomes. Els idiomes són un instrument més que útil i necessari, imprescindible en la societat que ve.

Diuen que han de reflectir la realitat, l'ensenyament ha de reflectir la realitat. Però la realitat a les nostres societats no és bilingüe, és plurilingüe. Nosaltres apostem perquè també els idiomes de bona part dels novvinguts, que són diferents del català i del castellà, siguin també reconeguts a l'escola i també tinguin el

seu espai. Per tant, estaríem parlant d'una realitat plurilingüe.

Han parlat... Senyor de Ciutadans, s'ha referit a Joan Mena parlant de la «generalidad de los estudiantes, no de aquellos que destacan». I abans la senyora del Partit Popular ha parlat del fet que el català era com una dificultat per a tots aquells alumnes que, en tot cas, venien d'entorns castellanoparlants. I llavors era com el doble de difícil, no?, poder tenir la mateixa nota. Bé, tampoc és un argument que entenguem que comporti introduir un tercer idioma vehicular. Si tenir dos idiomes vehiculars dificulta l'ensenyament, home, posar l'anglès d'idioma vehicular no crec que ajudi gaire a entendre les matemàtiques per algú que vingui d'un entorn catalanoparlant o castellanoparlant. En tot cas, hi posa més dificultat; necessària, però posa més dificultat a la graella.

Entendríem el seu posicionament bilingüe o d'equiparació bilingüe –o com n'hi vulguin dir– si al mateix temps que defensen un dels pocs espais on la llengua catalana té prioritat, com és l'ensenyament, al costat d'això defensessin, doncs, que dels quaranta canals de la TDT amb prou feines un 20 per cent són en català, si defensessin que la major part de llibres que s'editen, es publiquen i es venen a les nostres llibreries són en castellà, que a les publicacions passa el mateix, que no es respecta el català a Europa, que no es respecta el català a l'Administració de l'Estat. Si estiguessin al peu del canó d'aquestes reivindicacions, diríem: «Guaita, tenen un argument de pes per venir a defensar després el que ells creuen que és un greuge contra el castellà a l'escola i que en realitat és una igualació en l'ensenyament.»

També els creuríem si allà on hi ha realitats, com diuen vostès, bilingües similars a la del Principat –com a la Franja, València o Balears– tinguessin una altra actitud, no deixessin desenes de milers de famílies fora de l'ensenyament en valencià, no provoquessin una alteració sencera de la comunitat educativa a Mallorca aprovant el Decret de llengües sense fons, sense recursos, sense mestres en anglès, sense cap provisió de recursos. O en una societat com la de la Franja, que no és bilingüe, és 99 per cent catalanoparlant, no exclouessin l'idioma català de l'ensenyament i no haguéssim de tenir, famílies com la meva, membres de la meva família, de la meva mateixa edat, que parlen únicament català en la seva vida quotidiana i no saben escriure'l, perquè no han tingut l'oportunitat d'aprendre'l. Si aquí, en aquestes comunitats autònomes, aquestes altres parts dels Països Catalans, tinguessin una altra actitud, també podríem parlar amb més raonament.

Nosaltres entenem que la immersió és un bé col·lectiu que hem de defensar no només per la igualtat dels idiomes després a la societat, sinó sobretot per la igualtat d'oportunitats a nivell social, que tots i totes puguem dominar tots dos idiomes. Perquè no oblidem que una societat és plenament bilingüe –si és això el que volen– quan en qualsevol dels dos idiomes un es pot expressar en la vida quotidiana amb total normalitat. I és obvi que en un idioma que no té un estat com l'espanyol al darrere, com és el català, i que no té cap

estat que el defensi i que és un idioma minoritari, o es fa a través de la immersió lingüística o no serà possible viure amb tots dos idiomes en plena llibertat.

(*Marina Geli i Fàbrega demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Geli... (*Veus de fons.*) Trenta segons.

Marina Geli i Fàbrega

En els meus setze anys de metgessa, senyor Carrizosa, em van ensenyar una cosa molt important: a diagnòstics equivocats, tractaments ineficaços. Deixem que la pedagogia lideri les aules. (*Remor de veus.*) Enterrem el lerrouxisme. Catalunya –Catalunya– no fa triar entre els fados, els boleros o les havaneres de Sílvia Pérez, ni entre Machado i Espriu, ni entre Estopa i Lluís Llach.

(*Aplaudiments. Joan Mena Arca demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Mena... (*Remor de veus.*) Trenta segons.

Joan Mena Arca

Per al·lusions. Miri, senyor Carrizosa... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment –un moment. Senyores diputades, senyors diputats...

Joan Mena Arca

Senyor Carrizosa, vostè, que es vanta que el seu partit ve de gent de la societat civil, no sé d'on es pensa que venim nosaltres. Jo miro aquí, al meu grup, i no veig ni cap militar, ni cap monja, ni cap capellà. Per tant, som gent que també venim de la societat civil.

I té vostè raó en una cosa: amb això toquem la fibra sensible. Sap per què? Perquè estem tocant la cohesió social i estem tocant la igualtat d'oportunitats. I això és molt sensible.

I, senyora Cuevas, vostès no són els que defensen l'escola plurilingüe. Si vostès són els que defensen la LOMCE! Com pot ser que vostè parli de l'escola plurilingüe i estan aprovant una llei com la LOMCE?

De tota manera, quan surten el senyor Carrizosa o la senyora Cuevas en aquest faristol a parlar d'aquests temes a mi em ve al cap aquella frase que diu: «Què volen aquesta gent que vénen de matinada?»

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Carrizosa... I després... Senyor Carrizosa. (*Remor de veus.*) Senyor Carrizosa, em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Por alusiones, por favor.

La presidenta

Trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, pues nada. Ya veo... O sea, ¿que lo que quieren decir es que no entremos a discutir el trilingüismo y que no y que monolingüismo e inmersión en catalán? Vale, pues muy bien. Pues ya lo veo: el día que nosotros pintemos más en el Parlament –que espero que no sea un día lejano– a ver si cambiamos las mayorías y solucionamos el tema. Nosotros somos demócratas.

(Esbrincada en un sector de l'hemicicle. María José García Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora García Cuevas.

María José García Cuevas

Presidenta, por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

María José García Cuevas

Bueno, solamente enfatizar que el Parlamento está sujeto al cumplimiento de la legalidad y de las sentencias de los tribunales, que ha habido algún portavoz que lo ha dudado. Me parece que ha sido la señora Anna Simó.

Y decirle al señor Mena: por favor, léase la LOMCE –no hacer juicios de valor sin tener conocimiento de lo que dice la LOMCE– y luego la discutimos.

Gracias.

La presidenta

Pasemos... a la votació de les esmenes a la totalitat. *(Forta remor de veus.)* Passem... *(La presidentariu. Rialles.)* És que sé parlar castellà i català. *(Aplaudiments.)* Bé, veig que estan molt contents, però també els haig de dir que el mèrit és que sapiguem parlar català. *(Remor de veus.)* Almenys en la meua època. *(Aplaudiments.)* Almenys en la meua època.

Finalitzat el debat, passem a la votació de les esmenes a la totalitat que s'han presentat a la proposició de llei del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de devolució de la proposició de llei han estat aprovades per 101 vots a favor i 28 en contra, de conformitat amb l'article 105

del Reglament, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Passem ara a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat a la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de devolució de la proposició de llei han estat aprovades per 101 vots a favor i 28 en contra, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, aquesta iniciativa legislativa també resta rebutjada.

Proposició de llei

de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (debat de totalitat) (tram. 202-00035/10)

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, iniciem el debat amb la presentació per part dels grups parlamentaris proposants.

En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, diputades, diputats i tothom que ens acompanya, tant aquí a l'hemicicle com a la sala de vídeo, representants del col·lectiu LGBT, que tant han lluitat perquè arribés un moment com aquest. Un moment que ha estat una demanda històrica del col·lectiu LGTB de tenir una llei específica de drets i contra la discriminació. Són molts anys de perseguir-ho, molts anys de compromisos, però massa anys sense fer-se realitat. I avui comencem a caminar.

Vull recordar –perquè crec que és de justícia i a mi em fa una especial satisfacció de fer-ho– que es va començar a posar fil a l'agulla des del Govern quan en aquest Parlament la consellera Carme Capdevila, en la seva compareixença parlamentària al març del 2007, i l'aleshores secretària de Família, Carme Porta –que avui també ens acompanya–, en explicar les línies d'actuació d'aquella legislatura, el 3 d'abril del 2007, van comprometre's a tirar endavant aquesta llei, que després, de manera immediata, es va aprovar la memòria justificativa de l'avantprojecte, que aleshores es deia «per la igualtat de drets de les persones lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals i contra la discriminació». El 2008 es va començar a treballar l'avantprojecte, va haver-hi tot un debat territorial, sectorial, aprofundit, que es va enllestir el 2010, però no prou a temps per aprovar-se al Govern i anar al Parlament abans que s'acabés la legislatura.

Han passat tres anys. I durant la campanya electoral passada –del 25 de novembre– l'Associació de

Famílies Lesbianes i Gais, el Casal Lambda, la Coordinadora Gai i Lesbiana i el FAGC van requerir els candidats i candidates en aquelles eleccions a signar un compromís perquè la llei contra l'homofòbia fos una realitat durant el primer any de legislatura, durant l'any 2013. Oriol Junqueras –aquí present, el nostre cap de llista– el va adquirir en nom d'Esquerra Republicana, i aquí estem, complint aquest compromís.

Vull donar les gràcies a totes les entitats LGBT que heu defensat aquesta feina compartida –perquè és vostra– amb tantes entitats, i per comprometre una majoria parlamentària amb la llei. I vull agrair també a les formacions polítiques que avui votaran i votarem perquè continuï la tramitació de la proposició de llei també la seva actitud al respecte, perquè avui sigui un dia feliç per a tanta i tanta gent que avui ens acompanya.

Catalunya –i crec que no és cofoisme– ha estat un país pioner a Europa en polítiques LGBT; ha sigut un referent europeu per a polítiques actives LGBT impulsades des de les institucions. I això no ens ho podem pas deixar perdre. I una llei és una peça clau que faltava per desenvolupar totes les actuacions iniciades, per emparar totes aquestes actuacions iniciades i per evitar qualsevol ombra d'inseguretat jurídica. D'actuacions se n'han anat fent, evidentment, i és bo que avui les recordem: la creació el 28 de juny del 2005 del Programa per al col·lectiu gai, lesbià i transsexual; el Decret del 26 de juny del 2007 de creació del Consell Nacional de Lesbianes, Gais i Homes i Dones Bisexuals i Transsexuals –un impuls que cal continuar, no ens podem deixar perdre tota aquesta dinàmica pròpia de grups de treball del consell nacional–; el Pla interdepartamental per a la no-discriminació de les persones homosexuals i transsexuals, posat en funcionament, per acord de govern, el 5 de setembre del 2006.

Per tant, cal donar resposta a aquesta demanda històrica del col·lectiu de tenir una llei específica que atorgui drets a les persones LGBT, que contribueixi a reduir, amb la força que dona la llei, l'homofòbia que encara existeix al nostre país, l'LGTBfòbia que encara existeix al nostre país. Perquè els avenços i el canvi de visió social –que són innegables en relació amb el col·lectiu LGBT– que hi ha hagut al llarg dels anys no han eliminat els elements subjacents en el tracte quotidià. I el canvi és massa desigual, i el canvi és massa gradual. Per tant, com deia, les actuacions fetes són bones actuacions que s'haurien de consolidar i reimpulsar. Però cal una llei amb visió de conjunt, més enllà dels programes i plans del Govern i amb el màxim de suport possible del Parlament.

Quin era l'objectiu de partida de la norma? Quin és l'objectiu de partida de la norma que una bona colla de grups parlamentaris hem dut aquí? Doncs, desenvolupar i garantir els drets del col·lectiu LGBT, col·laborar almenys a construir noves referències de relacions entre homes i dones LGBT i la resta de la societat de la qual formen part, basades en el respecte –el respecte a l'opció sexual, el respecte a la teva vida, el respecte a la vida dels altres, el respecte als drets–, i evitar, per tant, situacions de discriminació i de violència per orientació sexual, per opció sexual o per identitat de gènere,

que són conegudes socialment com homofòbia, lesbofòbia, bifòbia i transfòbia.

La proposició de llei busca omplir el buit normatiu existent, garantir el desenvolupament bàsic de les competències que té la Generalitat de Catalunya i complementar la legislació existent, d'acord amb l'Estatut de Catalunya i la normativa estatal i europea en matèria de drets i deures de les persones. Per tant, una llei com a eina de canvi, no una llei com la panacea de tot, però sí una llei com una palanca de canvi de la situació per garantir l'aplicació efectiva del dret a la igualtat i la no-discriminació, reconegut per l'ordenament jurídic. També l'europeu.

Vull recordar la Resolució del 8 de febrer del 94, del Parlament Europeu, sobre igualtat de drets dels homosexuals i les lesbianes de la Comunitat Europea i sobre la igualtat jurídica, contra la discriminació de lesbianes i gais, que insta els estats membres a vetllar per l'aplicació del principi d'igualtat de tracte en totes les disposicions jurídiques i administratives, independentment de l'orientació sexual de les persones. O la Resolució del Parlament Europeu sobre l'homofòbia a Europa, del 18 de gener del 2006, en què demana als estats membres que prenguin qualsevol mesura que considerin adequada per lluitar contra la discriminació per raó d'orientació sexual i que protegeixi les persones LGBT contra les expressions d'odi homofòbic i contra violència. I també la Directiva 2008 del Consell d'Europa, referent a la no-discriminació al lloc de treball, en què es recull explícitament l'orientació sexual com un dels motius per a la no-discriminació. És a dir, Europa ens demana que actuem, Europa ens demana que legislem. I l'aposta del col·lectiu i l'aposta dels grups que signem aquesta iniciativa és de fer-ho amb una llei específica contra l'LGTBfòbia.

Per tant, avui què fem? Avui la tornem a engegar a caminar, aquesta llei. Avui no és el final, avui és el principi d'un camí parlamentari. Avui la futura llei específica de drets del col·lectiu LGTB i d'eradicació de l'LGTBfòbia continuarà –n'estem convençuts– per aritmètica parlamentària la seva tramitació. I de nosaltres –de tots els que avui votem a favor d'aquesta tramitació– i del col·lectiu que l'heu seguit i que l'heu reivindicat i que l'heu treballat durant tant de temps depèn que sigui una llei de consensos amplis, però sobretot completa, útil i efectiva.

La Joana López –abans li he demanat permís perquè em deixés citar-la–, que és la vicepresidenta segona del Consell Nacional de Lesbianes, Gais, Homes i Dones Bisexuals i Transsexuals –els qui hi éreu ho deveu recordar–, va acabar la seva intervenció en l'acte que vam celebrar aquí al Parlament el proppassat 21 de maig de commemoració del Dia Internacional contra l'Homofòbia, la Lesbofòbia i la Transfòbia –en la sala des d'on ara mateix ens deuen estar seguint tots aquells i totes aquelles que no ens poden acompanyar aquí a l'hemicicle– amb unes paraules que vull reproduir per acabar. Deia, ens deia, ens interpel·lava Joana López: «No podem tenir una societat on regnin la llibertat, la igualtat i la fraternitat si les persones LGTB no tenen els mateixos drets que la resta de la població. Per això hem de sancionar tots els actes provocats per

l'odi cap al col·lectiu LGTB, ja que és l'única manera d'extirpar l'homofòbia i la transfòbia, que tanta discriminació, exclusió i injustícia han causat.»

Doncs bé, som-hi i a treballar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, honorable consellera, diputats, diputades, membres dels col·lectius i associacions LGTB, els autèntics impulsors i pares i mares espirituals, podria dir jo, que avui estiguem debatent aquesta llei... Jo començaré per dir que aquesta és una llei que parla de drets humans. I ho començo a dir mirant als escons de la dreta, que és on segurament trobarem reticències o un obstacle objectiu a l'avenç d'aquesta llei. Estem parlant de drets humans.

Com s'ha dit a la intervenció que m'ha precedit, reformes legals en el nostre país –a Catalunya i a Espanya– han obert el camí per la igualtat formal dels homes i dones gais, lesbianes i transsexuals i bisexuals. És cert que s'han fet avenços des del punt de vista formal, però encara queda camí –encara queda molt camí. I és cert que el primer dubte que pot sorgir, que li pot sorgir a molta gent, és si cal aquesta llei, si és necessària avui en dia que hi han tantes lleis que formalment reconeixen la igualtat, si encara calen lleis com aquesta. I la resposta és: sí. I jo posaré dos o tres exemples molt concrets.

Avui a casa nostra encara hi ha nens i nenes que quan tornen a casa diuen als seus pares i a les seves mares: «Mare, a l'escola m'han dit que no puc tenir dues mares.» O tornen a casa i diuen: «Pare, a l'escola els meus amics o fins i tot algun professor em diuen que no puc tenir dos pares.» També està passant avui al nostre país que molts treballadors de moltes empreses a sobre de la taula de treball tenen la fotografia d'un amic o d'una amiga del sexe oposat, perquè no poden dir que són gais o lesbianes a la seva feina perquè els acomiadarien o no els renovarien el contracte. Això passa avui encara a casa nostra, amb totes les lleis que formalment reconeixen la igualtat.

Però és que, a més a més, veiem comportaments a la vida pública, a l'opinió pública, des dels governs, on de forma tàcita s'avalen aquests comportaments. Quan veiem que, per exemple, l'Ajuntament de Reykjavík denuncia el seu conveni amb l'Ajuntament de Moscou. Després dels esdeveniments i el comportament del Govern rus respecte al col·lectiu LGTB hi ha una ciutat com Reykjavík que denuncia el conveni només perquè es discriminin i es persegueixen els gais i les lesbianes a Rússia. I, tanmateix, tenim un ajuntament, com és l'Ajuntament de Barcelona, que, lluny d'això, el que fa és arribar a un acord amb l'alcalde de Budapest, el senyor Tarlos, que és un homòfob declarat

i que és un antisemita declarat. I no passa res –i no passa res.

Però aquesta homofòbia institucional o aquests comportaments homòfobs institucionals també els trobem en algunes manifestacions no ja de la jerarquia catòlica –no entraré en consideracions perquè tothom les coneix–, sinó en membres de l'actual Govern del Partit Popular, que diuen sense cap tipus d'embut que els matrimonis entre persones del mateix sexe senzillament no han de tenir la mateixa protecció que els matrimonis de persones de diferent sexe. O el ministre d'Educació, l'inefable senyor Wert, que continua dient que s'ha d'eliminar el contingut de diversitat sexual en l'assignatura d'educació per a la ciutadania.

Aquestes declaracions poden ser titllades d'homòfobes, però, en tot cas, justifiquen després molts comportaments a la vida quotidiana de molts ciutadans de casa nostra. Per això aquesta llei també és necessària. L'homofòbia és l'avversió o discriminació contra les persones homosexuals; sol implicar odi, hostilitat o senzillament desaprovació. I això –que és una batalla cultural que es fa a partir del combat del moviment LGTB, dels canvis legislatius que s'han impulsat, per cert, des dels governs de les esquerres a l'última dècada– ha d'estar complementat per lleis que garanteixin la igualtat material i la defensa contra aquests comportaments homòfobs.

Mireu, les darreres dades que hi ha sobre delictes homòfobs –les que hem trobat– parlen del 2010, on a Catalunya es van registrar cinquanta mil delictes homòfobs. I la mateixa fiscalia –la mateixa fiscalia– va dir que es calcula que el 94 per cent d'aquestes agressions susceptibles de ser delictes no són ni denunciades –94 per cent. Doncs bé, per a aquest 94 per cent també és aquesta llei, a la gent que estan en el silenci, per por, que se senten desprotegits o senzillament que se senten incompresos.

Cada cop més països del món inclouen l'homofòbia o qualsevol discriminació per orientació sexual a les lleis de la lluita contra la discriminació, i estan catalogats com a delictes d'odi –delictes d'odi. El mateix Codi penal espanyol el 95 va incloure com a circumstància agreujant, justament, un comportament que, diguem-ne, demostrí agressió contra l'orientació o la identitat sexual. Hi ha hagut molts precedents a la nostra història de lleis que han perseguit la diversitat sexual a casa nostra. Jo no parlo només de sistemes totalitaris europeus, que alguns, per exemple, a França, semblen tenir nostàlgia d'ells. Hem vist com a França, com a mostra que fins i tot un país democràtic amb una democràcia molt consolidada, amb uns valors republicans molt assentats, basats en la igualtat... Fins i tot aquests països corren el risc, en aquesta onada populista i xenòfoba que recorre Europa, d'emportar-se per davant, també, els drets dels gais i les lesbianes.

I justament, víctimes de l'odi, va haver-hi alguns activistes. I volia fer un esment específic del senyor Méric, que va encapçalar una manifestació petita (*aplaudiments en el sector del públic*), molt limitada contra la manifestació que van fer la dreta i la ultradreta, que

aquests dies ha ocupat els carrers de París i de França en contra del matrimoni igualitari. I ell, que volia denunciar l'odi, va morir víctima de l'odi. I això avui encara està present a Europa. I per això és necessària..., aquest és un altre motiu pel qual són necessàries lleis com aquestes.

S'ha recorregut, deia, molt camí –molt camí– en la lluita per la consecució de la igualtat plena de tots els ciutadans i ciutadanes, independentment de la nostra identitat sexual. Aquest camí, que va començar –ho ha dit abans la portaveu d'Esquerra Republicana– amb els programes específics del Govern d'esquerrers, amb la constitució del consell nacional, amb la Llei del matrimoni igualitari del 2005, amb les lleis d'adopció... Tot aquest conjunt de lleis que, efectivament, han tingut un impacte molt positiu a la vida quotidiana de molta gent, però jo diria que ha tingut més resultat en molta gent que no l'ha afectat directament. Segurament els beneficiaris directes d'aquestes lleis són cinquanta, cent mil persones a tot Espanya. Però, tanmateix, els efectes pedagògics, els efectes polítics i de canvi cultural que han provocat en el nostre país són històrics; són històrics des del punt de vista de la normalització i de la visibilització del fet gai, lesbià i transsexual.

El contingut d'aquesta llei té molt a veure amb la vida quotidiana de molta gent del nostre país. Té a veure amb l'educació i amb com conèixer la diversitat i respectar la diversitat sexual, també, a l'educació, tant a l'ensenyament mitjà com a l'universitari. Té a veure amb àmbits com l'esport, on normalment s'obvia la discriminació que encara avui es pateix i es produeix d'una forma molt aclaparadora. Té a veure amb els continguts dels mitjans de comunicació, del tractament que fan del tema o de la mateixa publicitat. Té a veure amb la salut –té a veure amb la salut– i amb els protocols específics que requereixen alguns col·lectius, com, per exemple, les persones transsexuals. Té a veure amb una acció social i d'aquells col·lectius que dins del col·lectiu LGTB tenen una doble discriminació, perquè són joves, perquè són immigrants, perquè procedeixen del món rural o perquè són gent gran, i pateixen aquesta doble discriminació.

Es parla de l'àmbit laboral, on efectivament a vegades senzillament no es contempla la possibilitat en alguns convenis, en algunes lleis, que es produeixen fets diversos, de famílies diverses que haurien de tenir els mateixos drets.

I es fa una especial referència a les persones transsexuals, segurament les grans oblidades de les reformes legislatives. Encara hi ha qui creu que una persona transsexual és un home que vol ser una dona, i obliden que són dones, o són dones atrapades en cossos d'homes. S'obliden que aquestes persones necessiten tractaments especials i específics perquè tenen una identitat que és la que ells senten i que és la que ha de ser respectada per l'Administració.

Aquesta llei contempla una clàusula molt important: la clàusula de no-discriminació que ha d'informar el conjunt de l'ordenament jurídic a Catalunya, que ha d'informar el comportament de totes les administra-

cions públiques i també dels ciutadans privats. És una llei que contempla, a més a més, mecanismes d'aplicació i de garantia del compliment de la llei, a través d'un servei d'atenció integral i de l'òrgan rector de les polítiques LGTB, que se dona al consell nacional.

I una cosa no menor, que és la visibilitat, o la visibilització portada a la llei. I això, què vol dir? Doncs, que aquí hi ha d'haver un observatori del tipus que sigui, estadístic –i ho veurem durant la tramitació de la llei–, que analitzi l'evolució efectiva dels fets homòfobs que tenen al nostre país. Perquè, com que això no es coneix, perquè no hi ha una sistematització en el seguiment d'aquestes dades, desapareix. I quan desapareix és quan es veu, o quan es queda la falsa il·lusió que no hi ha problemes de discriminació en l'àmbit LGTB. Si tenim aquestes dades, que s'han de sistematitzar, podrem fer previsions per planificar polítiques públiques, podrem conèixer l'evolució de l'homofòbia al nostre país, podrem saber quantes agressions, denúncies o sentències s'han produït a l'entorn d'aquest tema. No tenir aquestes dades contribueix a invisibilitzar el problema de l'homofòbia.

Som conscients de les reserves mentals i fins i tot explícites que es produiran avui en aquest Parlament. Però hi insisteixo: quan parlem d'homofòbia estem parlant de drets humans. De drets humans que afecten el conjunt dels ciutadans, sigui quina sigui l'orientació sexual. Perquè aquests patrons de comportament que hem heretat per la cultura i per les religions ens afecten a tots i ens han estat imposats a tots, independentment de la nostra orientació sexual. I, per tant, no és una qüestió només dels gais, les lesbianes i els transsexuals; és una qüestió que afecta el conjunt dels ciutadans.

Per tant –i per acabar, presidenta–, des d'aquí el nostre reconeixement al moviment LGTB per haver persistit i insistit en el fet que aquesta llei es dugués a terme. Com s'ha dit abans, va ser un compromís electoral del meu partit, també, i del nostre candidat –Pere Navarro–, de defensar aquesta proposta. Però ha estat gràcies a vosaltres, a vostès, que hem arribat a aquest punt. Per entendre que la lluita en favor d'aquests drets no només és la lluita reivindicativa, sinó la capacitat de proposta. I aquesta llei és una proposta. Per la maduresa del moviment, perquè ha sabut mantenir la unitat en un moment clau, i això ha fet possible que avui estiguem debatent aquesta proposta de llei. I perquè, en definitiva, el nostre objectiu –que compartim amb el moviment– és el de construir aquesta societat justa d'homes i dones lliures i iguals. I aquesta llei és un pas més.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Arribem avui, un dia històric –així ho he dit al tuit–, a la presa en consideració –primer pas– de la llei que ha estat fruit de la lluita, la perseverança del moviment LGTB, de les entitats i persones que socialment han empès a crear consciència social davant l'homofòbia i la transfòbia, com també han empès altres lluites i altres igualtats, que avui ens acompanyen des d'aquí, des d'una altra sala i també suposo que des de les seves cases, si el debat és que es fa.

Una lluita per la qual milers de persones han patit persecució i repressió. Molt sovint –i per això és tan important que estiguem aquí– persecució i repressió institucional al llarg de la història –i avui s'ha esmentat–, que desgraciadament encara es pateix en països del món i també a Europa. Van ser les entitats les que van empènyer la modificació del Codi civil per la igualtat de drets i el matrimoni igualitari, les que van empènyer l'aprovació de la Llei d'identitat de gènere i que avui lluiten encara per corregir les mancances.

I són avui les entitats, el moviment associatiu que han posat aquesta llei a l'agenda, que l'han treballat, que ens han impulsat, que l'han debatut, que l'han escrit, que l'han reclamat. I per això som aquí. Moltes gràcies.

Ho portàvem, molts, com a proposta en el programa, i els nostres caps de llista van tenir el compromís. Però l'empenta ha estat decisiva, i jo crec que serà decisòria.

Dèiem això: que més enllà del matrimoni i del que hem comentat, dels avenços en decrets, els grups de treball, el consell nacional..., queda molt per al reconeixement legal dels mateixos drets. No és una vareta màgica, la llei, que canvia la realitat de la nit al dia. Perquè per canviar –i per això és important la política– calen polítiques que modifiquin conviccions, condicions socials i culturals per convertir la igualtat legal en igualtat efectiva, per convertir la igualtat legal en igualtat real. Les dones, que també han lluitat i hem lluitat pels nostres drets, ho sabem prou bé. Fa molts anys que teòricament vam aconseguir que les lleis reconeguessin els mateixos drets a homes i dones, però avui encara persisteixen desigualtats, discriminació i violències. I per això seguim lluitant per eradicar-les.

Per això, malgrat que alguns no ho vulguin reconèixer, existeix avui discriminació cap a les persones homosexuals. Encara avui existeix recel davant mostres d'afecte entre dues persones del mateix sexe, davant maneres d'estimar diferents de l'heterosexual, davant identitats de gènere diferents de les tradicionalment concebudes. Molts ho perceben a diari, i són diversos els informes i estudis que ho constaten. Recomano a l'observatori, que va estar silenciats, però va..., el document de l'anuari media.cat, on es veuen les diferents denúncies que no progressen, on es veu la negativa d'algunes clíniques a fer el tractament de salut de les persones amb VIH.

Per tant, què fem? Teníem tres possibilitats. Atacar el problema o mirar cap a una altra banda. I a això és al

que ara em referiré. Perquè davant d'aquesta realitat hi ha tres opcions. Dir de paraula, a voltes per quedar bé, que t'oposes a l'homofòbia i a la transfòbia, però no fas res; només ho dius, no la combats. O fins i tot amb paraules i amb fets alimentar –i això també està passant– que existeix la discriminació. I això ho han fet els mateixos que es van oposar a la igualtat de drets, que es van oposar al matrimoni igualitari i s'oposaran avui al fet que el Parlament legisli per combatre la discriminació cap a persones homosexuals. Els mateixos que van perdre la batalla contra el matrimoni igualitari, socialment, políticament –i ja que tant els agrada–, al Constitucional. Però avui també perdran. Perdran i es quedaran sols –espero– perquè puguem tramitar aquesta llei.

N'hi ha d'altres que s'hi oposen, a l'homofòbia i a la transfòbia, i que tenen la voluntat de legislar per combatre-la. Però voldrien fer-ho diluint la problemàtica, desdibuixant-la i no fent-la explícita. Això no es pot fer. No es poden fer, com alguns pretenen, les mateixes polítiques per atacar discriminacions de tipus i orígens molt diferents. Té el mateix origen, parteix de la mateixa creença la discriminació cap a la gent gran que cap a les persones homosexuals i transsexuals? Clarament no. No tenen res a veure. Existeixen moltes discriminacions, però tenen diferents causes i procedències diferents. I, per tant, si realment el que volem és combatre-les, haurem de fer-ho amb polítiques efectives. (*L'oradora beu aigua.*) És l'emoció. I cal i és necessari que aquestes siguin abordades de manera específica i concreta.

Així, doncs, els que, d'aquestes tres opcions, sí que volem combatre allà on som, des d'on som, l'homofòbia i la transfòbia som conscients que l'única manera d'acabar-ho és atacar-la des d'aquesta arrel que la produeix. I per això és *imprescindible* la llei, una llei pròpia. I avui estem aquí, reclamant, doncs, que això sigui possible.

I, de fet, entenem que el mateix Estatut de Catalunya ens hi obliga i ens hi emplaça, a fer polítiques en aquest sentit. En el capítol de principis rector, a l'article 40.8 estableix que les administracions públiques hauran d'impulsar polítiques contra qualsevol tipus de discriminació, també per orientació sexual i identitat de gènere. Una cosa bona de l'Estatut que no ha estat retallada i una cosa reivindicada també pel meu grup parlamentari –els drets de les persones i la felicitat de les persones.

Per tant, el text que tenim és una llei completa, per nosaltres, amb finalitat clara: promoure les condicions per tal que els drets de les persones lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals, així com els grups dins dels quals aquestes s'integren, siguin reals i efectius.

Per tant, la llei abasta tots els àmbits de la vida quotidiana de les persones. I aquests àmbits és on es produeix la discriminació cap a les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals. Per tant, posa molt èmfasi, per exemple –i a nosaltres això ens sembla molt potent i molt interessant–, en la qüestió de l'educació com un espai primordial per atacar-ho. Estableix que els currículums educatius i els projectes educatius de

centre hauran d'incorporar el respecte a la diversitat afectiva i sexual, així com mesures per fer-la efectiva. Parla dels equipaments culturals, que hauran d'incorporar materials i publicacions amb contingut LGBT. No podem parlar d'absència de discriminació si en els mateixos equipaments públics es fa invisible la realitat diversa afectiva i sexual. I ens sembla important.

Les polítiques de prevenció davant la discriminació, sobretot per protegir els menors del risc de suïcidi i autolesió que està succeint, i també les persones grans, com esmentava abans el diputat que m'ha precedit. També es posen i es proposen mesures per a la discriminació laboral.

I una cosa molt important: la protecció a la família. La família i les famílies –avui tan amenaçades, però, per la falta de democràcia i per la retallada de drets generals– també estan contemplades en aquesta proposta de llei. Per tant, els grups que sempre invoquen la protecció a la família farien bé de votar aquesta llei, perquè la llei fa una bona defensa de les famílies i de la seva diversitat, és clar.

És també important el títol amb referència a les persones transsexuals, que assegura que siguin tractades amb el nom de gènere amb què s'identifiquen, i es puguin acollir a aquesta llei sense que sigui necessari cap diagnòstic de disfòria de gènere.

I, lògicament, la llei el que pretén ser és efectiva. I algú em comentava: «Home, aquí hi ha sancions.» Doncs, clar, en una llei hi ha sancions, perquè la llei s'ha de complir. Les sancions són una garantia per als incompliments.

Es fixa l'obligació de dotació pressupostària. I això ens sembla també molt important. En un moment en què no tenim pressupost, en aquest país i a l'Estat espanyol s'han fet moltes lleis molt potents en la recerca de la igualtat i que eren lleis importants, però que no han pogut desplegar-se perquè no tenien pressupost. Esperem que aquesta llei, quan passi el tràmit, pugui estar dotada d'un bon pressupost per poder-la dur a terme. Com tantes coses, si no és així, es podria convertir en paper mullat. I, per tant, en aquesta lluita estem emplaçats tots i totes els que avui defensarem la llei.

Per acabar, esperem i desitgem que puguem tractar aquesta llei en una ponència, però per part del nostre grup sense cap voluntat d'esmenar-ne ni una coma. L'Eugení Rodríguez va dir un dia –els primers dies que discutíem quan entraria la llei–: «És la llei ideal.» I jo li ho compro: és la llei ideal. Per nosaltres, ni una coma, ni un punt, si no fos que millorés. Després, doncs, bé, que millori.

Restem, doncs, a la disposició una altra vegada per poder-la fer, perquè el que pretén és aquesta garantia de drets de les persones. I el que volem sobretot és que aquesta llei suposi més llibertat, més felicitat i assolir la igualtat real i efectiva.

Podria dir: «Ens veiem a la Bata.» La Bata de Boatiné és un local que va ser atacat l'altre dia, justament els dies dels fets de Stonewall, just el dia abans del Dia de l'Orgull Gai, un *craso error*, que es diria. Però em

sembla que avui hi ha una cita si la llei s'aconsegueix tramitar. Ho faré també... (*Aplaudiments en el sector del públic.*)

Vull ser seriosa també per acabar. Deia Mandela: «Ser lliures no és només deslliurar-se de les pròpies cadenes, sinó viure en una forma que respecti i millori la llibertat dels altres.» Apliquem-nos, doncs, aquesta màxima.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Bona tarda. Gràcies a totes i a tots. Un agraïment, tres apunts i una reflexió. El triple agraïment a vosaltres. De Stonewall –el 1968– als Països Catalans d'avui; per tant, anys de lluita, de resistència i de trajectòria. Gràcies per fer d'avui un dia històric, després de segles de discriminació i de persecució, que seria llarg avui d'explicar aquí. Des dels camps nazis fins a la Llei de vagos y maleantes, fins a les polítiques «neocons» que avui atien diferents expressions d'odi. Gràcies també per fer-ho, a més, amb la feina feta. La feina ja és feta, la feina és vostra i la feina ja està aquí. I és aquesta proposició de llei que, conjuntament amb Iniciativa - EUiA, amb el PSC i amb Esquerra Republicana, hem presentat conjuntament.

Molt ràpidament, sobre la mateixa llei. Perquè avui tenim, enmig de tantes males notícies quotidianes, l'oportunitat de ser un país pioner, que legisli de forma integral sobre els drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals, i que avanci en l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia vigents encara avui a la nostra societat, como ara els referia la Laura amb l'assalt policial a La Bata de Boatiné en la vigília del 28 de juny.

Per nosaltres no només és important la mateixa llei, sinó també com s'ha fet la llei, el que preveu aquesta llei –aquesta proposta de llei. Perquè també entra en l'àmbit de la democràcia que li cal a aquest país en el segle XXI. No és només fer una llei, sinó que, a més, s'apliqui i es materialitzi; una llei que sigui real, que sigui factible, que sigui aplicable. I pensem que el fet que incorpori la participació ciutadana directa dels moviments socials implicats i dels activistes, que es reconegui la imprescindible coordinació transversal de les polítiques públiques i de l'acció de govern, i que obri les portes a un servei d'atenció integral és imprescindible, com imprescindible és que obri d'una vegada per totes també les portes i les finestres de les escoles i de les aules.

Parlem de discriminació, d'odi, de violències. I, quan es va formular la Declaració dels drets humans i es presentava el 1948, es deia que, si la guerra naixia en la consciència dels homes, era en la consciència dels homes on s'havia d'eliminar. I avui hem de dir el ma-

teix amb l'homofòbia, la lesbofòbia o la transfòbia. Per tant, pedagogia, educació en valors com a estri fonamental per al respecte a la diversitat sexual i afectiva, i que tots i totes, des del primer moment, entenem i gaudim que cadascú estima lliurement com vol.

Quatre, perquè recuperem el nom exacte de les coses, i no hi posem Tipp-Ex i no ens amaguem de realitats concretes. Allò absent durant tants anys, allò discriminat secularment, allò marginat, allò silenciats avui recupera el nom exacte d'«homofòbia», de «lesbofòbia», de «transfòbia». I visibilitzem, en comptes de silenciar. Per tant, a odis i violències específiques, respostes específiques.

Finalment, també sumar-nos a un desig que s'acaba d'expressar ara mateix. Nosaltres tampoc no tocaríem ni una sola coma de la proposta. No pensem retallar aquesta proposta de llei i, per tant, no tocaríem res, també si no fos per dotar-la de millors instruments, de més protecció i per anar molt més enllà. I aquesta és una demanda explícita, atenent una nova forma de veure la democràcia, on també els protagonistes –el moviment gai-lesbià, que fa tants anys que lluita per arribar fins aquí– han fet la proposta. Per tant, esperem que no es toquin especialment la intervenció en l'àmbit educatiu ni la participació ciutadana directa.

El senyor Collboni ha citat les dades de la fiscalia. L'Observatori contra l'Homofòbia parla de 327 denúncies a l'últim informe –al carrer, als llocs públics, als serveis públics de l'Administració, a l'àmbit laboral o a les xarxes. I podíem seguir parlant. Però avui, en nom de la CUP - Alternativa d'Esquerrres, hem decidit celebrar un dia històric amb les paraules i una mirada llarga i fonda que encara avui ens interpella, que són les paraules d'un jutge –les paraules d'un jutge– pronunciades a l'octubre del 2011 al parc de la Ciutadella, però no aquí, pronunciades on van matar la Sònia. A vegades les coses han estat dites, i no cal inventar-se'n de noves; simplement recordar-les i visitar-les. Per tant, amb la vènia, us llegiré el que va dir un jutge –el que va instruir el cas de l'assassinat de l'estimada Sònia– ara fa dos anys al parc de la Ciutadella.

I diu així, un jutge que exercia a Barcelona i avui està a Andalusia, i al qual estem infinitament agraïts per aquestes paraules. Obro cometes: «Dies enrere vaig rebre una trucada de telèfon de Joan Carles Molinero en què em convidava a un acte d'homenatge a Sònia. No ho vaig dubtar. No havia dubtat que Sònia Rescalvo Zafra va ser brutalment assassinada en la nit del 6 d'octubre del 1991 per Isaac Pérez Frutos, Héctor Pérez Frutos, Pere Alsina, David Perlade, Andrés Pascual i Óliver Sánchez, en aquest parc de la Ciutadella, i deixaven en coma la seva amiga Doris, i cec en Miquel.

»Recordo, amb el zel propi d'un molt jove cos policial –els Mossos d'Esquadra–, que es va instruir el procediment penal, es va esbrinar quins en van ser els autors, i van ser condemnats, no sense patir abans, el procediment judicial, nombroses dilacions, suposo que per la natura d'aquests delictes, la motivació dels quals ve precedida per l'odi a les persones per identitat sexual, en part per la contínua banalització dels

atacs minimitzats a aquestes persones, i en part per una manca de sensibilitat davant els menyspreus dels principis universals d'igualtat i no-discriminació.

»Sònia i els seus amics van ser la diana d'aquells autors dels delictes d'odi. Van ser intencionadament seleccionats per motiu d'intolerància, per prejudicis i animadversió a la seva orientació sexual i indigència. Se'ls va infligir un immens dolor físic i emocional, i es va atemorir tot un col·lectiu, enviant a tots els membres del grup a què pertanyien les víctimes un potent missatge d'amenaça i intolerància. L'expressió violenta d'aquells prejudicis van esdevenir agressions, lesions i assassinat.

»Avui només voldria aturar-me en una sola pregunta: per què recordar Sònia? Per arrencar sentiments de solidaritat amb les víctimes i d'indignació amb els botxins. També, perquè recordant-la no es repeteixi la història, perquè qui oblida la història està condemnat a repetir-la.

»Recordar té una fondària específica, és un memorial que té quelcom de sagrat. I és així perquè la memòria està dotada d'una força capaç d'operar retrospectivament la salvació de la víctima. La memòria salva, sí. La memòria, a diferència de les ciències històriques o el dret, permet obrir expedients que s'havien donat per tancats. Què vol dir això? Doncs, que la memòria pot mantenir vius drets o reivindicacions que per al dret han prescrit o estan saldats. Per al dret hi cap l'oblit; per a la memòria, les preguntes són més fortes que les respostes, i les preguntes romanen, malgrat que fallin les respostes.

»Tenim l'obligació, d'una banda, de donar vida als morts i fer-los justícia. I amb aquest acte, rememorant el mal i el record dels drets dels vençuts, evitem que mai prescriguin, ja que del contrari res impediria que el crim es perpetués.

»Recordar seria aleshores fer present la pregunta de la víctima, no sols per fer-la present, per mantenir l'expedient obert, sinó –i sobretot– perquè en aquell record mateix ens juguem la possibilitat mateix de la resposta.

»En efecte, el record de l'assassinat de Sònia és el record de sofriments passats, d'injustícies perpetrades, de drets pendents. L'àmbit on la memòria desplega totes les seves virtuts és en el dels mals i dolors causats per l'home. Què significa recordar els drets de les víctimes que van patir injustícies en el passat i que van morir com a conseqüència d'elles? Què significa reivindicar avui els drets pendents, els drets no saldats encara? Què ens volen dir els supervivents d'aquella nit del 1991 al parc de la Ciutadella, quan recordem els seus sofriments i els dels qui van morir aleshores?

»Les injustícies causades per l'home no afecten només els corresponents botxins, sinó l'home actual. En ser coses d'homes i dones, ens afecten plenament. I és a l'home d'avui a qui se li exigeixen respostes –a l'home i a la dona–, «en aquest cas respostes a l'assassinat de Sònia Rescalvo Zafra.

»Per tant, abans de donar un nou pas tenim responsabilitats contretes. Sònia va patir, va ser assassina-

da víctima d'una injustícia. També patia pobresa, de la qual no es pot parlar sense relacionar-la amb un atemptat contra la igualtat originària dels homes i les dones. I per això és injust, és a dir, perquè va ser el resultat de l'acció humana.

»La justícia a la Terra difícilment bastarà per fer justícia als morts, però només s'aconseguirà en la Terra si cada generació present coneix i assumeix les seves responsabilitats.

»Però allò nostre en aquesta ocasió és tornar i retornar a la pregunta inicial: quin interès tenen les víctimes per ser recordades? L'interès consisteix essencialment a trencar la lògica letal de la història, a interrompre la marxa catastròfica de la història, a evitar que la història, un cop més, es repeteixi, a evitar que la història sigui repetida.

»És poc, segurament, si ens atenem al destí individual de la víctima. No és poc» –no és pas poc– «si ens atenem al pes de la responsabilitat que evoca sobre les consciències de les generacions actuals i futures, sobre la nostra pròpia consciència: desactivar tots els camins polítics» –tots–, «filosòfics i científics que van dur a aquells esdeveniments i pels quals, tanmateix, no hem deixat de transitar avui.

»Actes com aquest» –parèntesi: lleis com aquesta– «d'homenatges futurs a totes les Sònies del món, mai han de ser abandonats ni ens han d'abandonar. Sònia i les víctimes de l'homofòbia com ella ens exigeixen un record permanent, memòria i justícia.» Tanco cometes.

Gràcies a vosaltres. Va per tu, Sònia. Sònia i nosaltres, com som els teus, mai més enlloc contra ningú. Estima com vulguis.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, vull deixar molt clar que la nostra esmena a la totalitat no respon a una posició contrària al dret de les persones lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals. Tot al contrari, el nostre més absolut respecte a la diversitat afectiva i sexual, i el nostre desig i la nostra voluntat són els de garantir els seus drets, i evitar qualsevol situació de discriminació que puguin patir.

Una discriminació que som conscients que pateixen encara, i que, malgrat que s'ha avançat molt en el reconeixement social, malauradament s'està lluny d'una normalització plena, que és el seu objectiu, però que també ha de ser l'objectiu compartit per tota la societat. I la pregunta òbvia que alguns es faran és: per què, si estem d'acord amb l'objectiu d'aquesta llei, ens opo-

sem a la tramitació d'aquesta presentant una esmena a la totalitat.

Doncs, mirin, perquè creiem en la llibertat sexual i en el fet que la condició sexual forma part de la intimitat de la persona. Perquè creiem que aquesta llei pot estigmatitzar el col·lectiu –i després, en tot cas, entrarem a analitzar alguns articles d'aquesta. Perquè aquest problema s'ha de tractar des de la normalitat. Perquè no podem fer una llei per a tots i cadascun dels col·lectius susceptibles que es vulnerin els seus drets. I, finalment, perquè el nostre marc normatiu –aquí ja s'ha dit– obliga els poders públics a vetllar per la no-discriminació.

Ja tenim les lleis, ja tenim la normativa legal. El que cal fer és complir-la, el que cal fer és fer-la complir. I faré un breu repàs per la legislació. Hi ha una protecció a nivell europeu: Resolució del 8 de febrer del 94 sobre la igualtat de drets d'homosexuals i lesbianes i contra la discriminació, la Resolució també del Parlament Europeu sobre homofòbia a Europa, la Directiva del Consell d'Europa referent a la no-discriminació. La normativa legal al nostre país: a la nostra Constitució també parla d'aquesta qüestió a l'article 14 de la Constitució, quan diu que «los españoles son iguales ante la ley sin que pueda prevalecer discriminación alguna por razón de nacimiento, raza, sexo, religión, opinión o cualquier otra condición o circunstancia personal o social».

Però en el nostre marc normatiu també tenim el Codi penal –el Codi penal–, en què es tipifica com a delictes la discriminació per motius d'orientació sexual. I ho tenim a l'article 510, que estableix que «los que provocaren a la discriminación, al odio o a la violencia contra grupos o asociaciones por motivos racistas, antisemitas u otros referentes a la ideología, religión o creencias, situación familiar, la pertenencia...» –etcètera–, «serán castigados con la pena de prisión de uno a tres años y multa de seis a doce meses». El nostre Codi penal també estableix i parla dels delictes contra els drets dels treballadors, per discriminació davant d'un treball per l'orientació sexual. Estableix també i tipifica els delictes de lesa humanitat. També estableix circumstàncies que agreugen la responsabilitat criminal.

El nostre Estatut –l'Estatut d'autonomia de Catalunya–, també al seu article 40.7, parla de la protecció de les persones i de les famílies. L'article 40.8 també diu que «els poders públics han de promoure la igualtat de totes les persones amb independència de l'origen, la nacionalitat, el sexe, la raça, la religió, la condició sexual o l'orientació sexual».

Per tant, no podem dir que no hi hagi una llei contra la no-discriminació. Tenim un marc normatiu que avala la no-discriminació d'aquest col·lectiu. I això no solament ho dic jo, no? Això ho va dir una persona, un jutge. Aquí algú de vostès també ha parlat d'algun jutge. Jo parlaré del jutge de l'Audiència Nacional Fernando Grande-Marlaska. Jo crec que una persona prou autoritzada per parlar d'aquestes qüestions, entre altres raons perquè va declarar la seua homosexualitat. I va dir textualment: «España está en la cúspide

del ordenamiento jurídico.» I va dir: «La ley española es más avanzada en los derechos de los homosexuales que la realidad social.» En aquest cas –sol passar normalment el contrari en moltes qüestions–, la llei va per davant de la realitat social. Per tant, el jutge Grande-Marlaska avala el fet que la nostra legislació garanteix els drets dels col·lectius.

Hi ha hagut una evolució molt important a Espanya i, per tant, també a Catalunya. Hem passat d'una època en què es perseguia l'homosexualitat –això és així, és cert– a una democràcia que consagra la igualtat davant la llei. L'any 1986 Espanya entra a formar part de la Unió Europea, un nou marc polític i legislatiu de referència, on la igualtat es converteix en un valor a l'alça i que legitima la regulació de nous drets sexuals. I aquesta és la situació en què ens trobem actualment. Per això no veiem la necessitat d'una nova regulació específica, concreta i intervencionista, com després analitzaré.

Aquesta proposició l'han presentat quatre grups parlamentaris –que m'han precedit en l'ús de la paraula–: Esquerra, PSC, Iniciativa i la CUP. Tres grups que no l'hem signat: el Grup Parlamentari del Partit Popular, Convergència i Unió i Ciutadans. Només nosaltres –només el Grup Parlamentari del Partit Popular– hem presentat esmena a la totalitat. Ciutadans, és lògic i coherent que no ho hagin fet; són la marca blanca del PSOE a Catalunya i, per tant, comparteixen criteris. (*Rialles.*) Podrien inclús signar perfectament la proposició de llei. Convergència, *rehén* en mans d'Esquerra Republicana –principal partit promotor d'aquesta iniciativa–, no té més remei que seguir les recomanacions del Govern a l'ombra.

Però Unió mereix un capítol a part en aquesta anàlisi (*remor de veus*) i respecte a aquesta llei de què estem parlant. Alguns... (*Persisteix la remor de veus.*) Demano respecte i silenci. Alguns dirigents d'aquest partit, d'Unió Democràtica de Catalunya –i quan dic «dirigents» em refereixo no a diputats, per dir-ho d'una forma col·loquial, de peu, sinó que em refereixo inclús a algun conseller, càrrecs de responsabilitat dintre del partit–, ens han demanat insistentment –evidentment en privat– que presentéssim esmena a la totalitat per poder pressionar Convergència. Perquè ells volien presentar l'esmena a la totalitat, però sembla que Convergència no hi estava massa d'acord.

I nosaltres l'hem presentada, no perquè ens ho demanés Unió, sinó perquè ho hem fet des del nostre propi convenciment. A nosaltres ens podia resultar molt còmode no fer-ho, no fer res i passar de puntetes com han fet ells. Però en política no s'hi està per comoditat, s'hi està per fer el que un creu que és el correcte, per defensar principis i conviccions. Nosaltres no tirem la pedra i amaguem la mà, perquè en política s'han de defensar les conviccions. I no val aquella frase del Groucho Marx, que va dir: «Tenim uns principis; si no t'agraden els puc canviar.»

Senyors d'Unió, encara tenen una oportunitat de fer allò que realment pensen i el que vol el seu electorat –els seus votants. Se sotmetrà a votació una esmena a la totalitat; tenen l'oportunitat de votar que sí,

o fer novament el mateix –tirar la pedra i amagar la mà. Aquesta és la política que practiquen últimament, quan el senyor Duran i Lleida diu que a la pràctica del procés sobiranista no hi ha res, o quan diu que Esquerra no té ni idea de governar. Bé, si ho recordeu, ho va dir d'una manera, diguem-ne, més contundent. Però després demana disculpes i torna al *redil*, perquè segurament fora fa molt fred.

Fins ara, he parlat de qüestions generals, però sí que m'agradaria –en els cinc minuts que em queden– fer alguns comentaris respecte al contingut d'aquesta proposició de llei. Crec, d'entrada, que és una llei molt intervencionista, que contempla com a obligatorietat qüestions que haurien d'estar, en tot cas, com a recomanacions. I ficaré algun exemple. Article 14 –cultura, lleure i esport–, apartat *a*: «Donar suport a certàmens culturals i esportius que incorporin especialment la temàtica LGBT a Catalunya». Jo crec que a Catalunya hi ha molts col·lectius que estan discriminats –els discapacitats, els immigrants, etcètera. Hem de donar suport a certàmens culturals i esportius, no perquè incorporin una determinada temàtica, sinó per la seva qualitat o pel seu interès.

Article 16 –tema de salut–, apartat *i*: «Incorporar en el sistema sanitari l'atenció integral a persones transsexuals, transgènere i intersexuals, definint els criteris d'accés tant al tractament hormonal com a la intervenció quirúrgica.» En aquests moments, això és senzillament una utopia. Amb una situació econòmica com la que estem patint, cal prioritzar. I quan hi ha ciutadans que estan esperant mesos per una operació, per un trasplantament del qual depèn la seua vida, crec que s'ha de prioritzar. Quan la sanitat està patint retallades, hem d'establir prioritats.

I l'últim exemple és amb el que estic més en desacord, no?, o que veig més utòpic, o que no comparteixo. L'article 20 parla de la implantació de mesures per a l'ocupació. I en el seu apartat *b* diu: «Implantar progressivament índexs d'igualtat que tinguin en compte la realitat LGTB dins del sector públic i fomentar la seva implantació dins del sector privat.» Estan proposant quotes? Estan proposant que es contracti una persona no per la seva vàlua o la perícia professional, sinó per la seva condició sexual? La condició sexual forma part de la intimitat d'una persona, i em sembla un atemptat contra la llibertat que una persona hagi de manifestar la seva condició sexual per accedir a un lloc de treball.

Aquesta suposada discriminació positiva és una autèntica vulneració de drets, va contra la igualtat, es carrega l'esforç, es carrega el mèrit. La igualtat no s'assoleix amb discriminació. I nosaltres hem defensat sempre aquest criteri. I no solament en aquesta qüestió; nosaltres sempre hem dit, des del nostre grup parlamentari –des del nostre partit–, que no estem d'acord amb les quotes, amb la paritat. Jo, com a dona, no vull estar en una llista electoral per cobrir una quota, pel fet de ser dona; jo vull estar en una llista electoral per la meua vàlua i perquè així es consideri.

I els recordo –per acabar– el que he dit al començament de la meua intervenció, que vull que sigui també

el final, perquè quedi clara la nostra postura. El nostre desig i la nostra voluntat és garantir els drets d'aquest col·lectiu, però no considerem que els drets d'aquest col·lectiu quedin garantits amb aquesta llei. Nosaltres volem evitar qualsevol situació de discriminació, però no tal com es planteja en aquesta llei. Per això, per aquests motius, hem presentat l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. En primer lugar, me gustaría daros la bienvenida a vuestra casa y saludar a los representantes de las diferentes entidades y colectivos de LGTB que hoy nos acompañan.

Y desde Ciutadans sabemos que hoy es un día muy importante para vosotros, pero también para todas las personas que llevan muchos años trabajando por la igualdad efectiva de las personas, y en concreto por la igualdad en función de las diferentes orientaciones sexuales.

Y es cierto que no podemos negar que hemos avanzado mucho, en Cataluña y en el resto de España. Hemos avanzado en la normalidad –en la normalidad– y en el respeto y en el conocimiento hacia nuevas orientaciones sexuales. Yo creo, sinceramente, que hace unas décadas sería impensable que un día como hoy pudiéramos estar tramitando el texto –la proposición de ley– que hoy estamos tramitando.

Pero lo estamos haciendo, y lo estamos haciendo entre otras cosas porque desde hace años estamos en una democracia, y tenemos un sistema legal que garantiza la igualdad. Ya se ha dicho antes, se ha hecho referencia a normativas a nivel europeo, al Código penal o incluso al artículo 14 de la Constitución, que sí que dice que todos somos iguales ante la ley, sin que pueda prevalecer discriminación alguna por nacimiento, raza, sexo, religión, opinión o por cualquier otra circunstancia.

Pero de lo que estamos hablando hoy en día es de la igualdad efectiva, de conseguir la igualdad real. Y lo que es cierto es que aún existe discriminación. Aún existe discriminación en nuestra sociedad hacia las personas por motivos de su orientación sexual. Y existe rechazo social, cultural, laboral e incluso familiar. Y antes se han nombrado algunos datos de denuncias, etcétera, que demuestran esto.

Y desde Ciutadans pensamos que todo ciudadano debe ser tratado en igualdad y con respeto, independientemente de su orientación sexual o de cualquier otra circunstancia. Y, sinceramente, desde Ciutadans nos gustaría que en un futuro la homosexualidad no sea

motivo de orgullo, pero sobre todo que no sea motivo de vergüenza, y que quizás no sea motivo de exaltación, pero sobre todo que no sea motivo de discriminación. Y la verdad es que en nuestra sociedad no se pone en valor la diferencia. Parece que tenemos miedo a ser diferentes. Y nosotros pensamos que tenemos que tener la libertad suficiente para ser diferentes, si así lo deseamos o si así lo sentimos.

Y, miren –ya se ha comentado antes–, el colectivo LGTB no es el único colectivo que sufre discriminación en nuestra sociedad; no lo es. Desgraciadamente, hay otros muchos colectivos que sí que la sufren. Pero este colectivo tiene determinadas particularidades que no podemos obviar, y es que probablemente sea el único colectivo que sufre el rechazo de su propio entorno familiar, y que hay personas que son homosexuales que se pasarán toda la vida sin reconocerlo ante su propia familia. Y estas particularidades también tenemos que tenerlas en cuenta.

Y para aquellos que niegan o no intentan o no hacen ver que exista discriminación, yo creo que, si nos ponemos a pensar, todos –absolutamente todos los que estamos aquí– hemos oído, visto o presenciado muestras de incompreensión, de rechazo y de intolerancia a determinadas orientaciones sexuales. Y nos tenemos que hacer una pregunta: ¿es eso lo que queremos en nuestra sociedad?, ¿queremos que nuestros hijos, nuestras hijas, nuestros nietos, nuestras nietas, sobrinos, amigos puedan ser discriminados en función de su orientación sexual? Pues si coincidimos en que aún existe discriminación y si coincidimos en que no queremos que se siga produciendo, pongamos medidas –pongamos medidas– y avancemos para que esa igualdad formal y jurídica de la que ya disponemos desde hace mucho tiempo sea una igualdad efectiva y real.

Y, ante aquellas formaciones políticas que reiteradamente han planteado pues la idoneidad de plantear una ley paraguas que dé cobertura a todas las discriminaciones, nosotros pensamos que el gran problema de esto es que quizás quieran diluir un debate –quieran diluir un debate– en el que se hable de homofobia y de odio hacia este colectivo. Y además difícilmente un único texto legal podrá dar respuesta y cobertura a las diferentes discriminaciones que se producen en los diferentes colectivos. Por tanto, el problema no es que haya una ley específica para el colectivo LGTB; no hay ningún problema. La clave –y en lo que incide Ciutadans siempre– es que haya coordinación. Tiene que haber coordinación, eficacia y eficiencia en todos los mecanismos y en todas las medidas que se pongan en marcha para luchar contra las discriminaciones de todos los colectivos que las sufren. Ya saben que nosotros hacemos mucho hincapié en este aspecto en general. No se trata de crear nuevos organismos, no se trata de crear duplicidades e ineficiencias. Se trata de dar a cada problema su solución, de la manera más coordinada y más eficiente posible.

Y, además, no olvidemos que hay muchas personas de este colectivo que sufren doble o triple discriminación; que son miembros de este colectivo, pero también son miembros de otros colectivos discriminados.

Por tanto, vamos a coordinar todos los mecanismos y todas las medidas que pongamos en marcha para luchar contra la discriminación.

Y todos estos mecanismos... Todos los profesionales que trabajen en algún organismo de lucha contra la discriminación tienen que tener los mecanismos, la información, los medios y la sensibilización suficientes para dar respuesta también al colectivo de LGTB, y también a sus particularidades. Y también –¿por qué no decirlo?– esta ley puede dar visibilidad a este problema. Existe aún en nuestra sociedad discriminación al colectivo LGTB, y tenemos que poner en marcha medidas y dar a estas personas soluciones.

Y nosotros, desde Ciutadans, hacemos un llamamiento al respeto y a la igualdad de todas las personas, como principio universal, independientemente de su orientación sexual, de su ideología política, de la lengua que hablen, de la raza, de la religión, etcétera. Respeto, igualdad y libertad de todas las personas. Porque por ser diferente no se es peor ciudadano y por ser diferente no se es peor persona.

Por tanto, desde Ciutadans vamos a dar apoyo para que se tramite esta proposición de ley, incluso cuando no estamos de acuerdo en el cien por cien del contenido. Ya los representantes de las entidades lo saben, porque nos hemos reunido muchas veces y hemos hablado incluso artículo por artículo, punto por punto. Hay algunas cosas que no compartimos –ya lo saben. Hay algunas medidas a las que sinceramente no les vemos ni viabilidad técnica ni viabilidad jurídica. Hay algunas que a nuestro entender están injustificadas. Y hay algunas que se basan en una filosofía, quizás, que no compartimos.

Pero no se trata de hablar de lo que nos separa hoy, se trata de hablar de lo que compartimos y de lo que nos une. ¿Y qué compartimos con este texto legal? Yo creo que lo más importante. Compartimos el diagnóstico, que es que existe discriminación en nuestra sociedad –rechazo y persecución, en algunos casos– a las personas que son de este colectivo; que debemos dar visibilidad a estos problemas y no mirar hacia otro lado. Compartimos también que es intolerable y que lo tenemos que cambiar. Y compartimos que la Administración pública tiene que poner en marcha medidas.

Quizás diferimos en alguna de las medidas que ustedes proponen en la ley, pero lo más importante lo compartimos. Y por eso vamos a dar nuestro apoyo a que se tramite esta proposición de ley. Nosotros apoyaremos todas las medidas que vayan encaminadas a dar más visibilidad a este problema; a sensibilizar a la sociedad de que no se puede faltar al respeto ni discriminar a nadie por tener una orientación sexual diferente o por ningún otro motivo; a detectar cuáles son los espacios donde más se producen estas discriminaciones.

Apoyaremos medidas que vayan encaminadas a canalizar las necesidades específicas de este colectivo, a que los servicios públicos sepan dar respuesta también a sus necesidades, a que haya protocolos de atención, a que los profesionales de los servicios públicos puedan tener los medios y la formación necesarios para dar

respuestas. También que haya más datos, un observatorio más concreto sobre estos problemas. En todas esas medidas a Ciutadans nos tendrán a su lado.

Y ya sabemos que esta ley no será una varita mágica. Yo creo que los primeros que lo saben son precisamente los proponentes y los que llevan años trabajando. Pero sin duda me parece que es un granito de arena, un pasito, en un largo camino para conseguir la igualdad efectiva de todas las personas, por cualquier motivo, pero también por la orientación sexual.

Muchas gracias, señora presidenta.

(Aplaudiments en el sector del públic.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller... Vol-dria excusar també la consellera Munté, que s'ha hagut d'absentar per un problema familiar. I també voldria saludar els representants que hi han avui del moviment LGTB. Benvinguts a tots.

No els negaré que nosaltres hem tingut un debat molt intens de quin era el millor camí davant de la presentació de la Proposició de Llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia, la transfòbia. I voldríem que ningú mal interpretés les meves paraules. Quan diem que hem tingut molta discussió entre nosaltres, aquesta ha estat centrada, només, en el fet que alguns considerem –tal com ha quedat recollit en el Pla de govern 2013-2016, aprovat per l'Acord de govern de l'11 de juny del 2013– que el que cal és elaborar una llei genèrica de no-discriminació.

Molts arguments donen suport a aquest plantejament. La Unió Europea agrupa sovint diferents àmbits susceptibles de discriminació als efectes de la seva protecció. A l'Estat espanyol, la no-discriminació de les persones d'aquest col·lectiu i d'altres col·lectius susceptibles de discriminació és contemplada, des del punt de vista laboral, amb una normativa resultant de les directives europees. I també en l'àmbit penal. Resta pendent la regulació d'altres comportaments discriminatoris fora de l'àmbit laboral, i no regulats com a delictes. En aquest sentit, hi pot haver també un règim d'infraccions, sancions, no només pecuniàries.

Una llei genèrica de no-discriminació comporta la creació o assignació de funcions de tutela, coordinació, règim d'infraccions, sancions, elaboració d'estudis, dictàmens, a un organisme amb caràcter independent. No té massa sentit que això es faci per a cadascun dels col·lectius de persones que en aquests moments són susceptibles de patir algun tipus de discriminació. A més, una llei de caràcter transversal, que abasti diversos àmbits de discriminació, permet regular en un únic ens o òrgan amb funcions de tutela i coordinació els diversos àmbits de discriminació, fet

que també comporta menys despesa estructural i de funcionament.

Però també ens permetria, d'una vegada i d'una manera uniforme, portar endavant polítiques i tècniques per a tots els àmbits, i resolndria coherentment els supòsits de discriminació múltiple. I també crec que és important dir que això podria evitar –el fet que hi hagués una llei genèrica– eventuais problemes de prioritització entre col·lectius susceptibles de discriminació.

Tot i que aquests arguments són per nosaltres arguments de molt de pes, ens trobem amb la proposició de llei presentada pel col·lectiu i avalada per diversos grups d'aquesta cambra. Davant d'aquest fet, el que tampoc volíem era presentar una esmena a la totalitat perquè això acabés suposant que algú digués –clarament, de manera malintencionada– que Convergència i Unió no està a favor de la no-discriminació d'aquest col·lectiu, perquè no seria veritat.

En aquest sentit, només recordar que el Parlament de Catalunya, l'any 1998, va aprovar la primera llei de parelles homosexuals i heterossexuals de l'Estat espanyol i de tot l'entorn llatí. Tant és així, que alguns diputats francesos van venir a Catalunya per informar-se de com s'havia fet. I, més que res, van venir perquè es va fer sense cap tipus de problema, sense cap discurs agre. Al contrari, primer de tot, hi va haver el respecte. És important que ho recordem, això. Va ser l'any 1998, essent consellera de Justícia l'actual presidenta del Parlament de Catalunya, la senyora Núria de Gispert. I, com he dit, convé recordar-ho.

També vull fer referència a l'enquesta que es va fer el 2012 als vint-i-set països de la Unió Europea, i que va ser publicada just amb motiu de la celebració del 17 de maig. Les dades que reflecteix aquesta enquesta creiem que ens permeten afirmar que a Catalunya anem més avançats en la resolució d'aquesta problemàtica. Per exemple, l'enquesta ens mostra que un de cada dos LGTB –ja ho dic, això és a nivell de tot Europa– declaraven haver-se sentit discriminats o assetjats en algun moment de la seva vida i, amb freqüència, en més d'una ocasió.

També es reflecteix que a l'escola i a la feina i a la vida privada els membres d'aquest col·lectiu encara són víctimes de violència i d'assetjament, o que el 68 per cent dels homosexuals han estat víctimes de violència en el darrer any per la seva orientació sexual; el 47 per cent, discriminats o assetjats. A l'escola han sentit o han vist conductes despectives cap a un membre d'aquest col·lectiu el 32 per cent. I, com així també s'ha vist –doncs, es veu que encara n'hi ha–, el 13 per cent quan estan buscant feina, el 19 per cent a la feina, i també un 24 per cent en el seu entorn privat.

El que més també ens sorprèn és una dada que és el que responen encara moltes persones quan diuen: «Vostè ha denunciat l'incident?» Un 49 per cent encara diu que no l'ha denunciat. I aquí crec que s'equivoquen i ens equivoquem tots plegats, perquè és molt greu que en aquests moments encara a nivell d'Europa hi hagi un 49 per cent de no-denúncies.

Des de CiU volem expressar la voluntat de continuar treballant contra tota discriminació i pels drets de les persones –de totes les persones. Creiem que és important que diguem que la voluntat és la de *continuar* treballant –no la de treballar, perquè ja hi treballem i, com ja he dit, des de fa molt de temps.

Realment, a Catalunya, com ja he comentat, hem estat pioners en molts àmbits; també en aquest. Perquè, per nosaltres, el més important és la persona, la seva llibertat; per nosaltres, el més important és el respecte pels altres, és la tolerància i és acceptar la diversitat. Això ho hem defensat sempre. I, per tant, no ens costa gaire, ara, en aquest moment, fer un pas endavant en qualsevol cosa que ens suposi fer un pas endavant per al respecte dels drets de tots i totes.

I faig només un parèntesi per alguna al·lusió que s'ha fet a Unió Democràtica. Nosaltres som un partit humanista i, com a partit humanista, no tenim altra vocació que respectar el dret de tothom.

En aquest apartat també pensem que les polítiques preventives són molt importants. S'ha de formar en la diversitat, en el respecte a la diferència i en la dignitat de les persones, que és l'indicador del grau de maduresa cívica i democràtica més important. Hem avançat molt tant des del punt de vista legal com formal, i això és un fet.

Però, precisament perquè volem millorar els nostres drets –els de tots i els de totes–, també volem posar de manifest que, independentment del que passi avui –que entenem que aquesta llei podrà continuar la seva tramitació–, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no renuncia a portar endavant una llei integral de no-discriminació que abasti tots els col·lectius de persones que per un motiu o altre són víctimes de discriminació. I, en aquest sentit, demanem al Govern que continuï treballant en aquesta línia, que presenti tan aviat com pugui el projecte de llei integral, al qual haurà d'incloure tot allò que s'hagi acordat en la tramitació de la proposició de llei que avui ens ocupa.

Segurament, avui, com ja he dit, l'esmena a la totalitat no prosperarà, i aquesta proposició de llei continuarà la seva tramitació. En aquest punt també volem ser molt clars: treballarem a fons el text proposat i presentarem esmenes per tal de millorar-ne tot el seu contingut tant de fons com de forma.

Ja avanço que tenim la voluntat d'esmenar bastants articles de la proposició de llei, com ara el que fa referència a la creació del servei d'atenció integral adreçat a les persones LGTB, atès que pensem que no té cap sentit crear serveis integrals per a cadascun dels col·lectius susceptibles de patir discriminació; o el que fa referència a l'òrgan rector i coordinador de les polítiques LGTB, atès que pensem que el que cal és que, a l'hora de fer les diferents normatives, sempre es tingui present la no-discriminació. I, en general, introduïrem esmenes en tots aquells articles que vagin més enllà d'evitar la discriminació de les persones en funció de la seva orientació sexual, atès que el que creiem que cal evitar és la discriminació.

Però això no es pot fer a través de la creació de serveis separats, sinó a través d'uns serveis que tractin per igual qualsevol persona i que estiguin preparats per atendre i comprendre la diversitat, tal com ha quedat recollit en el nostre Estatut d'autonomia, on, com recordarem, en el seu article 40.8 s'especifica que «els poders públics han de promoure la igualtat de totes les persones, amb independència de l'origen, la nacionalitat, el sexe, la raça, la religió, la condició social o l'orientació sexual, i també han de promoure l'eradicació del racisme, l'antisemitisme, la xenofòbia, l'homofòbia i qualsevol altra expressió que atempti contra la igualtat i la dignitat de les persones».

Per tant, en definitiva, davant de les dues premisses que ja he posat, que és, per una banda, no renunciar a acabar portant aquí, al Parlament, una llei integral de no-discriminació, i també avançant, doncs, que volem entrar a fons a discutir la proposició de llei que avui ens ocupa amb la voluntat que, de la mateixa manera que nosaltres avui fem aquest esforç, també hi sigui –aquest esforç– per part de les persones del col·lectiu per poder arribar al final de tot a una bona entesa... Davant d'aquestes dues premisses, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no donarà suport avui a l'esmena a la totalitat presentada pel Partit Popular.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Finalitzat el debat, passem ara a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 110 en contra, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Interpel·lació

al Govern sobre l'impuls de la celebració dels Jocs del Mediterrani a Tarragona el 2017 (tram. 300-00079/10)

Continuem amb el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la celebració dels Jocs del Mediterrani a Tarragona el 2017. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

El vicepresident segon

Endavant, senyor diputat.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. Honorables consellers, diputats i diputades, aquesta és una interpel·lació inusual, perquè no és una interpel·lació contra o versus el Govern, diria –si em permeten l'expressió–; és una interpel·lació contra el cronòmetre. Valgui l'expressió, quan parlem d'un esdeveniment esportiu, el més important que té en perspectiva Catalunya durant els propers anys. Parlem de l'any 2017. I és una lluita contra el cronòmetre perquè aquesta vegada sí, conseller Homs –que crec que és el conseller que ha designat el Govern perquè intervingui–..., una lluita contra el cronòmetre perquè ara ja va de veritat.

Fa disset dies l'alcalde de Tarragona, Josep Fèlix Ballesteros, va recollir la bandera dels Jocs Mediterranis de Tarragona 2017 a la població turca de Mersin. I aquell diumenge, que tots els tarragonins estàvem pendents veient les imatges, aquells que hi hem intervingut d'alguna manera o altra, i aquest humil diputat ho va fer ja l'any 1999, quan va proposar al plenari de l'Ajuntament de Tarragona la celebració d'aquests jocs, per cert, amb molt poca fortuna llavors... Deia que els que hi vam intervenir o hi hem intervingut d'alguna manera ens vam sentir molt interpel·lats i diria una mica esporuguits. Perquè això ja va de bo, conseller; ens hem de posar les piles, tots. I em temo que hem de fer un esforç addicional en un moment de la història del nostre país en què estem preocupats per moltes altres coses. Algunes pensem que no haurien de ser-ho tant, però estem molt preocupats tots pel greu moment econòmic, que, sens dubte, condicionarà la preparació, la gestió i la celebració, en definitiva, d'aquests jocs que tant ens il·lusionen als tarragonins el 2017.

Bé, doncs, aquesta interpel·lació es produeix en aquest moment, conseller, perquè el Govern també, com l'ajuntament també ho haurà de fer –de Tarragona–, i els ajuntaments de les seues que intervindran –que en són unes quantes– i el Govern també de l'Estat es posin les piles, ens posem tots les piles i comencem a adquirir compromisos concrets, alguns dels quals el Govern ja reconec que n'ha començat a parlar. Ja fa temps que n'ha anat parlant amb l'ajuntament tarragoní. Vostè, conseller, serà demà a Tarragona. I espero que es vagi concretant més.

Nosaltres aquí, al Parlament, com que aquesta moció per raó dels temps parlamentaris no la discutirem fins a l'octubre, segurament, doncs, encara tenim més temps. Però això ja no permet més dilacions. I val la pena que aquesta moció –ja ho dic des d'ara, ja ofereixo des d'ara el nostre compromís– sigui aprovada amb el màxim consens possible, si pot ser per unanimitat.

Però sí que amb el temps que em resta d'intervenció voldria fer referència a la voluntat del nostre grup que aquests jocs no siguin –com pot pensar algú, per raó de la crisi econòmica que tenim– uns jocs raquítics o disminuïts, uns jocs en què només anem a complir l'expedient –per dir-ho d'alguna manera–, uns jocs en què només ens fixem en la celebració d'unes quantes proves i, quan acaben els jocs, aquí pau i demà glòria. No, han de ser uns jocs en què ens ho plantegem

també amb una certa ambició. Uns jocs modestos, és veritat, però no només cenyits al que és una pràctica esportiva. Fariem un mal servei a la ciutat i al nostre país de plantejar-nos aquest esdeveniment com uns jocs en què, més enllà de l'activitat esportiva, no es pot fer res més.

De fet, totes aquestes celebracions han gaudit sempre d'un acompanyament molt important: acompanyament de promoció de la ciutat i de les comarques del sud de Catalunya, de promoció del mateix país. Catalunya no té reptes massa importants per davant, almenys, en aquests moments, i els jocs, de fet, ho són. I, per tant, el que li plantejo, conseller, és que tots plegats pensem en uns jocs en què, més enllà de la pràctica esportiva i de tenir èxit la pràctica esportiva –perquè és veritat que és la principal–, doncs, puguem promocionar també el nostre país en el seu conjunt.

L'activitat empresarial. Pensem que a la riba del mar mediterrani viuen més de 400 milions de persones. Pensem que en aquests jocs intervindran esportistes de vint-i-tres països, entre els quals, a més del nostre, doncs, esportistes d'Itàlia, de França, però també de Turquia, de Síria, del Marroc, d'Algèria, de tots els països amb cultures tan diverses. I, per tant, que també és una bona oportunitat per explicar què som i què volem ser en el futur des del punt de vista de la promoció turística, des del punt de vista de les noves tecnologies, del medi ambient en particular, de l'energia, de l'aigua, dels residus, tot allò que pensem en aquests moments que podem mostrar al món.

I, per tant, és una interpellació al Govern perquè també, en la mesura del que sigui possible, els departaments diversos del Govern pensin en aquesta data del 2017, en aquests deu dies, però en els dies anteriors, per tant, en els anys anteriors, però sobretot en el futur. Han de ser uns jocs que projectin Tarragona i Catalunya cap al futur.

I per això penso que la moció que hem de preparar i els compromisos que hem d'adquirir tots plegats –també el Govern– vagin adreçats a aquesta multiplicitat d'oportunitats de què disposaran Tarragona i Catalunya en el seu conjunt.

És això, conseller, el que avui li venim a plantejar. Espero –i estic convençut que serà així– que ens podrem posar d'acord, en aquests moments en què encara hi som a temps, però que no tenim gaire més temps per posar-nos en marxa d'una forma ja definitiva per assegurar que per a Tarragona –per a les comarques de Tarragona– i per a Catalunya en el seu conjunt aquests jocs siguin un èxit, com estic segur que tots els grups parlamentaris –als quals també brindo la nostra disposició a posar-nos d'acord en la moció– desitgem en aquests moments.

I encara que no hagi esgotat el temps, doncs, penso que és una bona oportunitat també per fer bo allò de les coses breus, si són bones –i espero que aquesta no hagi sigut dolenta–, són doblement bones.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Govern, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Sabaté... Esperem que pugui prendre el seu lloc. Que per molts anys puguem fer interpellacions així! També ser capaços, doncs, d'enfocar les coses. Més enllà, diguem-ne, del debat legítim, per altra banda, oi?, més controvertit, jo crec que això també posa de manifest el sentit que té ple l'acció política i l'acció d'impuls d'aquesta cambra.

Entenc –diguem-ho així– el sentit de vertigen que d'alguna manera o una altra expressava. Jo també el tinc; tots el tenim, no? Quan tens ja una fita situada en el calendari... En aquest cas –2017– queden quatre anys. És temps suficient. Jo crec que per la informació de què dispoïo ho tenim a l'abast, ens en sortirem, podrem fer uns jocs magnífics. Però és veritat que, diguem-ne, tenim la feina per davant i s'ha de fer tota, eh?

I, en aquest sentit, és pertinent el debat que tenim avui, i l'hi agraeixo. Jo crec que a nivell institucional tant l'Ajuntament de Tarragona com la mateixa Generalitat de Catalunya fa temps que hi remem. I, evidentment, ara la intensitat d'aquest remar-hi, doncs, haurà de ser clarament diferent en aquests propers temps.

Compromisos concrets, em reclamava. I ho entenc i ho comparteixo, i, a més a més, és bo que sigui d'aquesta manera. Fins ara, és evident –i vostè ho sap– que els hem anat assumint en una mesura modesta. Jo vull agrair, a més a més, des d'aquesta tribuna el diàleg institucional constructiu en tot moment que com a Generalitat he trobat amb l'Ajuntament de Tarragona. I ho vull fer notar, eh? Perquè hi havia uns compromisos adquirits que els hem sabut adaptar als temps actuals tots plegats. I crec que això, a més a més, ho hem fet i ho estem fent. Hi ha decisions encara per acabar de prendre en el terreny de la concreció més precisa, però crec que li estem donant una orientació bona des del punt de vista de la serenitat i de la lleialtat institucional amb què s'està abordant i que és el que a mi em fa dir amb contundència que farem uns magnífics jocs. Perquè quan hi ha col·laboració institucional –i vostè n'és testimoni–, hi ha esforç i suma, en aquest sentit, doncs, aleshores les coses indefectiblement surten bé, no?

A partir d'ara, en el moment en què ja la candidatura ha estat formalitzada –ja no és una candidatura, sinó que és un fet, és una assignació–, per part del Govern de la Generalitat hi contribuïrem –com que em demanava fets concrets, doncs, aquest jo li puc dir– amb 300.000 euros anuals d'ara fins al 2017, que vol dir que són 1,2 milions d'euros. Que li vull fer notar que des del punt de vista del que són esdeveniments esportius no n'hi ha cap que sigui tan prioritari com aquest. Si les coses es mesuren pel valor econòmic i en un context com l'actual, doncs, jo crec que això s'ha de subratllar, i posa l'accent de quina és en aquest sentit la prioritat del Govern, no?

És veritat que hi ha altres coses que són compromisos que arrosseguem com a institució en altres àmbits. Però de bell nou aquesta és, sens dubte, una de les prioritats de l'àmbit d'esports pel que fa a la Generalitat de Catalunya. I, evidentment, això s'haurà de complementar. Perquè això són diners destinats al que és, doncs, tot el procés que s'ha de fer d'aquí al 2017. Hi ha la part de la inversió, que també hi serem. Ja li ho puc dir i li ho dic amb tota la consciència de dir-li-ho en aquesta tribuna, no? Hi serem com a Generalitat, perquè estic, diguem-ne, constatant que el pla director que s'ha anat confegint, adaptat als temps actuals... Crec que estem situant les coses en un terreny que ens equivocariem molt si no hi fóssim plenament com a institució. I això val també, òbviament, per a la resta d'institucions.

Per tant, en la línia del que deia vostè, jo crec que aquests jocs poden ser –de fet, han de ser– uns jocs d'ambició i d'illusió. I jo crec que ho podem plantejar així, eh? Perquè hi hagi crisi no hem de tenir una vivència constant i pertot que això sigui una fatalitat i un càstig. Si es fan bé les coses i en les dosis, diguem-ne, de prudència i sentit comú –que veig que hi són pertot arreu–, crec que ens podem permetre, doncs, aquest tipus d'afirmacions: aquests jocs es poden fer. No pas de jocs de boca petita, per entendre'ns, així com si entressin per darrere, sinó amb tots els ets i uts, com es mereix Tarragona, com es mereix el nostre país. I jo crec que podrem mostrar al món en part –com a mínim al Mediterrani, però al món també– que el 2017 som capaços d'organitzar uns jocs absolutament de nivell.

I, si m'ho permet, afegir –que abans teníem l'oportunitat de comentar-ho en privat–: Tarragona, entre aquests jocs més algun altre projecte emblemàtic, que crec que pot ser d'utilitat per a aquell territori, també per al conjunt del país, com ho és Barcelona World... Jo crec que una cosa o una altra, més tot el que ja tenen capacitat per si mateixes d'oferir aquelles terres, totes elles en el seu conjunt... Jo crec que podrem situar-les en un nivell que en aquests moments fins i tot costa –potser per l'atabalament que tenim tots plegats amb la crisi– de veure. Però n'estic molt convençut, d'això que li dic, eh? És a dir, aquí tenim un potencial, amb l'excusa del joc –en aquella línia, a més a més, de deixar llavors plantades molt potents–, molt, molt i molt interessant.

Li agraeixo l'oportunitat que em dona –que ens donem mútuament– de posar de manifest aquesta prioritat i aquesta necessitat d'activar el cronòmetre amb intensitat. Totalment d'acord. I el compromís total per part de la Generalitat de Catalunya, doncs, amb Tarragona, amb aquests jocs i amb el fet de poder fer una demostració com a país..., que, de fet, el nivell de qualitat que tens l'ocasió de demostrar en una organització d'aquestes característiques es farà ben patent.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'Il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Doncs, ja veu que de rèplica tampoc no ho serà gaire, vista la inusualitat d'aquesta interpellació.

Però sí que, conseller, m'agradaria només puntualitzar o afegir o insistir en quelcom que ja he dit abans, no?: que per mi és molt important. Miri, jo he format part d'un govern, com vostè sap, de la Generalitat i sé que en una sessió s'hi pot dedicar uns minuts i sé que els hi dedicaran. Però a mi m'agradaria que en parlessin, dels jocs, per estendre les oportunitats que tindrà cada departament o una bona part dels departaments del Govern de la Generalitat de cara al 2017.

El Departament d'Interior, per exemple. És molt important –vostè ho sap– la seguretat d'uns jocs. Jo vaig col·laborar en els jocs del 92 i sé que és quelcom molt important. El Departament d'Interior hi haurà d'esmerçar esforços, haurà d'utilitzar les millors tècniques, haurà de preveure cada punt que sigui sensible, per dir-ho d'alguna manera, no? I, per tant, ja haurà de començar a mirar quines seran les instal·lacions, etcètera.

El Departament de Cultura. Les comarques de Tarragona i Tarragona en particular vostè sap que són patrimoni de la humanitat. I pensem que és una gran oportunitat de mostrar al món la potència d'aquesta característica del nostre territori.

O el Departament de Territori i Sostenibilitat ha de mostrar a Tarragona i als jocs mediterranis del 2017 les millors tècniques mediambientals, per exemple, no?

Estic convençut que cada conseller i cada consellera ho podran considerar. I jo li demano que en una de les sessions del consell executiu –com més aviat millor– ho puguin comentar i tractar a fons.

Aquests jocs, conseller, han de ser –li ho deia abans– no només unes pràctiques esportives més durant deu dies. Han de ser també una oportunitat per posar de manifest els valors que volem mostrar al món els catalans: el valor de la tolerància, el valor de la solidaritat, el valor de la igualtat, el valor de l'esforç. I penso que entre tots ho podem aconseguir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Senyora presidenta... Respecte al prec que fa, de fet ho hem fet. Li ben asseguro una cosa –i més d'una vegada i més de dues. Però particularment, com que hi ha demà un acte important a Tarragona; com que el president, a més a més, en té coneixement directe, perquè va estar reunit, doncs, amb el comitè director i amb el mateix alcalde i va tenir oportunitat de conèixer amb profunditat tota l'organització dels jocs, i com que avui hi havia, a més a més, aquest debat i aquesta oportunitat, un servidor –com a conseller de Presidència i responsable de l'àrea d'esports del Govern de la

Generalitat— no es pronuncia com ho ha fet avui aquí si no se n'ha parlat prèviament amb el Govern.

Perquè, certament —i vostè té raó—, aquesta és una operació que requereix la implicació del Govern sencer. I quan, a més a més, puc asseverar amb coneixement de causa —perquè conec les previsions del pla director— que la Generalitat de Catalunya hi serà, a aquest esforç econòmic —no només el de l'organització, que òbviament també, sinó l'esforç econòmic—, jo no m'hi puc comprometre aquí que no hagi estat una decisió del conjunt del Govern, parlada en reunió del consell executiu i que a més a més, òbviament, anirem seguint i avaluant —li ho ben asseguro— en els propers temps.

En qualsevol cas, reitero la coincidència, diguem-ne, en el fet de posar en marxa el cronòmetre. I estic convençut... Vaja, espero i desitjo, igual que vostè, que, a més a més, puguem expressar en la propera sessió plenària d'aquest Parlament, doncs, una expressió d'aquesta cambra molt clarament favorable a una bona celebració d'aquests jocs i que puguem mantenir tots plegats aquest to institucional i de lleialtat institucional que requereix l'organització d'un esdeveniment d'aquestes característiques.

Moltes gràcies, sincerament.

La presidenta

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques de la memòria.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques públiques de la memòria (tram. 300-00075/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, demà, com vostè sap, és 18 de juliol. O sigui, demà farà setanta-set anys de l'aixecament feixista del general Franco contra la legalitat republicana. Ha passat molt de temps. També fa molt —trenta-vuit anys— de la mort del dictador. Però algunes de les ferides que la guerra i la repressió franquista varen obrir a la nostra societat encara no han estat tancades del tot.

I per això ens ha semblat que valia la pena presentar-li la primera interpellació d'aquesta legislatura en el tema de memòria. I la vull dividir en dues parts: una primera referint-me a qüestions que afecten l'Estat central —el Govern central—, i una segona part, el Govern de la Generalitat.

Amb relació a l'Estat central, com vostè sap —i fins i tot se n'ha parlat aquí—, el passat mes de maig a la caserna de la Guàrdia Civil de Sant Andreu de la Barca la delegada del Govern central va condecorar un representant de l'Hermandad Nacional de Veteranos de la División Azul. Un fet impresentable i unimaginable a països com França, Itàlia o Alemanya. Però el pitjor

va ser l'explicació que es va donar oficial, amb l'intent d'equiparació d'aquesta associació amb la d'aviadors de la república. És a dir, es va dir: «No passa re. Si també hem condecorat l'Associació d'Aviadors de la República!» Clar, s'oblidava que els primers —la División Azul— varen combatre a favor del règim nazi, i els segons, a favor d'un règim democràtic.

A nosaltres ens sembla que aquest fet fa imprescindible la dimissió de la delegada del Govern central a Catalunya. Hi ha moltes raons. Entre elles, per exemple, perquè s'acaba de negar a comparèixer en el Parlament, tal com li ho ordena l'Estatut. Però també per aquest motiu.

Una segona qüestió que resta pendent és el tema del Valle de los Caídos. Queda pendent el compliment de les recomanacions que un informe dels experts l'any 2011 va realitzar: què calia fer amb el Valle de los Caídos, incloent-hi la necessitat que es retirés la tomba del dictador, el general Franco —perquè és inimaginable també que un dictador estigui enterrat en un patrimoni, en un local, en una institució, que és patrimoni de l'Estat. Fa dos anys que es va aprovar, doncs, l'informe dels experts sobre el Valle de los Caídos. I el Govern del PP el té oblidat.

Fa poc, també, els periodistes..., la Montse Armengou i el Ricard Belis varen dirigir a TV3 el documental *Avi, et traure d'aquí!* Explicaven la problemàtica de les famílies que no volen que les restes dels seus familiars continuïn al Valle de los Caídos, i explicaven els familiars que estan topant amb tot tipus de dificultats tècniques i polítiques per aconseguir treure els seus familiars del Valle de los Caídos. Ens sembla —i així ho plantejarem en la moció que veurem el mes d'octubre— que cal una declaració de suport del Parlament a aquestes famílies i que el Govern de la Generalitat es compromet a fer gestions amb el Govern de Madrid.

I un tercer fet que ens sembla també inacceptable és que s'ha incomplert novament un termini per al retorn d'una nova tongada de «papers de Salamanca» als seus legítims propietaris. La Comissió de la Dignitat ho ha recordat i ha exigit al ministre Wert el retorn immediat dels documents que encara falten, entre ells els de tretze ajuntaments catalans.

Per tant, són tres aspectes que ens sembla que val la pena que en la propera moció, després de l'agost, el Parlament de Catalunya s'hi pronunciï.

Pel que fa a Catalunya, també s'ha patit la interpretació restrictiva de la Llei de la memòria històrica de l'Estat, que ha fet impossible aconseguir la nul·litat del judici al president Companys i d'altres persones condemnades pels tribunals franquistes. El Parlament ha aprovat recentment dues resolucions sobre aquest tema. Esquerra Republicana ha anunciat que portarà els assassinats del president Companys i d'altres militants d'Esquerra a la justícia argentina; concretament, davant la jutgessa argentina María Servini de Cubría, que instrueix una causa pels crims del franquisme en base al principi de justícia universal. El meu grup pensa fer el mateix pel que fa a militants del Partit Socialista Unificat de Catalunya, des del que fou conseller de la Generalitat, Joan Comorera, als centenars de mi-

litants del PSUC assassinats pel franquisme. Per això avui li volíem plantejar –i tindran temps fins a la moció– que el Govern de la Generalitat estudiï la possibilitat de fer el mateix i de portar davant la justícia argentina tots els casos de ciutadans i ciutadanes de Catalunya assassinats o represaliats pel franquisme, començant pels alts càrrecs de la Generalitat. No se'ns escapa la complexitat, tenen un parell o tres de mesos per mirar-ho, però li anuncio que nosaltres en la moció plantejarem que la Generalitat vagi a la justícia argentina, ja que ens hem trobat sense cap altre mitjà per tirar endavant les nostres reivindicacions.

I parlem també del Memorial Democràtic, lògicament. La Generalitat té l'obligació, segons l'article 54 de l'Estatut, d'impulsar una política pública de memòria. I aquesta obligació, des de fa dos anys i mig o no es compleix o es fa amb pocs recursos i amb poca convicció. No qüestionem la bona fe del director del memorial, però no oblidem que en tot el programa electoral de Convergència i Unió a les darreres eleccions –148 pàgines– no apareixia ni una sola vegada la paraula «memòria», ni es feia referència al tema de la memòria democràtica. I ara ens trobem amb casos que ens preocupen: la reducció del pressupost del Memorial Democràtic de 3,7 milions el 2010 a 1,4 milions el 2012, una reducció de molt més de la meitat; acomiadaments de personal, primer un treballador –un acomiadament, per cert, declarat improcedent–, després sis més –la majoria historiadors, que van pel mateix camí–, i els que queden estan sense organigrama i sense relació de llocs de treball; la mala relació o la poca relació amb les entitats memorialistes i el funcionament irregular dels òrgans de govern del memorial i de participació també en el memorial, després d'haver-hi reduït la participació de la societat civil a través d'una llei òmnibus; o la deixadesa pel que fa a la xarxa d'espais de la memòria, i el trist afer del local al centre de Barcelona –que és el que provocarà també que ho incloguem en la moció conseqüent.

Miri, portem dos anys i mig de govern de Convergència i Unió sense que hagin estat capaços de concretar un espai per al memorial al centre de Barcelona. Primer varen vendre com a gran èxit el tema del castell de Montjuïc, que després van haver de reconèixer que –tot i la simbologia clara del castell de Montjuïc– no pot complir la funció que es pretenia, per raons òbvies de llunyania amb relació al centre de la ciutat. Després es va anunciar a bombo i plateret un nou local al carrer Bonsuccés i es va comunicar el bon succés als òrgans de govern del memorial, però després va quedar en no res. Ara sembla que han obert un local administratiu, però que no serveix com a espai del memorial.

Però en paral·lel s'ha produït una circumstància que podria ser positiva i decisiva: els espais de la prefectura de la Policia Nacional, de la policia de l'Estat, a Via Laietana, han quedat buits. Aquest lloc va ser un centre de detenció i tortura durant el franquisme i ha estat reivindicat en diverses ocasions pels expresos polítics com a edifici emblemàtic de tipus memorialista per recordar i explicar la repressió franquista. L'Ajuntament de Barcelona ha aprovat, a proposta d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alterna-

tiva, demanar la cessió d'aquest edifici a l'ajuntament per a temes de memòria democràtica. Seria positiu que la Generalitat s'hi impliqués i disposéssim d'un edifici memorial sobre la repressió franquista a Catalunya.

Vostès –el Govern–, quan es parla de memòria històrica, acostumen a mirar només cap al 1714. I nosaltres no ens oposem a reivindicar el 1714, només faltaria, però igual que aviat disposarem d'un equipament emblemàtic d'aquella època al Born, voldríem comptar també amb un edifici significatiu per recordar la repressió franquista, el de Via Laietana a Barcelona, i així Barcelona i Catalunya disposarien de dos punts de referència en relació amb dues etapes decisives de la nostra història, el Born i Via Laietana, sense oblidar que la reivindicació de la lluita antifranquista ha de tenir molt present el paper del moviment obrer i del catalanisme popular, i que la qüestió essencial no és tan sols la reparació de les víctimes, sinó també la reivindicació de la raó democràtica, dels valors democràtics enfront del feixisme.

L'any 2014 farà tres-cents anys del 1714, però també farà cinquanta anys de la fundació de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya i quaranta anys de la fundació d'Unió de Pagesos, dues peces fonamentals de la Catalunya popular. I també farà quaranta anys de la fundació de Convergència Democràtica de Catalunya i de l'enyorada –per alguns sectors– Convergència Socialista de Catalunya. No són commemoracions contradictòries, sinó complementàries, però amb la condició que no es vulgui marginar la Catalunya antifranquista.

En resum, vicepresidenta, mirem de coincidir en tot allò que fa referència a les actituds lamentables del Govern del PP, però voldríem que assumissin també les seves responsabilitats de govern pel que fa a la memòria. I no oblidin que el memorial pot ser destruït de cop –com vol Ciutadans, que el vol eliminar– o de mica en mica, per inanició, deixant-lo sense recursos, com podrien estar fent vostès. Espero que no sigui així, espero que ens puguem entendre i espero que la moció que presentarem pugui comptar amb el suport ampli i majoritari d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, diputat Bosch, jo crec que coincidim en moltes de les preocupacions. De fet, a l'inici de la seva intervenció, les preocupacions que vostè posava sobre la taula..., i estic convençuda que trobarem punts d'acord en la moció: «papers de Salamanca»; vostè parlava també del Valle de los Caídos; parlava també de l'actitud de la delegada del Govern –jo mateixa aquí, en seu parlamentària, li he recriminat que *mai* l'he vist en cap acte

que hem fet del Memorial Democràtic. Per tant, estic convençuda que trobarem punts.

Jo..., en primer lloc m'agradaria, això sí, reafirmar que el Govern de Catalunya –com correspon, per altra banda, a qualsevol govern democràtic– té un compromís, té un compromís de promoure la memòria, d'homenatjar les víctimes, especialment perquè la barbàrie no es torni a produir. I estic convençuda que en això també compartim..., i és en aquesta línia que m'agradaria fer-li memòria que el passat any 2012 la Subdirecció General de Memòria i Pau i de Drets Humans va organitzar l'homenatge als soldats morts a la batalla de l'Ebre al Memorial de les Camposines, a la Fatarella. Ho va fer amb la inauguració d'una nova placa amb els noms dels quaranta soldats que, fruit de la recerca duta a terme durant l'any 2012, entre altres, doncs..., es van poder trobar tots els noms d'aquestes persones. Va ser un acte molt i molt emotiu, especialment per a tots els familiars que hi varen assistir.

Però entre altres actes, com vostè coneix perfectament, doncs, també es va organitzar el Dia Internacional dels Drets Humans, el 10 de desembre, dins del marc de col·laboració del protocol entre el Departament d'Ensenyament..., amb la participació de la Federació Catalana d'ONG pels Drets Humans, un acte on van participar més de cent vint alumnes de cinquè, sisè de primària i primer d'ESO, i també un acte realment digne de ser recordat, no? Li ho dic perquè, en aquest sentit, les activitats d'homenatge han augmentat un 17 per cent en aquest període. Per tant, han augmentat.

Segueixo amb el fil de les activitats de memòria que realitzem des del departament. Des de la Subdirecció General de Memòria i Pau vostè sap que es presta atenció a persones que varen patir represàlies durant la Guerra Civil, la dictadura franquista; també així als seus familiars. I els serveis, entre altres, inclouen, doncs, la recerca de dades de persones desaparegudes –molt important; jo recordo que vostè m'ho va remarcar en una de les principals intervencions, i en puc donar fe–, també les actuacions en fosses comunes, la gestió d'indemnitzacions a expressos polítics, la recerca de documentació i també l'assessorament jurídic i històric. Són serveis i activitats en els quals queda palesa la voluntat del Govern de continuar aprofundint en la memòria històrica del nostre país, posant sobre la taula els fets, tots els fets que van succeir, tant al front com a la rereguarda, com a la posterior persecució i repressió de tot un poble que l'única cosa –l'única cosa– que va fer va ser defensar la legalitat i la democràcia.

Jo feia referència el passat 21 de febrer, en seu parlamentària, que el departament i el Govern continuaran la seva tasca de promoure, de difondre la cultura de la pau, la memòria democràtica, els drets humans. També ens hem encarregat ara de l'organització i participació en els actes de commemoració de la memòria democràtica, en especial en el setanta-cinquè aniversari de la batalla de l'Ebre. En definitiva, seguim en aquesta línia –com li deia– d'impulsar, de coordinar, de treballar, d'ampliar també la xarxa d'espais públics de memòria.

I és cert que, malgrat aquest compromís d'impuls de les polítiques de memòria, hem hagut de prendre decisions dràstiques, importants, degudes a la restricció pressupostària. I ho hem fet especialment els dos departaments de més direcció política de la Generalitat, el Departament de Presidència i el departament de vicepresidència –el Departament de Governació i Relacions Institucionals. I entre el 2010 i el 2012 el pressupost del Departament de Governació i Relacions Institucionals va disminuir un 24,4 per cent. I en la mateixa línia ho han fet totes les seves unitats, els seus organismes adscrits, i, en aquest sentit, també el Memorial Democràtic. Per tant, el Memorial Democràtic..., li puc assegurar que abans de prendre mesures dràstiques –que, com li dic, les hem hagut de prendre–, n'hem pres d'altres, com ha estat reduir al màxim la contractació externa d'obres i serveis, de tal forma que moltes de les activitats que des del 2008 havien estat externalitzades per l'entitat s'han fet amb el talent i s'han desenvolupat amb el talent del departament, amb el talent del personal propi del Memorial Democràtic, aprofitant la seva capacitat i el talent que tenim dintre de l'Administració. Això és creure en el memorial, senyor Bosch, deixi'm que li ho digui. Perquè vostès externalitzaven l'activitat i alhora feien créixer i augmentaven la plantilla. Jo això encara no ho he entès. I això que li dic jo, això és creure en el memorial.

En segon lloc, altres mesures que hem fet abans de prendre mesures dràstiques? Doncs, hem acordat traslladar les dependències a una nova seu, juntament amb la Direcció General de Relacions Institucionals, amb un estalvi total de més d'1 milió d'euros per any –un estalvi de més d'1 milió d'euros per any amb el trasllat de la seu de la direcció general on hi ha el memorial.

I, en tercer lloc, també hem optat per extingir el contracte, doncs, de rènting de vehicles –un cotxe i una furgoneta–; el contracte també de rènting de diferent maquinària –maquinària d'ensobrar, maquinària diversa–, i el contracte d'arrendament de pàrquings –de pàrquings dels treballadors de la direcció del memorial. I això significa un estalvi de disset mil euros anual, aquest petit apartat.

Jo crec que són coses molt importants, segurament no en recursos aquesta darrera, però molt importants perquè són gestos molt significatius. I hem hagut de reduir el pressupost? Sí. Sí, sí. En la línia en què ho ha fet el mateix departament. I hem hagut de prendre mesures dràstiques puntuals? Sí, ja li ho he dit, ja li ho reconec. Però abans n'hem pres d'altres: el trasllat de les dependències, l'extinció d'aquests contractes de rènting i contractes d'arrendaments de pàrquings, etcètera.

També és cert, però, que hem hagut de fer..., precisament, per què ho hem hagut de fer? Doncs, per salvar l'activitat del mateix organisme del memorial. Sí, sí, per salvar l'activitat. Vostè deia: «Oh, hi han maneres de matar el memorial que són de cop i altres a poc a poc.» Doncs, miri, si no haguéssim pres cap mesura, el memorial en aquests moments no seria viable. No. No ho seria. Li puc assegurar, senyor diputat, eh?, que la voluntat del Govern no passa en cap cas per eliminar el Memorial Democràtic. I la prova més evident

—li ho torno a dir—, la prova més evident d'això, és que si haguéssim seguit en la mateixa línia que portaven vostès, el memorial s'hauria extingit perquè esdevenia inviable del tot —externalitzem, augmentem la plantilla, no prenem cap mena de mesura. Per tant...

Seguim amb la tasca que fa el Govern en memòria històrica. És molt important, ja sigui a través d'impulsar la participació de la Direcció General de Relacions Institucionals, i amb el Parlament; no únicament amb accions de memòria —que també—, de dignificació de les víctimes i d'homenatge, sinó també l'important impuls —i en aquest sentit és molt important— econòmic que realitzen molts municipis del nostre país. I li posaré uns exemples que vostè coneix perfectament, com són el Comebe a les Terres de l'Ebre, o el desenvolupament també que fan els espais de memòria a la Jonquera a través del Mume, o bé, també, tot l'eix que és al Pirineu —l'eix Sort-Martinet.

Però deixi'm que li digui una cosa: la millor imatge d'aquesta activitat va ser ahir al vespre. Vostè no hi podia ser, però després li he deixat un vídeo. Hi van ser moltes persones del seu partit, del seu grup parlamentari; hi havia el seu president, hi havia la diputada, hi havien altres diputats, però el vaig trobar a faltar, i per això li porto aquest vídeo, perquè sé que si no va venir va ser perquè no va poder. Però ahir al vespre vaig poder presidir aquest acte del memorial, en què hi eren, com deia, membres..., hi havien presents molts membres del Parlament. Un acte que —els seus companys li ho deuen haver explicat— va ser molt i molt emocionant, no?, amb un auditori al palau de la Generalitat ple a vessar, i en el qual, doncs, vaig refermar el compromís del Govern amb la memòria històrica. Perquè el poble català, com a poble compromès amb la democràcia, ha de mantenir la seva memòria. En Lluís Danés va fer un vídeo espectacular. Jo crec que les imatges suplien perfectament totes les paraules que podíem posar en relleu.

Però deixi'm que li digui una cosa: una memòria —i amb això insisteixo que pertany a tots, a tota la societat d'una manera transversal— que ha de ser íntegra, també amb la memòria dels nostres propis defectes, no? Perquè si no, no és memòria, és interpretació. I així, en aquests dies, per exemple, hem pogut recordar amb emoció, però també amb tristesa, els setanta-cinc anys de l'afusellament de Carrasco i Formiguera. I podríem resumir la seva mort en el fet que va ser un defensor de les llibertats de Catalunya, que va ser capturat pel franquisme i va morir afusellat una trista matinada del 9 d'abril de 1938; però la memòria també ens ha de dir que si va ser capturat pels franquistes va ser perquè va haver de marxar del seu país, va haver de marxar, de fugir de Catalunya, on alguns extremistes ja l'havien condemnat també a mort. I ens pugui semblar o no dolorós, o ens faci mal a la memòria o no, també hem de recordar els morts que hi va haver a Catalunya entre el juliol del 36 i el maig del 37, els religiosos que van perdre la vida o totes aquelles persones que van haver de marxar a l'exili pel fet de ser persones que no encaixaven en aquella societat exaltada.

Per tant, com a nació, com a societat, com a persones, podem perdonar...

La presidenta

Senyora consellera...

La vicepresidenta del Govern

Acabo ja. Podem perdonar, però mai oblidar. I fer-ho —oblidar— equivaldria, doncs, a fer-li el joc als botxins. I això, el Govern de la Generalitat no ho permetrà. La pena de l'oblit és la pitjor pena que hi ha. Deia: podem perdonar, però no oblidar.

Se m'acaba el temps d'intervenció. Estic..., bé, desitjo que els dubtes que vostè tenia els hi hagi pogut aclarir, i, en tot cas, si no, tindrem el torn de rèplica per poder-ho fer.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Efectivament, ahir no vaig poder ser a l'acte, era a la Vall d'Aran amb un tema que també l'afecta a vostè, que és parlar amb el Consell General i els ajuntaments afectats per les inundacions de com està el tema dels ajuts.

Però, miri, amb relació a l'Estat és fàcil que ens entenguem, no?: tema División Azul, senyora Llanos de Luna, tema Valle de los Caídos —però els demanarem un compromís clar amb les famílies de la gent que vol treure els seus familiars, les restes dels seus familiars, del Valle de los Caídos. I en el tema dels «papers de Salamanca» fa temps que coincidim.

Pel que fa a la gestió seva i del memorial. Jo no sé si vostè s'ha adonat que aviat farà tres anys, eh?, que vostè dirigeix el tema de la memòria. Clar, i avui m'ha sorprès una mica que encara ens ha vingut amb el discurs que ens feia quan feia dos mesos que governaven les esquerres. Però és que vostè ja fa tres anys, i, per tant, ha d'assumir determinades responsabilitats. Jo..., no m'ha passat pel cap afirmar que vostès no estiguessin fent re, només faltaria. Clar que estan fent coses; el que passa, que nosaltres creiem que se n'haurien de fer més, amb més pressupost, amb més mitjans, i sobretot amb més voluntat d'incidència en la societat.

Vostè sempre, també, fa una mica el discurs de..., que jo voldria precisar que és..., parlem de les víctimes. Evidentment, totes les víctimes. Ho hem repetit —està a la Llei de la memòria, a la Llei del Memorial Democràtic—: totes les víctimes, fossin del bàndol que fossin, són respectables. Només faltaria —només faltaria. No hauria hagut de morir ningú. El que passa, que hi ha una diferència molt clara entre els valors que defensaven una societat democràtica i la gent que defensava un règim totalitari. I aquí hi ha una diferència: que no podem posar tothom en el mateix sac. I una cosa és el respecte a les víctimes que sempre hem defensat —a totes, fossin del color que fossin, de la mentalitat que tinguessin—, i l'altra, ben diferent, és que no són dos bàndols equiparables, com a vegades se'ns vol fer creure

des de determinats sectors –especialment de Madrid. No, no són dos bàndols equiparables que per un destí fatal de la història es van haver de confrontar. No, no: hi va haver una gent que volia una dictadura i es va aixecar contra un règim democràtic, i una altra gent que va defensar un règim democràtic.

També crec que valdria la pena aprofundir –i hi aprofundirem en la moció– en el tema de les relacions amb els ajuntaments amb relació als espais de la memòria. El tema dels espais de la memòria és un element important de recordatori, de memorial, però també és un element de dinamització econòmica i turística de determinades zones. I un exemple molt clar és el tema del Museu de l'Exili a la Jonquera, o pot ser el tema dels espais de la batalla de l'Ebre.

Però, senyora vicepresidenta, jo voldria també alguns compromisos. No m'ha parlat del tema del local, ha parlat de la seu administrativa. Jo li demano dues coses. Una, un esforç per aconseguir una seu per al Memorial Democràtic que sigui una autèntica seu, al centre de Barcelona, com reclamen les entitats memorialistes, que permeti fer-hi activitat, exposicions. Que en un moment determinat es pugui recórrer a Montjuïc –evident–, però que es pugui fer activitat al centre de Barcelona.

I un segon element, li reclamo: un suport actiu i decidit del Govern de la Generalitat per donar suport a l'Ajuntament de Barcelona en la reivindicació que l'edifici de Via Laietana, antiga prefectura de policia, centre de tortura i repressió franquista, passi a propietat municipal –que és el que reclama l'Ajuntament de Barcelona–, i allà hi puguem instal·lar –i estaria bé, per estalviar fins i tot diners, una col·laboració institucional entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona–, per allà instal·lar-hi un element memorialístic que recordi allò que molta gent d'una determinada edat té molt clar, que quan hi passa per davant encara recorda que molta gent allà va ser torturada. I aquest és un element..., que li reclamo un cert compromís.

Com també li reclamo –no potser avui, perquè n'entenc la complexitat, però sí que li ho reclamarem en la moció– que ja que els seus socis de govern –Esquerra Republicana– han anat a la justícia argentina, ja que el Grup d'Iniciativa també hi anirà, a la justícia argentina –perquè no tenim altres mecanismes legals, donada la interpretació que s'ha fet de la Llei de la memòria històrica–, sigui el Govern de la Generalitat, en representació de totes les persones represaliades pel franquisme, que es plantegi anar a la justícia argentina, en base al principi de justícia universal, per exigir fora de l'Estat espanyol –ja que l'Estat espanyol no ens fa cas– que s'apliquin d'una vegada la nul·litat i la responsabilitat pel tema de la repressió franquista.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí. Gràcies, presidenta. Bé, senyor Bosch, en tot cas, no, jo li ho deia perquè jo portava..., vostè diu: «Ara porta ja tres anys.» Sí, quasi tres anys –quasi tres anys. Però jo recordo que portava dos mesos i vostè ja em deia: «Escolti, vostè ha vingut aquí a tancar el Memorial Democràtic, vostè no ha cregut en el Memorial Democràtic, vostè...»

Escolti, miri, si algú –si algú– realment té aquest compromís amb el Memorial Democràtic, doncs, és aquest Govern, que per damunt de tot ha fet que sigui viable; prenent unes mesures duríssimes, oi tant, però imprescindibles perquè fos viable. Ha deixat d'externalitzar i ho fa el personal de dintre –primer. Ha marxat d'un lloguer desorbitant i ha buscat un altre espai. Li agafo el compromís –li agafo el compromís–: parlarem amb l'Ajuntament de Barcelona i buscarem la manera, doncs, que pugui ser aquest edifici, per la simbologia que té, que pugui albergar el Memorial Democràtic.

Pensi que en aquests moments nosaltres estàvem treballant en un local a Bonsuccés. Perquè vostè em deia: «Escolti, és que no té en aquest moment un local, el memorial.» No, i és un compromís meu que el tindrà. Però, escolti, tampoc s'entén que s'instal·lés el Memorial Democràtic en un edifici a la Via Laietana que no disposava de llicència i que no complia les mínimes garanties de seguretat. (Pausa.) No s'entén –no s'entén. I a mi em va tocar tancar-lo, sí, de la mateixa manera que, miri, a mi m'està tocant revocar més del 60 per cent de totes les subvencions que vostès varen donar. Perquè van estar mal gestionades i van estar mal donades. Jo em passo el dia revocant allò que vostès van fer –incomplir normativa de subvencions públiques, atorgaments irregulars–, facilitant revisions preses en el plec de bases que han donat lloc, com deia, a la revocació.

Per tant, a mi em toca aquest paper. I tot i això, el compromís del Govern hi és, per damunt de tot. I hem buscat a Bonsuccés, vostè ho sap. I Bonsuccés tampoc disposava d'una llicència d'activitat i no la podia obtenir, i, per tant, no ens vàrem traslladar. I esperem –i esperem– a buscar un lloc millor, atenent la disponibilitat pressupostària, però sobretot que sigui viable. Parlarem amb l'Ajuntament de Barcelona, de la mateixa manera que vam arribar a un conveni per facilitar l'espai al castell de Montjuïc, i, a més a més, conscients que l'espai de Montjuïc és important i és bo per a determinats actes, però no per al dia a dia del memorial. I, per tant, hi ha aquest compromís –ho saben des del memorial– i el durem a terme, però ben fet, i sobretot intentant, per damunt de tot, portar aquelles polítiques que permetin la continuïtat del memorial, que no la posin en perill.

Aquest és el compromís del Govern, això és el que tirarem endavant. El pressupost que tenim, el que fem és esprémer-lo el màxim possible, intentant, doncs, amb menys recursos fer més activitats. Jo crec que de moment això ho estem duent a terme. Tant de bo, senyor Bosch –tant de bo–, tinguéssim més recursos, però vostès també han d'entendre que ens demanen més recursos i ens demanen que prioritzem les beques

menjador, que prioritzem els serveis sanitaris, que prioritzem... Escolti, i nosaltres hi estem d'acord. I per això li deia –i li ho he dit a l'inici– que hi han dos departaments que hem hagut d'adequar el màxim possible..., la seva situació econòmica i hi hem hagut de fer un ajust més important que a la resta, i en aquest sentit han estat els departaments més polítics: el de Presidència i el de vicepresidència. I ho tornariem a fer. Però no hem posat en perill el Memorial Democràtic. I el Govern té aquest compromís ferm amb la defensa de la memòria.

I acabo només amb una cosa. Jo no poso totes les víctimes en el mateix sac. No les hi poso. Perquè unes van morir per defensar la llibertat. Per tant, no les poso –en absolut– totes en el mateix cantó.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació de la comunicació i la producció audiovisuals, presentada pel Grup Socialista.

Interpellació

al Govern sobre la situació de la comunicació i la producció audiovisuals (tram. 300-00080/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, honorable conseller Homs, honorable conseller Mascarell, vicepresidenta, la nostra interpellació té un objectiu molt clar, que és conèixer les polítiques estratègiques que seguirà el Govern de Catalunya pel que fa al sector audiovisual a Catalunya entès en el seu conjunt –és a dir, no només el sector públic, sinó també la col·laboració amb el sector privat.

Com tothom sap, Catalunya ha estat i és un país líder i de força tradició en la producció de continguts audiovisuals. De fet, ha estat i és la seu de productores molt importants que treballen per al conjunt de l'Estat i que exporten productes i talent al conjunt del món. És, a més a més, un sector d'alt valor afegit, molt diversificat, que aporta al nostre teixit industrial –entès en el sentit ampli– molt valor afegit, com els he dit.

Bé, aquest és un sector que ha estat sotmès els darrers anys als canvis tecnològics, als canvis en les pautes de consum, al creixement dels mercats, que han provocat i estan provocant canvis estructurals en el seu si. A aquests canvis del mercat s'hi afegeixen, a més a més, la crisi financera, la crisi econòmica i la conseqüent pèrdua de mercat publicitari, que han afectat directament aquest sector, de manera que pràcticament el tercer trimestre del 2012, per exemple en ocupació, aquest sector ocupava 90.000 treballadors i treballadores, i en relació amb l'anterior trimestre es van perdre 12.300 llocs de treball. Un dels principals factors tractors d'aquest sector ha estat i és la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, però aquesta també

ha patit retallades –hem passat de 314 milions el 2010 a una previsió de 225 el 2013–, la qual cosa també té un impacte en el sector audiovisual.

En definitiva, els canvis en el mercat, els canvis que produeix la crisi econòmica, la baixada de la publicitat, estan provocant deslocalització de la producció, atur en aquest sector, una baixada de la qualitat –perquè hi ha menys capacitat inversora–, una pèrdua de la riquesa i del pluralisme –que també s'ha produït en aquest sector–, i, per tant, pèrdua de competitivitat en el mitjà i llarg termini, pel que fa també a la capacitat d'innovar –que és fruit d'aquesta capacitat inversora que s'ha perdut– i d'atreure talent –que era un dels altres elements que identificaven aquest sector fins ara.

Bé, nosaltres ens temem que aquest Govern no té model, no té un model definit; ni el té per a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, ni el té per al sector audiovisual privat. Nosaltres pensem que és temps de donar certeses. Ja sabem que el Govern no podrà intervenir directament o no ha d'intervenir directament en el sector, però sí que hauria de donar certeses en la mesura de les seves possibilitats. Per començar, explicant quina idea té i quin model té –i per això aquesta interpellació– estratègic a mitjà termini per sortir de la situació en la qual es troba el sector.

En segon lloc, explicar quin és el model de Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que té aquest Govern, més enllà de les retallades lineals que s'estan produint –o bé en salaris, o bé en plantilles– a la corporació. I això té un nom o això té un vehicle a nivell parlamentari, que és el contracte programa, del qual encara no sabem res. Passen els mesos, passen els anys, sabem que hi han retallades lineals, però hi ha una absència marcada de model que introdueix incertesa en molts operadors privats que podien tenir interès a treballar a Catalunya. Per tant, conseller, parlem de model; volem parlar de model, més enllà –hi insisteixo– de les retallades salarials o de plantilla.

En l'àmbit de la corporació, aquest contracte programa hauria de contenir la definició del que vostès entenen que ha de ser la corporació catalana en un mercat que és dual –on operen públics i privats– i que forma part del model televisiu europeu. Nosaltres entenem que aquest contracte programa hauria de contribuir a la pluralitat d'oferta informativa a Catalunya i d'espais comunicatius –que complementen el català i també l'estatal. Evidentment, té un paper fonamental en la projecció de la llengua i la cultura catalanes. I té un quart element, que és el que nosaltres trobem més a faltar en les seves polítiques, que és justament aquest factor de motor del sector audiovisual, de tractor del sector audiovisual, que és, diguem-ne, la reina mare, el gran client que necessiten moltes empreses d'aquest sector per tenir un futur a mitjà termini.

I dues característiques que pensem que hauria de tenir aquest model: redefinir la seva funció de servei públic –en especial pel que fa a la garantia del pluralisme–, i un principi, que és el de la transparència. I, en aquest sentit, faig un esment d'un anunci que ha fet el Govern de noves lleis del sector audiovisual. Només en sabem els titulars i allò que va sortir publicat com a acord de

govern, però ens agradaria que aprofundís en el sentit de saber..., i nosaltres saludem positivament allò que hem llegit; és a dir, ens sona bé la música que ha sortit de l'anunci d'aquestes noves lleis audiovisuals. En volem saber la lletra. I volem saber amb qui escriuran la lletra: si la volen escriure –com han fet fins ara– només amb Esquerra Republicana, o volen obrir un debat que de veritat faci viable a mitjà termini un model sostenible de la corporació catalana de ràdio i televisió, hi insisteixo, més enllà de les retallades salarials i de plantilla.

També voldríem saber quin parer té el Govern pel que fa al mercat de la TDT. Aquí s'ha produït una explosió de la bombolla televisiva, segurament sobredimensionada, que obligaria a flexibilitzar i modificar el mapa de les TDT locals perquè es puguin reformular. Això també és introduir certesa per als operadors. Els operadors han de saber sobre quina via han de caminar, tot i que l'última paraula en aquest cas també la tingui l'Estat. Per tant, conseller, certeses.

També pensem que hi ha tot un camí per recórrer pel que fa a la cooperació que pot afavorir aquest Govern: cooperació entre els diversos operadors públics, que podrien crear sinergies; més coordinació, més cooperació entre aquests actors públics, tant pel que fa a la producció com a l'ús de les infraestructures. Ens agradaria també saber el parer del Govern pel que fa a aquest aspecte. I també, alhora, la col·laboració amb el sector privat des del punt de vista d'aquesta cooperació o optimització, en temps de crisi com en els que estem.

Parlant de memòria, hi ha un aspecte que nosaltres considerem important i que reflectirem a la moció, que és la memòria televisiva del país, que és una de les grans..., afortunadament, el nostre país ja té una llarga tradició, sobretot en la televisió local, de memòria acumulada que no s'hauria de perdre, i això faria necessari articular algun tipus d'arxiu audiovisual que preservi també la memòria històrica de la televisió feta a Catalunya.

Per tant, conseller, nosaltres volem posar especial èmfasi en aquest paper de motor del sector productiu audiovisual, i per a això és evident que calen dotacions pressupostàries suficients pel que fa a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Sé el que em dirà: que estem en època de retallades. Però el cert és que les retallades que s'han produït a la corporació quasi multipliquen per tres les que s'han produït de mitjana al conjunt de la despesa pública, i considerem que a l'hora de prendre decisions d'aquesta naturalesa haurien de tenir en compte no només –hi insisteixo– les retallades de personal, sinó l'impacte que té això sobre el sector, que multiplica –multiplica– l'efecte també sobre l'ocupació fora del que és estrictament la corporació.

Farem una incursió en el sector del cinema, molt breument, i aprofitant que també hi ha el conseller de Cultura –sé que no és de competència seva exclusiva, però forma part també d'aquesta sinergia que s'hauria d'aprofitar en el país. Tenim una llei pendent de desenvolupar, que és la Llei 2010, de 7 de juliol, que es va

aprovar o va entrar en vigor tot just vostès van arribar al Govern, i d'aquí no hem tingut cap més novetat. Ens agradaria saber també el seu parer.

I per acabar, s'ha produït una nova notícia, una bona iniciativa les darreres setmanes, que és la constitució del clúster del sector audiovisual, que nosaltres saludem, perquè és justament una de les estratègies més importants per aprofitar o sumar talent i indústria a casa nostra. I vostès, com a Govern, més enllà d'aixoplugar l'acte constitutiu del clúster, ens agradaria saber quines són les mesures i les polítiques que pensen adoptar per acompanyar el que ha estat una iniciativa estrictament privada, del sector privat –i que, hi insisteixo, és clau i molt important per articular tot això que hem comentat fins ara–..., per iniciativa privada, però evidentment aquí el Govern pot i ha de jugar un paper, i voldríem saber el seu parer.

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre en nom del Govern té la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Collboni, en primer lloc, jo li agraeixo la interpellació pel debat que ens permet tenir, pel to òbviament –constructiu–, i per l'oportunitat que em dona també per explicar el que estem fent, que és la meva obligació –explicar-li què estem fent com a govern.

En primer lloc, jo li voldria fer notar que des de la perspectiva que van una mica..., començant com vostè havia acabat, des de la perspectiva del conjunt del que en podríem dir la indústria audiovisual de Catalunya, doncs, aquesta notícia coneguda –que no improvisada, sinó fruit d'un esforç particularment, com deia vostè, d'una bona iniciativa del sector–, que és la constitució d'aquest Clúster de la Indústria Audiovisual de Catalunya, que va tenir lloc el 26 de juny passat..., i que evidentment això s'haurà d'activar, i el Govern ho acompanyarà, com s'hi ha compromès amb el seu mateix responsable –jo l'altre dia mantenia una reunió amb ell–, en aquests propers temps. I en aquest sentit, doncs, evidentment, fer-li notar el nostre compromís de cara a ajudar en tot allò que pugui ser propòsit d'aquest clúster, que té vostè també coneixement de quins són els seus objectius.

Però més enllà del conjunt del sector audiovisual, com que vostè ha fet referències i preguntes molt concretes i diverses respecte a l'àmbit audiovisual, però més cenyides al que en podríem dir la comunicació, lligades amb els mitjans de comunicació audiovisuals, jo, des d'aquest punt de vista, i a tenor del que m'ha demanat, li voldria fer les consideracions següents, no?

En primer lloc, el nostre model és l'acordat en aquest Parlament, sobre el qual hem parlat molt tots plegats, i estem aplicant aquest model acordat en aquest Parlament. Hi ha –vostè ho coneix– la Resolució 612/8

del Parlament de Catalunya, que va aprovar el primer Mandat marc del sistema públic audiovisual, i que té vigència entre el febrer del 2010 i el febrer del 2015. Per tant, hi ha un mandat marc. Aquest és el nostre model, que a més a més l'hem discutit i consensuat amb diverses formacions polítiques, i que crec que val la pena, doncs, que no el perdem de referència.

Quan en aquests moments s'està elaborant el contracte programa, vostè em demanava compte –i fa bé– de l'estat del contracte programa. Hi ha una resolució d'aquest Parlament que ens obligava a les parts –vol dir a la corporació i al Govern de la Generalitat– a tenir llest aquest contracte programa a finals del mes de setembre d'enguany. És veritat que encara no hi som, però ben cert és, doncs, que s'hi està treballant –en tinc un esborrany. Lògicament, és una discussió que li correspon tenir, d'acord amb la mateixa llei i el mateix mandat marc, a la corporació..., entre la corporació, que ja ha fet una proposta –i, a més a més, aprovada pel conjunt dels membres del consell d'administració, la proposta..., i el Govern l'ha recepcionat oficialment i l'estem analitzant, i l'estem, diguem-ne, discutint –en el sentit positiu del terme– amb la corporació. I el resultat, doncs, el tindrem en les properes setmanes, en els propers mesos. Hi insisteixo: en aquest model que estableix aquest mandat marc, del qual de fet ens hem dotat com a Parlament.

És veritat que l'aplicació d'aquest model, en un context de restricció econòmica i de crisi econòmica –les dues coses, vostè abans hi feia referència–, no és senzill, això és veritat. I des d'aquest punt de vista, al costat d'aquesta iniciativa de dur a terme aquest mandat marc i complir-lo tot ell –amb tot el que això representa, no només per a la televisió i la ràdio públiques, sinó per aquesta funció de tractor en el que representa l'àmbit audiovisual–, fer-li notar decisions que hem pres darrerament; a alguna d'elles vostè hi ha fet referència i me'n demanava més explicacions.

En primer lloc, el que el Govern ha aprovat és..., vaja, ha pres la determinació d'aprovar la Llei de la transparència i la sostenibilitat del sector de la comunicació i l'audiovisual. En aquest sentit, aquesta llei –i aquí jo valoro..., vaja, no només accepto, sinó que de bon grat valoro la seva predisposició–..., això no ens ho farem sols nosaltres –el Grup de Convergència i Unió– i Esquerra, sinó que ha de ser, evidentment, compartit amb més gent. El que pretén aquesta llei que me'n demanava explicació: fonamentalment –entre d'altres, però fonamentalment– jo en destacaria quatre objectius, no?

El primer és el d'eliminar la clàusula de confidencialitat que afectava la informació sobre els costos de la producció externa de Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio. Creiem que d'aquesta manera podrem beneficiar..., perquè no té sentit, per altra banda, quan qualsevol sector que es relaciona amb l'Administració pública està subjecte a l'absoluta i total transparència, que en l'àmbit de l'audiovisual això no sigui d'aquesta manera quan la relació s'estableix amb la corporació. Jo crec que això –diguem-ne, la transparència–, a part que ens ajudarà molt a tots a tenir una fotografia ben presa de com hem d'anar acompanyant les decisions i

de com hem d'anar garantint aquest model –que és el propòsit–, doncs, a més a més, facilitarà també al mateix sector la seva pròpia dinàmica.

En segon lloc, flexibilitzar, fins allà on sigui possible, les condicions de producció de les televisions de proximitat catalanes. Creiem que és necessari fer tot el possible per donar més marge de maniobra a les possibilitats que ofereix la producció sindicada entre diverses televisions, i també ampliar el marge de col·laboració públic-privat en l'àmbit del que és la televisió de proximitat, particularment.

En tercer lloc, aquesta llei pretén també millorar les eines de les quals ja disposa avui el Govern de la Generalitat –però que cal millorar, perquè tot plegat es va sofisticant sempre– per lluitar contra les emissions clandestines tant de ràdio com de televisió. En aquest sentit, volem «apurar» les possibilitats legals per poder exigir responsabilitats als anunciant d'aquests operadors que se situen al marge de la legalitat, i sense els quals –és a dir, si no hi hagués negoci, ja s'entén– deixarien d'existir els incentius per actuar al marge de la llei, que és el que també passa, no?

En quart lloc, aquesta llei també pretén fixar un percentatge –o una fórmula similar– que permeti garantir una inversió publicitària per part de l'Administració pública, i concretament de la Generalitat, en els mitjans de proximitat, d'acord amb el pes real que aquests tenen en l'espai de comunicació català. Fins ara la llei només fixava el que en podríem dir un «desideratum» genèric que indicava la necessitat de tenir en compte aquests mitjans en les inversions publicitàries, però no hi havia un mandat més precís que aquest, diguem-ne, desideratum.

A més a més d'impulsar aquesta llei de la transparència i sostenibilitat del sector de la comunicació audiovisual –que ja evidentment li he dit, categòricament a més a més, que penso que això ho hem de fer amb..., com més millor siguem, doncs, més idoni serà–, a part d'això, hem pres decisions concretes que són noves, que no s'havien pres fins ara, com és suprimir subvencions a projectes dels mitjans de comunicació si els recursos són escassos i hem de prioritzar. I, en aquest sentit, doncs, hi ha coses que les hem eliminat del tot: les subvencions als mitjans privats, les hem eliminat, a excepció feta d'aquelles que tenen a veure amb la preservació o amb el que té a veure amb la política del català o de l'ús del català en el nostre sistema de comunicació. Entre altres coses, perquè a més a més aquestes subvencions lligades al català vénen tipificades, vénen estructurades –és a dir, és una fórmula finalment matemàtica, no hi ha discrecionalitat.

Hem fet –crec que no és menor– un acord que no hi havia sigut fins ara, doncs, de reciprocitat amb València, per poder finalment veure –jo espero que sigui més aviat que tard, però l'acord polític ja hi és, entre els dos governs–..., per a la reciprocitat. Celebro, a més a més, que a les Corts Valencianes a aquest acord s'hi donés llum verda sense cap vot en contra.

Hem participat també i ens hem fet, diguem-ne, nostres –per entendre'ns– totes les inquietuds lligades a la taula del sector de la comunicació, impulsada –aquesta

taula— pel Col·legi de Periodistes, els sindicats, les patronals, els centres universitaris i les organitzacions col·legials vinculades al sector de la comunicació en el seu conjunt —i, òbviament, també al de l'audiovisual—, i ens hem, diguem-ne..., hem impulsat —hem ajudat a impulsar, vaja— aquesta taula.

Finalment —després suposo que a la rèplica tindrè oportunitat de precisar-li-ho—, jo li voldria fer notar, respecte a..., jo estic d'acord amb la idea que cal donar suport, en la mesura del que sigui possible, a aquest factor motor que té la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I això és el que hem fet, dins de les nostres possibilitats. El que li ben asseguro és que el que no ha passat és que s'hagin multiplicat per tres les retallades a la «corpo» amb relació al que ha passat en altres àmbits. Això no és d'aquesta manera —després li ho podré aclarir.

En qualsevol cas, sí que li puc fer notar que per nosaltres el model —ja que m'ho preguntava emfàticament—, doncs, és el que varem decidir entre tots i després de moltes discussions en aquest Parlament, i que el repte ara —també entre tots— és precisament preservar aquest model en un context que no és exactament el més favorable.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Conseller, ha fet una repassada, diguem-ne, a vista ocell de totes les consideracions que jo li he fet, però tot allò que és més urgent en aquests moments, que és el futur de la corporació, pràcticament no ho ha esmentat. Vostès tenen..., vostès com a Govern, i evidentment la corporació com a empresa, han de prendre una decisió imminentment pel que fa a l'expedient de regulació d'ocupació que afecta la ràdio i la televisió públiques catalanes, i que condiciona —ja està condicionant, justament— el debat sobre el model i les futures polítiques que s'hauran de dur a terme.

Nosaltres no sabem si finalment el seu acord amb Esquerra Republicana serà sostingut en el temps o no: ahir mateix s'anunciava la votació favorable a una moció que sembla que presentarà Iniciativa en contra de l'expedient de regulació d'ocupació —que jo li avanço que també votarem a favor. No sabem si això suposa una ruptura, una ruptura entre Esquerra Republicana i Convergència pel que fa a la política amb referència a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Nosaltres també el volem apressar pel que fa a la resolució d'aquest conflicte en la mesura de les seves capacitats i possibilitats —que les té, i moltes; ja sabem que no hi té una responsabilitat directa, però vostè té una capacitat molt important d'influir en aquest procés—

de buscar alternatives a aquest expedient de regulació d'ocupació, que vostès pretenen lineal i forçat. Hi han alternatives: els representants dels treballadors i les treballadores de la televisió i la ràdio públiques les han posat sobre la taula. Sembla que no han estat contemplades totes, i sembla que es podrien contemplar en el curt termini. De fet, el que ha passat en aquest procés és que el senyor Duart, aquí, en seu parlamentària, ens va dir a nosaltres —a la nostra portaveu, a la diputada Parlon— que l'ERO era el darrer recurs que es faria servir i que s'esgotarien totes les vies de negociació. Doncs, bé, això no ha estat així. Els treballadors i les treballadores i els seus representants a la corporació han ofert —i vostè ho sap— vies alternatives i propostes alternatives que vostès o no han contemplat, o la direcció de la televisió i la ràdio públiques no han fet saber que contemplaven.

La veritat és que aquesta és una pedra que tenim al mig del camí, en aquests moments, per poder continuar parlant, perquè això és quelcom que ens estreny les sabates per prendre les decisions que s'hauran de prendre a mitjà termini. Celebrem que la posició, i el que vostè anuncia avui aquí, sigui una posició oberta que puguem debatre, però vostè sap que anem contra corrent. S'ha improvisat molt i —hi insisteixo— s'han aplicat les retallades com a substitució d'un canvi de model que tothom reclama: es reclama des de l'interior de la corporació de la ràdio i televisió públiques, el reclamen també els operadors privats, i en definitiva l'està reclamant el mercat —si m'ho permet. Amb un model que no s'adapta, i amb un model que vostès només retallen, serà difícil donar perspectives de futur a mitjà i a llarg termini.

Per tant, les nostres propostes aniran en aquest sentit, honorable conseller: la retirada de l'expedient de regulació d'ocupació de la corporació i que es reprengui el diàleg, que es busquin alternatives —que existeixen— a l'expedient de regulació d'ocupació unilateral tal com s'ha plantejat en aquests moments, que la discussió del nou contracte programa que..., efectivament, s'ha de tenir abans del setembre, però és que estem al juliol, estem a l'últim plenari d'aquest període de sessions i no hem tingut cap novetat —ni cap paper, ni cap avenç, ni cap anunci de reunió—, i tenint en compte que això s'acabarà el setembre —el setembre no hi haurà pràcticament activitat parlamentària—, sembla que anem contra rellotge.

Ens interessa especialment una cosa que vostè no n'ha fet esment, que és aquest canvi de dependència funcional de la corporació —que vostè ha esmentat i no ha acabat de concretar. I, en definitiva, pensem —i tampoc ho ha esmentat vostè, no sé si perquè no ho tenen clar; pensem que no ho tenen clar o no tenen el model—..., de la promoció del sector privat, especialment pel que fa referència —li ho he comentat— a la promoció internacional de la indústria audiovisual i a l'impuls d'infraestructures —que vostè sap que a la ciutat de Barcelona hi ha hagut un parell de projectes importants—, i ens agradaria també conèixer el seu parer pel que fa a això.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo ja sé que és molt llaminer, partidàriament, amb un ERO en una televisió pública, doncs, entrar-hi de la manera que hi ha entrat. I des d'aquest punt de vista entenc les seves consideracions, però crec que no és el que ens correspon en aquesta cambra.

És a dir, si nosaltres –entre tots– ens vàrem dotar d'uns instruments que encomanen la gestió de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a un consell d'administració, doncs, jo crec que hem de respectar les decisions que ells prenguin. Perquè si des d'aquí ens poséssim a decidir exactament quina és la política de personal que s'ha de fer d'aquelles empreses, crec sincerament que seria un error –crec que seria un error–, perquè jo crec que la nostra obligació –i li ho dic amb tot l'èmfasi possible–..., nosaltres hem de col·lectivament, en aquesta cambra particularment, separar el que és un conflicte laboral –amb els plantejaments legítims que hi pugui haver, que sempre hi són, per part del comitè d'empresa, dels representants dels treballadors, dels mateixos treballadors– del que és la defensa d'un model.

Jo crec que hem d'aprendre a separar les discussions: què és un conflicte laboral –que afecta les condicions laborals d'una plantilla i el seu dimensionament– i el que és la preservació d'un model. Perquè si no som capaços d'abordar les qüestions –cadascuna d'elles– en la dimensió justa, i les, diguem-ne, barregem sense més matisos, jo crec que ens equivocarem i ens posarem allà on no ens correspon –o, almenys, vàrem decidir que no ens corresponia posar-nos-hi. Perquè la despolitització i la desgovernamentalització jo me les crec, i la prova és que portarem una modificació de la llei en aquest sentit –i està anunciat, és compromís ferm.

Per tant, en aquest sentit, jo li ho vull reiterar: jo crec que nosaltres, col·lectivament, no podem com a Parlament, com a institució que tutela i que ha d'orientar aquella casa, doncs, exactament posar-nos a decidir per allò que hem decidit que havien de decidir al consell d'administració. Crec que els hem de donar un marge de confiança. Què ens toca a nosaltres? Doncs, ens toca discutir sobre el model –òbviamen–: fer el seguiment de si el complim o no el complim, analitzar si hi aportem aquells recursos que en el context actual són disponibles. I en aquest sentit li donaré una dada, que és que en aquests moments, respecte al pressupost disponible per part de la Generalitat de Catalunya, en termes relatius aportem –en termes relatius– el mateix que el 2010. I, de fet, aportem més que a les èpoques de bonança econòmica; per raons òbvies, perquè aleshores hi havia uns ingressos publicitaris de més de 150 milions que ara no hi són. Aquest és el context en el qual ens trobem, i això és el que hem d'administrar, crec que col·lectivament, no?

Voldria afegir-hi, des d'aquest punt de vista, una reflexió final. Vostè demana –i fa bé, perquè això forma part..., és intrínsec al model que tenim– que la corporació sigui tractora de la indústria audiovisual del nostre país. Això passat per la traductora vol dir co-producció, vol dir treballar i comprar productes a empreses que no són estrictament la corporació –deu voler dir això, no? I hem de trobar un punt d'equilibri entre fer això, que és el nostre model, i comptar amb la gent de la casa. I aquest és el debat en la gestió, que no és senzill, diguem-ne –que n'han d'assumir les responsabilitats els seus gestors–: com trobem un equilibri, com troben un equilibri, entre la preservació d'uns interessos i d'unes condicions laborals d'una plantilla –que a més a més ha fet una feina excel·lent, i ho vull subratllar–, i la compra o fer de tractor de la indústria audiovisual amb menys recursos.

Fixi's en una dada. Ara per ara, aquests dos últims anys, on s'ha retallat més és en la compra de producte audiovisual extern, per part de la corporació. La retallada forta ha vingut fins ara per aquí. I això, si vostè ho pregunta al sector –i sé que ho ha fet–, veurà que li ho confirmaran. Passa que aquí no hi ha hagut molt soroll, però perquè no hi hagi hagut molt soroll no vol dir que no hi hagi hagut mal. I jo el que penso, que si volem protegir aquest model, que és equilibrat entre la producció interna –que vol dir una plantilla preparada, que la hi tenim– i la capacitat de col·laborar amb productores externes, perquè és tractor –si no, com podríem fer aquesta afirmació que vostè feia abans–, doncs..., aquest equilibri jo crec que és la nostra obligació. I això no és senzill –i això no és senzill. I jo crec que això és el que ens hem de posar, diguem-ne, com a prioritat, i fer-ne un seguiment.

I per a la resta, doncs, als gestors que tenen la responsabilitat precisament de la gestió, perquè és el que vàrem decidir entre tots fer i que s'organitzés que es fes, doncs, els hem de deixar prendre les decisions que tenen per tots nosaltres encomanades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Collboni.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpehlació

al Govern sobre la cultura
(tram. 300-00081/10)

El quinze punt de l'ordre del dia és la interpehlació al Govern sobre cultura. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per a la seva exposició té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. Honorable conseller, vostè fa tres anys que construeix un relat independentista, un relat separatista, i aquest ha estat l'eix de la seva acció de govern dels darrers anys, d'una manera més subtil els

primers mesos i després d'una forma notòria i evident en totes i cadascuna de les seves intervencions o declaracions públiques.

I en alguns moments ens dona la sensació que s'ha oblidat de la gestió i també de l'estratègia; dels instruments que han de permetre fer avançar el sector; de les necessitats urgents que li reclamen quant a finançament, accés a subvencions, al control de les subvencions, a la recerca de la qualitat i l'excel·lència dels creadors, a oportunitats de col·laboració sector públic i privat. I ja sé que tindrà la temptació de dir-me que la culpa de tot la té el Govern espanyol, que sols aniríem millor, que la independència ens garantiria no sé quantes coses, també en cultura. Perquè vostè se centra en el seu relat en els avantatges que la independència de Catalunya i la transició cap al seu estat propi ens suposarien als catalans, debat en què sap que ens trobem en posicions diametralment oposades, entre altres coses perquè vostès no volen el dret a decidir, vostès han decidit que la seva opció és la que preval per sobre de la resta, i es dediquen a la construcció, des de l'àmbit també de la cultura, d'estructures d'estat, amb diners de tots els catalans.

Construir estructures d'estat val diners, i que jo sàpiga ningú els ha encomanat la construcció d'estructures d'estat. Hi ha tot un sector cultural que sí que li ha encomanat decisions, respostes, plans estratègics, full de ruta del Govern i sobretot nova col·laboració amb els ajuntaments, consells comarcals i diputacions, atenent les necessitats reals econòmiques que les administracions locals tenen avui i que són molt diferents de les de fa uns anys. Cal revisar, doncs, documents, actualitzar-los, adaptar-los a la nova realitat social i econòmica. I han passat ja quasi tres anys.

Li vam dir al principi de l'actual legislatura, des del Grup Parlamentari Popular, que li demanàvem, li reclamàvem, menys nació i més gestió, més gestió i menys nació. Ja sé que a vostè, honorable conseller, no li va agradar gens, però som al juliol del 2013 i encara hi ha pendents temes importants dels quals no hem tornat a parlar més. I eren importants, però ara ja no sabem si ho són. Em refereixo, d'una banda, a l'Acord nacional per la cultura, de l'altra al Pla de museus, i al Pla d'equipaments culturals, documents que no sabem si són al calaix, si pretén recuperar, si hem de treballar o si els deixem aparcats definitivament. Però avui voldríem saber-ho.

Sobre l'Acord nacional per la cultura, un gran pacte de tots els partits i del sector públic i privat liderat per la seva conselleria, on ens demanava consens i que ens hi suméssim, que havia de ser el pla estratègic, el full de ruta per als propers anys, van passar un esborrany centralista; ens proposaven que si no el podíem adoptar en la seva totalitat, el signéssim parcialment. El nostre grup parlamentari li va presentar, fa aproximadament un any, l'últim document amb esmenes, propostes, suggeriments i un posicionament dels motius pels quals nosaltres no hi podíem donar suport. No ens han donat resposta i ha passat un any de l'acord, de l'esborrany, d'un dels documents bàsics de legislatura. És que porta un any en el calaix? El pensa recuperar?

Nosaltres pensem que en els termes expressats aquest acord, tal com el van plantejar fa un any, avui no toca. Catalunya, com la resta d'Espanya, es troba en una situació d'emergència econòmica, i aquest seria més aviat un acord més propi d'èpoques de bonança. Durant uns mesos l'acord va amagar la inactivitat del Govern quant a gestió, ja que no proposava cap mesura concreta i era una manera de vendre fum apropant-se a un relat separatista, independentista, que justificava la nació cultural i que ens deixava als que no tenim el pensament únic independentista totalment fora del suposat consens que es buscava. Era un document amb vaguetats i generalitats, eteri, inconcret i poc profund en molts temes, que intentava posar en mans de la Generalitat establir els criteris per evitar duplicitats entre administracions i plantejava una forta centralització a escala catalana.

Nosaltres li proposem que revisi el document, ja que un acord per la cultura s'hauria de limitar a estudiar on i com es pot actuar amb els recursos actuals i de quina manera es farà, amb concreció; que el revisi buscant sincerament el consens o que ens digui de manera clara que el deixa en un calaix. El document era totalment ideològic i ho sap. I si el manté, a nosaltres ens exclou –que no passaria res, però ens ho ha de dir clarament. La pregunta, conseller, és clara: quin és el capteniment que té amb l'Acord nacional per la cultura, si encara vol treballar-lo i encara creu en la recerca d'aquest acord, si buscarà consens polític i implicació de la resta d'administracions i del sector privat; i en cas que sí, quin calendari ha previst.

Sobre el Pla de museus: també fa un any ens van presentar una proposta –a la qual també vam presentar-li un document d'esmenes, de propostes, de suggeriments– en la línia d'ordenar i vincular tots els museus de Catalunya per tal d'ordenar el sistema, crear xarxes que havien d'impulsar el treball col·laboratiu entre els museus, i fixava el centre que lideraria i actuaria com a capçalera en cadascun dels àmbits –història de l'art, història de la societat, contemporaneïtat i ciències naturals.

El document, també al nostre entendre, ens plantejava una ambició excessiva, perquè volia ordenar allò que no necessita ser ordenat perquè és fruit d'un procés històric i de les necessitats i oportunitats que han portat a la creació de cada museu. Per nosaltres, la Generalitat hauria de demostrar que és capaç de posar en ordre els seus propis museus i monuments i de finançar-los dignament, abans de posar-se a dirigir els museus que gestionen altres administracions locals i fundacions privades. Per què el Govern de la Generalitat ha de decidir què han de fer els museus dels altres, si no està en disposició d'ajudar-los en pràcticament res?

A més de la posada en marxa del que deia el document, implicaria una modificació en profunditat de la Llei de museus i modificacions importants en la Llei de patrimoni cultural català, i aquestes modificacions no les veiem engegades. A banda, no se sustentava en cap estudi econòmic; fixava objectius ambiciosos en les xifres de públic dels museus i pretenia assolir aquest increment de visitants sense augmentar els recursos ni concretar de quina manera es faria.

Algú del seu departament voldríem saber si s'ha mirat, si s'ha llegit, si s'ha estudiat alguna de les propostes i esmenes que vam presentar-li a l'Acord nacional per la cultura o al Pla de museus; i si és així, si ens donen alguna resposta. Entre altres coses, senyor conseller, perquè igual que a vostè no li agrada perdre el temps, a nosaltres tampoc, i creiem que mereixem com a mínim saber quina intenció té amb els dos documents de treball que nosaltres i altres grups d'aquesta cambra vam treballar de manera seriosa.

D'altra banda, des que vostè és conseller ningú parla del Pla d'equipaments culturals. Ens agradaria saber si pensa desplegar-lo, modificar-lo, revisar-lo o adaptar-lo a la realitat actual, i sobretot a la realitat econòmica actual. S'ha de revisar aquest pla perquè està elaborat amb mòduls del 2008. Preveu aportacions dels ajuntaments, de consells comarcals i de les diputacions. Tots ells han patit ajustos i retallades en els seus pressupostos. Per tant, és hora de redefinir amb urgència aquest pla d'equipaments, per prioritzar inversions. Li proposem que faci un nou pla d'equipaments culturals més sensible a les necessitats reals del territori, que inclogui, a més, els equipaments privats existents, i adaptat a la realitat de la crisi econòmica i a la realitat de les finances municipals.

Honorable conseller, la interpel·lació és clara: pensa tirar endavant l'Acord nacional per la cultura, el Pla de museus i un nou Pla d'equipaments culturals adaptat a la realitat actual?

Ja sabem que, com tots els consellers aquesta legislatura –tots–, la seva excusa per a la inacció serà: culpa de Madrid. Sempre els de fora tenen la culpa dels nostres mals. Però bona part dels nostres problemes no ens els causen els de fora, sinó la gestió nefasta de governs anteriors, que van deixar Catalunya arruïnada i amb deutes fins al segle XXII. Ja sé que a vostè no li agrada recordar-ho –o potser sí– perquè va formar part del primer tripartit, i a nosaltres ens agradaria que en lloc de buscar un enemic fàcil, de tant en tant fessin autocrítica del que està passant. I avui hem de passar comptes de la seva gestió i no del relat separatista que està construint.

Li demano respostes concretes sobre la seva acció de govern, sobre la gestió, sobre el capteniment que té el seu departament davant de projectes estratègics concrets. Vostè treballa per un trencament amb la resta d'Espanya i nosaltres per construir ponts. Vostè treballa per a un trencament i nosaltres per defensar la cultura catalana, però també la compartida amb la resta d'Espanya, perquè l'una sense l'altra no s'entenen. Ens uneixen més coses de les que ens separen, i nosaltres defensem la unió, la col·laboració, la cooperació, i no el separatisme ni la divisió. I avui li demanem acció i passar comptes de la gestió, ja que és a les seves mans establir mecanismes que millorin en finançament cultural català. No miri fora i actuï amb els mecanismes que té a l'abast, però comenci a prendre decisions.

Nosaltres li farem propostes quant a finançament. No podem continuar amb la cultura de la subvenció si realment volem impulsar els artistes i la seva crea-

ció. Si volem independència cultural i qualitat de les obres, hem de ser més ambiciosos a l'hora de finançar la cultura. Haurien d'abandonar la subvenció pura i dura, i donar entrada al sector privat quant al finançament de la nostra cultura, amb propostes concretes. Podria vostè –el seu departament– impulsar la Llei de mecenatge i patrocini de Catalunya per incentivar les aportacions privades amb mesures fiscals i convenis de col·laboració; podria establir contractes programa per objectius o coproduccions com a instruments per finançar projectes culturals; podria estudiar nous instruments financers per al finançament de les indústries culturals, fomentant sistemes de recolzament a les empreses de capital risc, a la indústria cultural, i incrementar els recursos públics destinats a dotar els fons de capital risc per a petites i mitjanes empreses de caràcter cultural; podria afavorir la creació de *business angels* –n'existeixen diferents xarxes, però cap d'específica per a la cultura–; podria incentivar fiscalment el consum cultural desgravant l'adquisició d'abonaments tant a particulars com a associacions i empreses.

Acabo. És el moment de prendre decisions ràpides i urgents, i té dues opcions: passar-se la legislatura lamentant-se del Govern espanyol i buscant justificacions permanents a la manca de respostes, o prendre decisions i actuar amb els mecanismes que té al seu abast. Li demanem que canviï el focus, que torni a posar-lo en allò que a vostè li competeix, i avui l'interpello per saber si té ganes de fer-ho.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

És el torn de resposta del conseller de Cultura, per un termini màxim de deu minuts.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada –ben retrobada, per cert–, bé, la veritat és que em demana que li parli de la gestió que estem fent, però vostè no pot deixar estar l'obsessió permanent sobre el relat catalanista, separatista, totes aquestes coses. En fi, és gairebé impossible que parlin de cultura sense parlar d'això. Vull dir, que vostès situen això en primer pla i certament fan difícil no parlar-ne, perquè vostès tenen un error de base –que no és menor– que dificulta l'entesa i la comprensió de les coses.

Per vostè què són el Museu Nacional d'Art de Catalunya, Televisió de Catalunya, el Liceu, el Museu d'Art Contemporani o la xarxa de biblioteques de Catalunya? Què són, per vostè, aquestes institucions? (*Pausa.*) Institucions regionals, institucions comarcals, locals? Institucions sense nom, sense identitat, sense sentit? O són institucions que haurien de tenir com a element fonamental, o formen part com a element fonamental, haurien de ser element fonamental en les estructures de l'estat, fins i tot del que tenim? O consideren que això és de segona o tercera divisió, el que tenim a Catalunya? El Museu Nacional d'Art de Catalunya no hauria de ser una estructura d'estat, fins i tot en la situació actual? Pregunto. Vostès no volen

que això sigui estructura d'estat. Què volen que sigui? (*Pausa.*) De segona, de tercera, de quarta categoria? Perquè en el seu nacionalisme l'estructura d'estat és el Prado? (*Pausa.*) Pregunto –pregunto. (*Veus de fons.*)

Aleshores, si això és així –si això és així–, el que seria normal és que pensessin... (*Remor de veus.*) Sí, els prego que em deixin enraonar, jo no he fet cap comentari.

La vicepresidenta primera

Sí, disculpi, conseller. Jo també els pregaria als diputats que deixessin que la interpellació seguís el seu curs, i la interpellació és entre una diputada i el conseller. Moltes gràcies.

El conseller de Cultura

Perquè no hi ha demagog més gran que el que parla, bàsicament sense donar arguments, de la demagògia dels altres. Ho dic pel qui ha dit això de la demagògia. Segueixo, per tant. (*Pausa.*) No, no, no ho ha dit pas la senyora diputada. No pateixi –no pateixi.

Doncs, bé, jo crec que el problema bàsicament és aquest. Vostès no volen que parlem de les estructures nacionals, i, en canvi, no volen admetre que l'Estat no ajuda que les estructures culturals catalanes tinguin les funcions que han de tenir. I no ho fan, i no hi ajuden, i despleguen totes les polítiques que ho fan impossible, eh?

Però bé, dit això, escolti, des del punt de vista de la nostra política –vostè la coneix bé–, la creació, en primer lloc; les empreses creatives, en segon lloc; tot el que és patrimoni, en tercer lloc; tot allò que té a veure amb associacionisme, en quart lloc; llengua, en cinquè lloc. Són els elements –dic «en cinquè» sense ordre d'importància– que configuren la nostra estratègia cultural. I en aquest context, doncs, sí, certament, l'acord nacional és un element fonamental, el Pla de museus ho és i el pla estratègic també.

I pel que fa a l'acord nacional, ja sap vostè que estava treballant-se i va quedar més o menys aturat com a conseqüència del canvi de legislatura, i sap vostè –perquè, en fi, en termes generals ho hem comentat prou– que hi hem seguit treballant, i immediatament després del període estiuenc tenim la intenció de presentar-lo.

El mateix passa amb el que vostè en diu Pla de museus i que nosaltres en vam dir d'una altra manera perquè no és exactament el mateix, que són les Bases per a un pla de museus. Aquelles bases van servir justament perquè tothom tingués un punt de partida similar a l'hora de fer l'argumentari i pogués treballar-hi, i en principi és el mes d'octubre –i està, a més a més, anunciat des de fa mesos– el moment en què ho plantejarem.

Per tant, des d'aquest punt de vista els calendaris em penso que estan perfectament explícits, i no veig cap necessitat de donar-hi més voltes. En fi, podem avançar-ho en la mesura que sigui possible, però ens sembla que fer la feina bé implicar fer-ho amb el calendari que nosaltres mateixos hem acordat que calia fer.

A vostès no els agrada perdre el temps; doncs, cregui'm, a nosaltres tampoc. És més, creiem que no l'estem perdent, creiem que estem treballant intensament justament per fer avançar totes i cadascuna de les línies de treball que hem desplegat.

Vostè diu les coses que podríem fer. Jo ja sap que dic bàsicament que és molt difícil fer política cultural de base si no es tenen ben fetes quatre coses. La primera és polítiques fiscals que siguin adients. Nosaltres no les tenim al servei de la cultura catalana, però això s'ha de fer des d'un parlament que, lamentablement, no és aquest.

La segona, llei de mecenatge. Escolti, digui el que vulgui: fa vint-i-cinc, trenta anys que esperem una llei de mecenatge, eh?, i l'ha de fer el Parlament estatal perquè sigui eficient. Si vol, fem comèdia i fem veure que fem, però no és això. Es tracta de fer una llei de mecenatge que serveixi, i l'ha de fer l'Estat, l'ha de fer el Govern de l'Estat. És la principal promesa d'aquest Govern. No s'ha fet absolutament res i estem pendants que es faci. És fonamental.

La tercera qüestió: una bona llei de la propietat intel·lectual. Això s'ha de fer també des de l'Estat, així ho ordena la legislació vigent –ja m'agradaria, poder-la fer des del Parlament de Catalunya. I seria una llei que, a més a més, s'hauria de complir. Espanya és un dels països d'Europa –no vull donar la xifra, però és escandalosa– en què menys es compleix la propietat intel·lectual. Sap la repercussió que té això per als creadors del nostre país, per a la creativitat del nostre país?

Això són mesures que s'han de fer des del Parlament estatal. I sí, certament, sempre que puc afegeixo: «M'agradaria que això es pogués fer des del Parlament de Catalunya.» Això no és nacionalisme banal –que vostè diu– o separatisme, això és simplement explicar com les coses podrien ser eficients per al nostre país, per als nostres creadors i per a la nostra cultura. I aquest és el debat –aquest és el debat. Per mi, per nosaltres, no és una obsessió; per vostès ho és. Li recordo que en el seu programa cultural, en el programa cultural amb què es van presentar en aquestes eleccions, bàsicament parlen de suprimir la taxa turística, modificar la Llei de consum per suprimir les impositcions i sancions lingüístiques, eliminar les delegacions en l'exterior, garantir el dret de tots a ser atesos –com si no ho fossin– en les administracions públiques en la llengua que vulguin, aprovar una nova llei de política lingüística, suprimir les quotes lingüístiques, no donar subvencions a qui tingui per finalitat la –segons vostès– «llamada “construcció nacional”». Això és el programa electoral –això és el programa electoral. Pocs arguments tenen per discutir les coses que plantejem i les maneres que tenim de fer-les.

Bé, crec que en termes generals, doncs, la política que estem desplegant va en la línia del que hem proposat sempre: afavorir que Catalunya sigui un país on la creativitat i les empreses creatives es puguin desplegar, el seu patrimoni es pugui utilitzar, i el conjunt de les activitats que es deriven, doncs, del món associatiu, tinguin la fortalesa que..., pensem que donen sentit a la

identitat del nostre país, al progrés del nostre país, a la creativitat i innovació del nostre país, i a la cohesió social –a la cohesió de la nostra societat– que hi ha al darrere de la vida cultural.

Aquestes són les coses que estem fent i són les coses que, a més a més, ens sembla que per la majoria que hi ha en aquesta cambra i pel conjunt, doncs, de polítiques que s'expressen a través del que aquí configura majories, es corresponen no només amb les necessitats, amb les necessitats i amb les voluntats del poble del nostre país. Per tant, em sembla que estem fent polítiques adients en funció de les majories que aquest país té determinades.

Senyora diputada, moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, la il·lustre senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, per un moment he tingut un lapsus i no sabia si la consellera era jo i vostè m'interpellava a mi, perquè (*veus de fons*) és igual el que jo pensi o és igual el que digui el nostre programa electoral, aquí qui se sotmet a la interpellació és vostè, les seves polítiques, la seva gestió i el programa electoral de Convergència i Unió, que s'hauria de conèixer millor que el del Partit Popular, perquè, en tot cas, és vostè qui l'ha d'aplicar.

Per nosaltres, què són els grans equipaments culturals? Doncs, precisament, equipaments culturals. I no em digui vostè que el Liceu no és un gran equipament cultural espanyol, en tant que català –i no vulgui separar-ho–, i tan orgullosos ens hem de sentir els catalans del Prado com s'han de sentir els madrilenys del Liceu, del MNAC, dels nostres museus, de les biblioteques. I això és la coresponsabilitat, la cooperació amb la resta de l'Estat i els ponts que jo li deia.

I ens diu que estem nosaltres obsessionats amb el relat. Senyor conseller, les últimes notícies, teletips, cada vegada que vostè ha fet una aparició pública, no ha parlat de cultura, no ha parlat de gestió: ha parlat d'independència, de nació sense estat, d'estructures d'estat. Fins i tot ens va anunciar en un moment determinat una cèl·lula del Govern espanyol que estava obsessionada i treballant per una conspiració per menystenir o menysprear els polítics catalans. Bé, a mi m'agradaria tornar-lo a sentir a parlar de cultura, i de gestió, i d'estratègia, i de plans, i que torni a ser aquell conseller que va venir fa ara dos anys i mig a parlar-nos de manera didàctica –i sap que sempre li ho he dit– del que necessitava, dels fulls de ruta i de l'estratègia d'aquest país.

On queda allò que ens deia de més Catalunya, però també més Espanya? «Més Catalunya, més Espanya i més món», ho recorda? Són paraules seves, paraules i plantejaments que servirien perquè la Generalitat representés i garantís la de tots els catalans i no només la dels catalans independentistes, que és en el que

vostè s'ha convertit; que pot ser legítim, però deixi'm també que legítimament nosaltres ho denunciem.

Per què exclou, per exemple, les cases regionals de les polítiques culturals del Govern de Catalunya? Les persones amb arrels d'altres llocs d'Espanya són tan catalanes com vostè i jo, i tenen el mateix dret que qualsevol altra a formar part del mapa cultural català i a gaudir d'un major recolzament per part de la Generalitat. No deixi abandonades i excloses entitats culturals que fomenten la integració, la convivència, i que han sabut compaginar el millor de Catalunya, sobretot, però també el millor de Galícia, d'Andalusia, d'Extremadura, de Madrid o d'Aragó; sumar socialment, culturalment i com a col·lectiu, i viure amb normalitat i amb orgull de pertinença a Catalunya i a la resta d'Espanya. No s'oposi a aquesta cultura compartida per tots, no divideixi ni margini aquelles entitats que representen milers de persones i que fan de la convivència l'essència de la cultura. La cultura de Catalunya és la de tots els catalans, i l'obligació del Govern és recolzar i fomentar aquesta convivència cultural, aquesta realitat imparable que vostès s'esforcen a voler amagar, tapant-la amb una estelada. Sigui el conseller que puguin sentir-se també com a seu totes les entitats culturals de Catalunya, i no només les d'arrels independentistes. Si no ho aconsegueix, al nostre criteri hauria fracassat.

Nosaltres avui també li volíem preguntar per la remodelació que va fer del departament a través de la Llei de mesures i de la llei òmnibus. Ens va anunciar un estalvi d'entre 3 i 5 milions d'euros, amb una reducció de sis a dos organismes, amb un aprimament del 70 per cent de l'Administració i dels tràmits de les subvencions. Això ha sigut així, un any després? Ens pot garantir si ha aconseguit els objectius marcats, i, si no, cap on avançarà per poder aconseguir aquests objectius d'aprimament, de racionalització de l'Administració?

I, finalment, creiem que és important la col·laboració amb Turisme per a la inversió dels diners de la taxa turística. Han establert protocols? Quants diners s'han destinat al patrimoni i a la seva conservació dels que han entrat a través de la taxa turística? En quant s'ha incrementat el pressupost destinat a conservació del patrimoni procedent de la taxa turística? Vostè sap perfectament que, amb l'escassetat de recursos i els ajustos, tot allò que es pugui invertir en la conservació del nostre patrimoni serà un favor que fem a les generacions futures.

Senyor conseller, per acabar, necessitem que doti el sector dels instruments que necessita i que vostè va anunciar com a estratègics i com a claus de la legislatura; perquè, conseller, a vostè se'l jutja, se l'avalua, per la gestió, i crec, després de la seva intervenció, que val la pena recordar-li-ho.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per a la rèplica té la paraula el conseller honorable senyor Ferran Mascarell, per un termini màxim de cinc minuts.

El conseller de Cultura

Miri, cregui'm que ens obliguen a gestionar molt. I bé, no només –evidentment–, però en gran mesura, la gestió del departament fa possible que algunes de les incongruències de les polítiques del Partit Popular a nivell estatal, i que ens afecten molt radicalment, puguin ser compensades.

Vostè ha parlat del Liceu, eh? El cito perquè és de qui vostè ha parlat. Sap en quants diners ha disminuït l'Estat la presència al Liceu? En un 45 per cent. Sap en quants diners ha disminuït l'Estat coses com el Saló del Còmic, Porta Ferrada, Peralada, Torroella de Montgrí, Tàrraga, Trapezi de Reus, l'Estat? En un 90 per cent. Ho torno a dir, eh?: un 90 per cent, 45 per cent. Sap la feina que dona a tots els gestors d'aquests equipaments i centres, i alhora en el mateix departament, l'incompliment per part de l'Estat de les seves obligacions amb els equipaments nacionals de Catalunya? Ho sap? *(Pausa.)* Li ho pregunto retòricament, eh?, no em digui allò que vostè vol fer dallò. Ja sé que ho sap, sap perfectament que això és el que motiva un esforç aclaparador per part d'aquestes institucions per tirar endavant, amb el suport bàsicament del mateix departament –de la Generalitat de Catalunya–, de l'Ajuntament de Barcelona i la mateixa gestió d'aquests equipaments. Ens està deixant penjats, l'Estat, en l'àmbit de la cultura. Literalment penjats –literalment penjats. I vostè em pregunta a mi sobre la gestió. *(Pausa.)* Literalment penjats.

I vostè ens podria tal vegada ajudar, en lloc d'amagar-se darrere d'aquest relat que vostè sap que no té re a veure amb la realitat. Només faltaria que cadascú no pogués tenir les opinions que vulgui sobre el futur de Catalunya, eh?, però parlant en termes culturals, parlem justament de molta i duríssima gestió per fer front, entre altres coses i principalment, a les decisions de l'Estat. Per exemple –vostè no l'ha citat–, l'IVA. A qui se li acut passar del 8 al 21 per cent de l'IVA? De cop –de cop. Sap la repercussió que això ha tingut en la vida política catalana? N'és conscient, de la repercussió que això ha tingut en la vida política cultural catalana? *(Pausa.)* Això és el que està succeint, és sobre això que estem gestionant: justament sobre un conjunt de mesures que ens vénen de l'Estat –és la realitat– i que són totes contràries a l'interès de la cultura catalana.

Quantes hores hem de dedicar, quanta energia hem de dedicar, a resoldre les seves polítiques sobre la llengua? Quantes hores hem de dedicar a això? Justament, perquè són polítiques contràries al que és la decisió col·lectiva majoritària del poble català sobre com utilitzar la seva llengua a l'escola i en els àmbits generals de la vida social.

Bé, això és el que a hores d'ara tenim, i aquesta és la realitat. Davant d'això, molta gestió. I, evidentment, opinió sobre el futur de la cultura catalana, només faltaria. Si no la tinguéssim, difícilment podríem fer

altra cosa..., difícilment podríem gestionar amb qualitat, si no la tinguéssim. El futur de la cultura catalana necessita eines i instruments que a hores d'ara no tenim, i que ja ha demostrat l'Estat que no té ganes que tinguem, eh?

Bé, a banda d'això, m'ha dit: «Dividir, dividir.» Escolti, «dividir»..., qui exclou a qui? Per què s'inventen aquesta realitat? És a dir, on és l'exclusió? Expliquin coses concretes, més enllà d'aquesta retòrica permanent. Els únics intents de divisió..., i ho va dir un antic president que vostès van tenir, eh?, que va dir: «Abans de no sé què, Catalunya serà dividida.» Qui està fent polítiques de divisió a Catalunya a través de la llengua? Qui? Qui està fent polítiques de divisió? En l'àmbit de la cultura, on són les divisions? S'ha adonat els últims premis nacionals a qui han premiat? *(Algú diu: «¡Venga, hombre!»)* Se n'ha adonat? Qui està dividint? Les polítiques que vénen de fora i que algunes persones aquí recullen, ningú més –ningú més. No hi ha problema en el món associatiu, no hi ha problema de cap manera en el món associatiu.

Les remodelacions. Doncs, sí, es van fer. Es van fer i certament han tingut un magnífic rendiment. Estem encara no a un any de la seva aplicació, i en termes generals, doncs –quan vostès vulguin les explicarem amb detall–, nosaltres n'estem francament satisfets. És gràcies a això que amb menys recursos públics, menys recursos en el departament, hem pogut seguir garantint de cara a les terminals culturals del país –siguin institucions culturals, associacions o iniciatives individuals–, doncs, les nostres polítiques de suport. Per tant, des d'aquest punt de vista ens sembla que sí que han donat bon rendiment, i ens sembla que anem en la bona línia.

Jo crec que vostès confonen permanentment aquest concepte de desunió, d'unió, etcètera, amb la uniformització. Vostès no recorden quin és el principi de l'article 3 de la Constitució espanyola –no se'l creuen–, en què parla justament de diversitat cultural i de diversitat lingüística. Nosaltres, en aquest estadi en què estem avui, el que intentem defensar justament és allò que havia estat un dels patrimonis d'aquella iniciativa política a partir dels anys vuitanta, que era garantir i voler defensar la diversitat cultural, la pluralitat dels accents, la pluralitat de les llengües. Crec que hi ha alguna gent que està començant a oblidar fins i tot el que eren aquells principis dels anys vuitanta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Suspenem la sessió fins demà a dos quarts de deu del matí, que reprendrem amb el punt número 16 de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre.